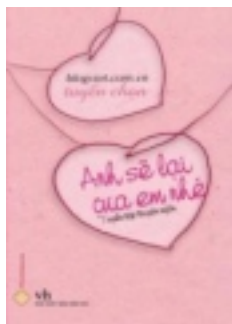

Anh sẽ lại của em nhé

Contents

Anh sẽ lại của em nhé	1
1. Phần 1: Chương 01	2
2. Phần 1: Chương 02	9
3. Phần 1: Chương 03	14
4. Phần 1: Chương 04	18
5. Phần 1: Chương 05	22
6. Phần 1: Chương 06	27
7. Phần 1: Chương 07	30
8. Phần 2: Chương 01	33
9. Phần 2: Chương 02	38
10. Phần 2: Chương 03	44
11. Phần 2: Chương 04	47
12. Phần 2: Chương 05	51
13. Phần 2: Chương 06	57
14. Phần 3: Chương 01	63
15. Phần 3: Chương 02	67
16. Phần 3: Chương 03	70
17. Phần 3: Chương 04	73
18. Phần 3: Chương 05	78
19. Phần 3: Chương 06	80
20. Phần 4: Chương 01	84
21. Phần 4: Chương 02	90
22. Phần 5: Chương 01	94
23. Phần 5: Chương 02	100
24. Phần 5: Chương 03	104
25. Phần 5: Chương 04 End	109

Anh sẽ lại của em nhé

Giới thiệu

“Anh sẽ lại của em nhé!” tựa như một câu tỏ tình, một lời nói ngọt ngào khi người ta còn yêu và mu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-se-lai-cua-em-nhe>

1. Phần 1: Chương 01

Phần 1: Yêu có cần phải nói

Blogger MeiMei

Yêu có cần phải nói?

Một cô gái nhỏ có tâm hồn trong sáng và mong manh như pha lê.

*

* *

John, anh chàng người Mỹ gốc Hoa đang thơ thẩn với bản nhạc viết dở, bỗng bị cô giáo gọi lại bằng câu hỏi:

- John, trong giờ học của tôi, bạn có thể ra ngoài nếu bạn không muốn nghe, nhưng nếu bạn đã ngồi trong lớp rồi, hy vọng bạn có thể tập trung vào bài giảng, bạn nói tôi nghe: Thế nào là tình mạch? Thế nào là gây mê?

- Vâng, thưa cô, Tình mạch ư? - Một con sông trôi nhẹ nhàng trong sinh mệnh, mãi mãi chỉ hướng về nơi cư ngụ của trái tim.

- Gây mê ư? - Một khi nó thành họ hàng với thần kinh cảm giác, thì tất cả những lời ngọt ngào của bạn sẽ làm đông cứng những đau đớn của ca mổ kinh hoàng.

Cả lớp ồ lên kèm theo tràng pháo tay giòn dã, và kể từ đó John đã gây được thiện cảm với cô giáo của anh.

John là học sinh lớn tuổi nhất trong lớp, so với các bạn trong lớp, có lẽ anh lớn hơn đến cả gần chục tuổi, lí do anh vào đại học với số tuổi như vậy là vì trước đây anh có làm việc cho gia đình về vài việc vặt vãnh, có liên quan đến Y tế, sau này thấy cần có cái bằng để kiếm sống nên anh quay về quê hương của Mẹ, nơi anh sinh ra và lớn lên tại đó chỉ có tám năm để học tiếp lên đại học.

Quay lại Trung Quốc sau bao năm xa cách, anh cảm thấy nó xa lạ, phần vì xa nó đến nay đã bao năm rồi, những kí ức tuổi thơ bên sông Trường Giang tuy vẫn còn đó nhưng không đủ để làm anh luyến tiếc khi xa và bồi hồi khi quay lại, phần vì trong anh, có lẽ Mỹ mới là quê hương của anh. Trong người anh mang hai dòng máu, nên anh thạo cả hai thứ tiếng, tiếng Hoa của anh phát âm tuy không được chuẩn nhưng mỗi khi anh phát âm ra câu nào là mọi người đều khen nghe thật ngộ nghĩnh, có chút gì đó bồng bênh, một chút gì đó tinh nghịch, một chút gì đó bay bổng...

Trong mắt mọi người trong lớp, John là một đàn anh tuyệt vời, vì mỗi khi trường có tổ chức văn nghệ, John luôn đứng ra lo toan từ đầu đến cuối, bản lĩnh của anh được thể hiện qua những bản nhạc piano, hay những bản dương cầm, hay những bản ghita mượt mà, êm đềm... Kết hợp với tính hài hước của anh là những bài

thơ tình nghịch nhưng sâu sắc và tron tru, bóng bẩy. Một sinh viên Y như anh có được những bản lĩnh đó, quả thật đáng nể.

Một buổi chiều ngồi trong lớp tự học, cái lạnh của mùa đông khiến John chỉ muốn ngủ như những chú gấu mèo, co mình trong lớp áo khoác dày cộp, nghe nói hôm nay có tuyết, nhưng hình như chưa rơi. Ngồi bên cạnh cửa sổ, John ngắm những chiếc lá vàng rơi là là trên mặt đất, bảo vệ trường quét hết lớp này đến lớp khác, cây về đông dần dần trở trụi, nhưng vẫn còn sót lại những chiếc lá chưa muốn lìa cành. John ngẫu hứng lấy máy ảnh và bước ra con đường giữa trường chụp vài kiểu. Phía trước mặt là một bóng dáng có chút gì đó quen thuộc, có chút mơ hồ, có chút không chắc chắn rằng bóng dáng đó đã có một thời làm John xao xuyến.

- Xin lỗi, cảm phiền một chút, tôi đang chụp một bức ảnh...

- Ồ xin lỗi, tôi không biết...

Người con gái quay mặt lại và đi sang một bên để John chụp, John bỗng nhận ra, đó là cô giáo của hai năm trước, cô giáo đã làm John một thời chăm chỉ để có được kết quả xuất sắc trong kì thi chọn của trường.

- Cô Trương... Cô còn nhớ em không?

John tươi cười và hỏi cô giáo, đôi mắt lóe lên niềm vui hớn hở.

Cô ngoảnh mặt lại...

- Em là... .. À... Cô ngập ngừng rồi à lên một tiếng và đi lại về phía John. - Là John, anh chàng Hoa Kiều, đúng không?

- Vui quá, cô vẫn còn nhớ em à? John cười ha hả vì vui sướng.

- Nhớ chứ, John ngày đó thật xuất sắc mà.

- Cô vẫn dạy ở khu trường này hay sang dạy bên trường mới rồi?

- Thi thoảng chạy đi chạy lại, lúc thì bên trường cũ, lúc thì bên trường mới, em dạo này học thế nào?

- Vẫn vậy, thảo nào trường không to mà hai năm nay không gặp cô đâu cả.

Cô giáo mỉm cười, vuốt nhẹ mái tóc bị gió thổi làm rối lên một khoảng.

- Ồ, tuyết rơi rồi, cô có thể ch với em một kiểu ảnh không?

John cảm thấy thật vui vẻ vì người con gái đó bỗng dừng lại xuất hiện trong cuộc sống của anh, hàng cây lá vàng trải dài về phía trước mặt cho đến cuối con đường ra khỏi cổng trường, dưới hàng cây này, hai năm trước cô giáo đã dạy bài thật nhiệt tình cho John, mọi kỷ niệm dường như vẫn là ngày hôm qua... Tuyết mỗi lúc rơi một nhiều hơn, anh không thấy lạnh mà ngược lại còn thấy nóng trong lớp áo khoác của mình.

Anh không biết nên diễn tả cảm xúc của mình như thế nào, hai năm trước, anh thực sự cảm thấy quý mến cô Trương, các giờ học khác anh có thể loay hoay làm thứ này thứ kia, nhưng đến giờ cô Trương, anh chăm chú nghe từng câu từng chữ, và chỉ sợ hết giờ học, anh gây được sự chú ý của cô bằng những thiện cảm và đã từng mời cô về làm gia sư. Kì học kết thúc, anh không còn gặp lại cô nữa.

Đã bao lần không biết vô tình hay hữu ý, John chỉ đi dạo trong trường, đi khắp nẻo này nẻo kia chỉ để tình cờ bắt gặp được bóng dáng quen thuộc của cô, nhưng hai năm nay, John không hề nhìn thấy bóng dáng đó. Những buổi chiều ngồi luyện thêm về piano làm John có cảm giác xao xuyến, bản nhạc ngày đó John viết dở, vẫn chưa một lần chơi cho cô nghe.

Có được số điện thoại của cô qua thông tin của trường, John hồi hộp gọi điện mời cô đi uống cà phê.

Ánh mắt John nhìn cô giáo làm cô có vẻ ngại ngùng, cô Trương tuy trẻ tuổi nhưng năng lực lại khá cao, và dường như các cô như cô Trương luôn kén chọn cho người bạn đời của mình. John nghĩ vậy.

Mỗi lần mời cô đi uống cà phê hay đi dạo đâu đó, cô đều rất tự nhiên như cô giáo với học sinh, thì vốn dĩ John là học sinh của cô mà, một học sinh hơn cả tuổi cô giáo. Mỗi lần John nói ra câu nào trên cô là cô

cười sáng khoái mà duyên dáng, để lộ hàm răng trắng muốt, nhìn cô cười khiến John cảm thấy thật hạnh phúc, muốn ngồi bên cô mãi chỉ để ngắm nhìn nụ cười hạnh phúc đó, nhìn thật lâu, thật kĩ...

- Đạo này em có vẻ trầm hơn trước, đúng không?

- Cô thấy em trầm hơn trước à? Còn nhớ hai năm trước, cô nói với em rằng: “Yêu, nên dũng cảm nói thật to với người đó” không?

- Ồ, nhớ chứ, hóa ra đạo này trầm đi là đang yêu rồi nhé, thế đã dũng cảm nói thật to với người đó

- Em không đủ dũng cảm để nói thật to với người đó, nếu có thể, em sẽ nói thật khẽ, đủ để khoảng cách giữa cô và em đang ngồi, cô có thể nghe thấy.

Cô giáoo bất ngờ, nhưng vẫn im lặng...

- Đã từ lâu em không còn lãng mạn như xưa, nhưng giờ đây đôi khi cũng nên lãng mạn một chút, tiếc rằng em không thể phát hiện ra một tế bào nào có thể sản sinh được thứ gọi là lãng mạn.

Thôi thì...

Em bắt đầu bước đi từ một nơi gọi là tủy sống, em mon men theo đôi dây thần kinh mê tẩu, và qua cả lỗ tĩnh mạch cổ để ra khỏi vùng xương che chở não, em đi vòng quanh động mạch dưới xương đòn bên trái, vượt qua chủ động mạch, qua cả phía sau của gốc phổi trái để tới đốt thứ sáu của cột sống ngực trái (nơi trái tim cư ngụ), cuối cùng em cũng tìm thấy trong góc đó luôn tồn tại một thứ gọi là nhớ nhung. Cô thuộc về nỗi nhớ nhung đó.

Cô chính là nút xoang trong trái tim em, khi cô phấn nộ là nhịp đập của trái tim em sẽ lạc vị, cô giận hờn là tim em sẽ đập thật nhanh, còn khi cô trầm lặng là tim em ngừng đập, chỉ có phát đánh nhẹ nhàng của cô mới có thể làm nhịp tim em phục hồi, chỉ có dòng điện lưu trong ánh mắt của cô mới có thể làm tim em bớt đập nhanh... Cô luôn nằm trong trái tim em...

John nhìn vào mắt cô không chớp, một ánh mắt chất chứa hy vọng rằng cô sẽ hiểu nó. Một ánh mắt nhẹ nhàng xen chút ướn động... Cô không nói gì, và khuôn mặt không còn được tự nhiên như lúc mới đến. Cô xin phép về trước.

Kể từ đó, cô không còn gặp John nữa, nhưng đôi khi John vẫn bắt gặp bóng dáng của cô, cô đi với một người đàn ông khác, và John hiểu...

Con đường bỗng trở nên dài thăm thẳm, John bước đi mặc những hạt tuyết rơi trắng áo, vào giữa đông rồi, lá trên cây đã không còn nữa, để cây trơ trụi thành một hàng dài băng giá. Có lẽ lá không thể tiếp tục ở trên cây được nữa, đã đến lúc lá phải rời cành rồi.

Em bé bên đường nhặt những chiếc lá rơi rồi chạy đến bên John hỏi:

- Chú ơi, lá lìa cành là vì gió cuốn đi hay là vì cây không giữ lá lại?

Trầm lặng một lúc John trả lời:

Lá lìa cành không phải là vì gió cuốn đi, cũng không phải là vì cây không muốn giữ lá lại, mà bởi vì đó là sự trở lại của tự nhiên, nếu như lá muốn tìm một nơi để trở về mà cây vẫn muốn giữ lá ở lại thì đến một ngày nào đó, lá vẫn sẽ héo khô, và vẫn sẽ rơi xuống, thực ra lìa cành cũng là một sự lựa chọn của lá, lá là một đôi cánh không biết bay, còn đôi cánh lại là chiếc lá rơi tự nhiên trong không trung...

Lá lìa cành là vì gió cuốn lá đi? Hay là vì cây không giữ lá lại?

John quay đầu lại, em nhỏ đã bỏ đi từ bao giờ...

Cô nói: Yêu, nên dũng cảm nói thật to với người đó, nhưng đôi khi, Yêu có nhất thiết phải như thế không?

Blog Việt Phở Cổ

Gió...

Hà Nội trong tôi là những sớm bình minh... Những tiếng rao trong veo tan vào sương trong từng con ngõ nhỏ...Cả những đêm khuya khi mùa trở gió... Tiếng rao vẫn ngập ngừng khắc khoải giữa lạnh băng...

*

* *

Bến xe bus Đinh Tiên Hoàng.

Bốn giờ chiều...

Cạnh bên tôi là một cô gái đứng dựa lưng vào tường, đeo kính cận, má phính và tóc xoăn.

- Bạn đợi xe bao nhiêu - Tôi hỏi

- Không

- Hà Nội hôm nay rất đẹp nhỉ?

- Ủ!

- Biết mùa này Hà Nội có hoa gì không?

- Không.

- Thế thì ấy không phải người Hà Nội... - Tôi tự nói một mình

- Hoa gì?

- Một loại hoa màu trắng...chỉ nở vào tháng ba, rất đẹp, nhưng không phải ai cũng biết ở đâu...Đi xem không?

- Có.

Tôi quen cô gái đó như thế! Tôi quên chưa hỏi tên và gọi nàng là Gió...

Hà Nội, quán café gác hai, 4 giờ 30 phút chiều, hai ngày sau...

- Thích café không? - Tôi nhắn tin

- Có!

- Lên chỗ hôm trước, tớ đợi...

- Ủ...

Và chiều hôm đó, tôi và Gió ngồi cạnh nhau, trong tiết trời mưa phùn dầm dề của tháng ba

- Gọi là Phố nhé.

- Ủ - Tôi cười.

- Hát được không?

- Có

- Hát đi, "Cô gái đến từ hôm qua" nhé!

Tôi hát. Trong sự ồn ã của phố xá dưới kia, trên ban công quán café gác hai, tôi hát. Gió ít nói, chỉ hay cười, má phính rung rung khi Gió cười. Gió chẳng xinh.

- Thích tớ không...? - Gió cười

- Hmm...có, một ít!

- Đừng có yêu đấy nhé!

- Tại sao...?

- Tớ chỉ đang đi tìm người yêu cho tớ ngày xưa

- Ngày xưa? - Tôi thắc mắc...

- Ủ. Ngày xưa...

Tôi và Gió, những câu chuyện chẳng ra đầu cuối. Tôi đôi lần muốn hỏi Gió ở đâu? Gió là ai? Gió bảo:

- Đừng cố giữ và tìm Gió, Gió sẽ biến mất đấy!

Cứ thế, tôi và Gió ở bên cạnh nhau.

Những buổi chiều Hà Nội, gió mùa, hay mưa phùn. Tôi dắt Gió đi dọc theo phố ba hàng cây vào mê cung phố cổ, những ngõ ngách ngoằn ngoèo, rêu sần mốc. Tôi chỉ cho Gió ngôi nhà cổ phố Hàng Bạc, ngõ Tạm Thương, ngõ Mã Mây, những cây bàng già nhất, những quán trà đá, café vỉa hè, ô mai Hàng Đường, kem Tràng Tiền, bánh trôi tàu rồi nộm bò khô, sữa chua và cả Hà Nội của tôi nữa.

Gió thích Hà Nội, Gió bắt tôi đi thật nhiều, chỉ cho Gió thật nhiều như thể vội vàng gom tất cả Hà Nội vào lòng vậy. Tôi không thắc mắc...Ừ! Phố của tôi đẹp thế cơ mà!

Một buổi chiều, may mắn chiếm được ban công café Đình.

- Phố đừng yêu gió nhé! - Gió nhìn tôi, không cười

- Gió sắp đi đâu à? - Tôi ngoáy cốc bột sắn.

- Gió mà, phải đi khắp nơi chứ!

- Có về không?

- Không biết...

- Đừng quên Phố nhé! - Tôi nhìn vào mắt Gió, màu nâu...không chung thủy.

- Hứa!

- Phố hôn nhé...

- Đừng nuốt mất lưỡi người ta nhé!

Tôi cười. Một nụ hôn của cacao và bột sắn.

Hà Nội, mưa phùn...

- Hôm nay đi đâu nào - Tô mắt

- Không Phố ạ... - Gió nói.

- Cảm ơn Phố đã gói ghém Hà Nội giúp cho Gió, đã cho Gió biết Hà Nội đẹp như thế... - Gió không nhìn tôi.

- Bao giờ Gió đi?

- Tối nay...

- Bao giờ về... - Tôi buột miệng. Dù không mong câu trả lời...

- Sẽ lại có một cơn gió mới mà... - Gió cười.

Mưa bay...và những nụ hôn ướt sũng.

Gió đi...

Hà Nội, cafe Đình...hai tuần sau đó...

- Cô bé hôm trước gửi con cái này - Bác chủ quán gọi tôi

- Cô ấy nói gì không bác?

- Không, nó gửi rồi đi luôn, thấy vội lắm... thế là bác mất một khách quen rồi..., mà cũng tội nghiệp con bé...

- Khách quen là sao bác? - Tôi ngỡ ngàng.

- Ừ, con bé ở phố cổ, quen quán bác được mấy năm rồi...

Tôi ngẩn ra. Gió... là người Hà Nội... và có khi còn hiểu Hà Nội hơn tôi...

- Con bé bị suy thận nặng lắm! Bố mẹ chia tay, nó sang nước ngoài với bà ngoại và chữa bệnh con ạ! - Bác chủ quán trầm ngâm.

Hà Nội.

Mưa phùn...

Và tôi...chưa biết tên của Gió.

Blogger RYK

Có phải mùa thu giấu Em?

“Định nghĩa về Ryk, gồm 2L: lì và liều. Một kẻ luôn yêu cái đẹp, và luôn sẵn sàng yêu đến cháy bỏng một tâm hồn đẹp!”

“Có phải mùa thu giấu em lâu đến thế

Để cuối con đường anh kịp nhận ra em...”

*

* *

1. Tôi phóng xe giữa đại lộ. Hàng cây ven đường tải xuống ngọn gió mơn man sau gáy nghe lành lạnh. Tôi rồ ga, ngọn gió vội vã đuổi theo. Và hai chúng tôi cùng chơi trò rượt đuổi trên con đường rộng thênh thang.

Thu xuất hiện đằng sau cánh cổng. Nhìn thấy cái đầu bù xù dựng đứng lên vì gió của tôi, em nhăn mặt:

- Anh lại đua tốc độ rồi phải không?

Tôi nháy mắt, thì thào:

- Có một ngọn gió heo may đuổi theo anh, bé ạ!

Em chỉ tay lên vòm cây xanh trong vườn:

- Đêm qua cũng có một cơn gió làm rụng bao nhiêu là lá vàng. Mùa thu đã về rồi đấy, anh thấy không?

Tôi lắc lắc thân cây gần nhất. Một trận mưa lá rơi lả tả xuống hai chúng tôi. Em nhăn mặt, phụng phịu:

- Anh này ác ghê! Tránh đừng động vào cây mùa lá rụng, không nhớ sao?

Tôi đưa tay gỡ một chiếc lá vương lơ lửng trên tóc em:

- Lại thơ Olga Berggholz hả cô bé? Tại cái giống cây này đấy chứ, sao mà rụng lá đến khiếp!

Và tôi quay đi, biết là sau lưng em lại vừa tặng tôi một cái nhăn

Em và tôi đã cùng nhau đi qua cả một thời niên thiếu. Em mỏng manh và yếu đuối từ khi còn bé. Còn tôi, một thằng con trai tai quái suốt ngày chọc ghẹo em, lắm khi khiến em phải phát khóc. Vậy mà em chẳng khi nào giận tôi lâu. Có lần, tôi làm em ngã đập đầu xuống đất. Máu rướm thành dòng trên trán em, vậy mà em vẫn nín lấy tay tôi (lúc đó mặt mũi tái mét!) thở thê:

- Em không giận anh đâu! Em không giận anh đâu!

*

* *

- Anh nhìn gì thế?

- Vết sẹo trên trán em. Xấu... dễ sợ!

Tôi vờ chun chun mũi. Em xịu mặt:

- Ủ, em làm sao mà xinh bằng chị Quỳnh, chị Vy, chị My của anh được!

Nhìn cánh mũi em phập phồng, biết là em sắp khóc, tôi vội đến bên:

- Em đang vẽ cái gì thế, bé?

- Con đường mùa thu, anh ạ!

Bức tranh của em thắm một sắc vàng trầm buồn. Con đường trong đó hiện ra mênh mang, những nhánh cây như những ngón tay gầy guộc đâm thẳng lên nền trời hoàng hôn vàng úa. Tôi bỗng thấy mình lại như đang phóng xe chạy đua với ngọn gió trên đại lộ ban chiều.

- Cái gì thế này, bé? - Tôi trở ngón tay vào những chấm màu nâu sẫm trên thân cây.

- Những vết sẹo của cây...

- Giống như sẹo trên trán em ấy hả?

- Không... - Giọng em bỗng chùng hẳn xuống. Em đưa ngón tay mân mê vết sẹo trên trán, mắt xa xăm - Vết sẹo này có là gì đâu hở anh, có những vết sẹo khác, vô hình nhưng mà làm mình đau hơn nhiều.

Tôi cúi xuống, nhìn thật lâu vào đôi mắt em:

- Em biết suy tư từ bao giờ thế

Em cúi mặt:

- Từ lúc anh vô tình...

Những ngón tay mỏng manh, gầy xanh như một cọng cỏ non của em run rẩy trên đầu gối. Tôi chợt hiểu ra điều em muốn nói, và thấy bối rối như thể lòng mình là một đồng rơm mà ai đó vừa bối tung lên:

Biết nói gì với em bây giờ?

Ngoài sân, trời không gió mà cây bỗng trút lá.

2. - Rồi sau đó anh nói gì với Thu? - Phong, cậu thanh niên có đôi mắt to tròn như con gái nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt quả quyết và sáng lấp lánh.

- Chẳng gì cả. Tôi chỉ bảo là tôi có hẹn với Quỳnh, và tôi phải đi...

- Anh phải biết là cô ấy yêu anh chứ! - Phong hét lên, khoé miệng mím lại thành một vệt ngang giận dữ.

Tôi biết chứ. Dù tôi không còn nhớ rõ là mình bắt đầu cảm nhận được tình cảm của em từ khi nào. Có lẽ là từ những chiều chủ nhật, tôi đến và em ủa ra từ sau cánh cổng, hồn nhiên như cỏ non: “Em đợi anh suốt cả ngày dài”. Cũng có thể bắt đầu từ cái ngày mẹ em theo dương em sang Nhật, em ôm lấy tôi và khóc nức nở không thôi trên phi trường: “Giờ em chỉ còn có mỗi mình anh nữa thôi...”. Nhưng có lẽ hôm ấy là lần đầu tiên, em thể hiện rõ tình cảm em dành cho tôi như thế.

“Và anh đã quay đi?”

Bởi vì thằng con trai ích kỷ và tự mãn trong tôi biết rằng, em sẽ luôn ở bên tôi, dù tôi có hay không câu trả lời cho em. Dù tôi có đi với Quỳnh, với Vy, với My hay bất cứ ai đi nữa, dưới vòm cây xanh mát trong vườn, em vẫn lặng lẽ chờ đợi tôi với cây cọ vẽ và những ngón tay xanh mềm. Và có lẽ bởi vì tôi chưa sẵn sàng cảm những ngón tay mong manh ấy để dặt em vào thế giới của tôi, cái thế giới ồn ào, sôi động và lắm khi trần trụi hơn rất nhiều so với thế giới của em.

Nhưng tôi không ngờ, đến một ngày nọ, em đã xa tôi mãi mãi...

*

* *

Một bữa chở Quỳnh ra ngoại ô hóng gió, ngang qua nhà em, tôi thao thao kể về ngôi nhà với khu vườn rợp bóng cây và cô em gái nhỏ mê vẽ. Quỳnh nâng nấc đòi tôi chở vào chơi. Nghe tiếng tôi, em ủa ra như mọi khi. Nhưng rồi những ánh sáng trong đôi mắt trong veo của em bỗng nhiên vụt tắt khi em nhìn thấy Quỳnh. Em vẫn dịu dàng trả lời những câu hỏi lú lú của Quỳnh, nhưng bàn tay cầm cọ thì run rẩy, đường cọ loay hoay hoài trên một mảng màu đã khô nhạt từ lâu.

“Anh ơi, hay chưa này?”. Quỳnh lắc lắc thân cây ở góc vườn. Một trận mưa lá ào xuống. Quỳnh thích thú, cười như nắc nẻ. Nhìn vẻ mặt hớn hờ hồn nhiên của Quỳnh, tôi cũng bật cười theo. Sau lưng tôi, đôi vai em dường như đang run rẩy...

Từ hôm ấy, em không còn chờ tôi dưới vòm cây trong vườn nữa. Chiều chủ nhật sau tôi đến, bà giúp việc bảo em đến Nhà văn hoá. Tôi chạy xe đến Nhà văn hoá, hình dung khuôn mặt rạng rỡ của em khi nhìn thấy tôi như mọi khi. Nhưng lần này, em không chỉ có một mình...

Bên em là một cậu con trai có đôi mắt to tròn và mái tóc bồng bênh nghệ sĩ. Em đi ngang qua tôi, lạnh lùng như không nhìn thấy. Lần đầu tiên, tôi có cảm giác hụt hẫng như cắn vào một que kẹo bông xốp mềm. Tôi còn gặp em thêm vài lần nữa, trước cổng trường, ở Viện Mỹ thuật, hoặc khi tôi chạy xe ngang qua và thấy loáng thoáng bóng em trong vườn. Và em, vẫn bên cạnh cậu con trai ấy, vẫn yếu ớt mong manh như thế, nhưng điệu dàng hơn với chiếc mũ len trên đầu. Tôi lao vào những cuộc vui với Quỳnh, với Vy. Để rồi khi mệt rã rời, tôi chỉ muốn chạy đến bên em, để được nắm những ngón tay cỏ non của em dưới vòm cây đầy gió ấy. Nhưng, tôi đã không đến, dù đôi lúc nhớ em đến tê người...

3. “Mãi cho đến khi tôi gọi cho anh?”. Tôi khe khẽ gật đầu. Phong vùi mái tóc rối của mình vào hai bàn tay. Rồi cậu ngẩng lên, đôi mắt mờ một lần sương mỏng:

- Anh biết không. Những ngày trên giường bệnh, cô ấy vẫn không thôi nhớ đến anh...

Hôm ấy là một buổi chiều xám xịt. Tôi phóng xe như điên khi nhận được điện thoại của Phong. Em đang ngủ vùi mê mết trên giường bệnh khi tôi đến. Tôi nắm những ngón tay gầy guộc của em, xót xa...

Em mở mắt nhìn tôi, đôi môi tái nhợt, khô nẻ hé ra một nụ cười yếu ớt. Tôi áp đôi bàn tay bé bỏng của em lên má, thì thầm gọi tên em mãi không thôi

Đó cũng là lần cuối cùng em mỉm cười với tôi. Em đã bỏ tôi đi vào một buổi chiều gió heo may xơ xác khắp thành phố. Phong trao cho tôi một cuốn sổ bìa xanh: “Thu nhờ tôi gửi cho anh...”. Tôi lật cuốn sổ, ngay trang đầu tiên là nét chữ nhỏ nhắn quen thuộc của em với hai câu thơ của Olga Berggholz:

“Tránh đừng đụng vào cây - mùa lá rụng

Nhắc suốt đường cũng chỉ bấy nhiêu thôi...”

4. Tôi phóng xe giữa đại lộ. Ngọn gió quen thuộc lại sà xuống, rủ rê tôi chơi trò đuổi bắt. Tôi dừng xe bên đường, ngược nhìn vòm cây xanh lấp lánh những ánh nắng như mắt em đang nhìn tôi tinh nghịch. Tôi thì thầm: “Có em trên đó không Thu?”.

Một chiếc lá vàng trên vòm cây đậu xuống vai tôi. Tôi nhặt chiếc lá cho vào túi áo. Dường như chiếc lá đang thủ thỉ điều gì đó với trái tim tôi.

Em chỉ trốn tôi đâu đó trong mùa thu thôi, phải không cô bé?

2. Phần 1: Chương 02

Blogger Bảo Nguyên

Chỉ đơn giản là Last Christmas

Kỷ niệm nhẹ như những cơn gió, nhưng đủ nặng để người ta giật mình khi nó bất chợt ủa về...

Tuyết rơi! Tôi thong thả đi xuống con hầm cắt ngang qua đường. Tiếng bước chân vang vọng từ đâu tới, hơi thở nào thoang thoảng quanh đây. Cô độc và lạnh lẽo. Lối ra dẫn đến một bến tàu điện đi vào trung tâm thành phố. Dường như người ta đặt nó ở đây chỉ để phục vụ cho việc đi lại của người Việt. Quanh tôi, từng đoàn xe vẫn nối đuôi nhau, im ắng. Ôm lấy những con đường là những cánh đồng cỏ, mệnh mông. “Ồ, nghĩ xem tiếp theo thế nào thì hợp lý”. Không vội vã như mọi khi, tôi bước đi thật chậm, hít lấy cái lạnh của nước Nga. Tôi giật mình nhận ra, mùa giáng sinh đang ủa tới khắp đại lộ, lung linh, rực rỡ, náo nức...

vậy mà hôm nay đầu óc của một thằng như tôi bỗng cảm nhận được những điều này. Và nó làm tôi một người... Tôi phì cười khi nghĩ tới câu chuyện với Bảo An ngày đó, một ngày đúng thời điểm này của 7 năm trước...

Bảo An là cô bạn học thuở nhỏ của tôi, không quá xinh đẹp nhưng duyên dáng và luôn làm mọi người xung quanh có cảm giác đặc biệt... Một ngày, tôi bất ngờ bị cô giáo chủ nhiệm gọi lên bảng trả bài. Không hiểu sao khi tôi đi ngang qua bàn cô bé, cô bé bỗng nhoẻn miệng cười, nháy mắt tinh nghịch và thì thào với tôi: “Cố lên nhé, cố lên...”, cô bạn lén lút giơ hai ngón tay hình chữ V dưới gầm bàn, đủ để tôi nhìn thấy... Vài giây thôi, nhưng có điều gì lạ lắm, tôi giật mình như thể vừa tìm thấy điều gì đã mất đi từ lâu. Khuôn mặt rạng rỡ, hồng hào của nàng thân thuộc quá. Nói thế nào nhỉ, vẻ mặt rạng ngời ấy của nàng đủ để tôi muốn nhớ mãi, và muốn ngắm nhìn mỗi lúc một mệt mỏi... Suốt năm học cuối cấp II, rồi lên cấp III không học cùng trường với nàng nữa nhưng hàng tối đi học thêm về, tôi không thể cưỡng lại được ý muốn rẽ vào ngõ nhà nàng, và đứng đó, nhìn vào cửa sổ nhà nàng, chỉ thế thôi. Nàng không biết rằng tim tôi đã rộn lên bao phen khi thấy nàng cặm cụi bên chiếc đèn vàng, viết lách, suy nghĩ, thì thoảng lại mỉm cười một mình thật đáng yêu. Lúc nào tôi cũng đứng từ xa, dù rất muốn nhưng khi tôi chủ động lại gần nàng thì có thứ ma lực nào đó đẩy tôi xa nàng hơn... Cả hai đều cảm nhận được khoảng cách vô hình ấy mặc dù cả hai đều hiểu có thứ tình cảm mơ hồ, lạ lùng đang đi xa hơn một tình bạn đang rung động của tuổi mới lớn. Tôi và nàng chưa bao giờ gọi đó là tình yêu... Tôi và nàng là hai thế giới quá khác nhau! Nàng cá tính, hồn nhiên như một đứa trẻ, yêu đời, cực kỳ nhạy cảm và luôn chần chừ trong mọi việc. Còn tôi - một thằng con vào loại hot boy của trường, và như bao thằng con trai hot boy thời ấy, tôi cực kỳ vô tâm, được bố mẹ nuông chiều, may mắn có chút thông minh thì tính lười biếng và ham chơi của tôi đã giết chết nó...

Tôi trượt sâu vào những cuộc vui vầy vô bổ, học hành sa sút. Tôi bắt đầu biết đến những chỗ không nên đến, chơi với những người không nên chơi... Nàng không hề biết trong tôi luôn có hai con người - mà phần tốt đẹp tôi chỉ dành cho những phút ở gần nàng. Đối diện với nàng, tôi tìm thấy những điều tôi đã đánh mất, tôi được là chính tôi của thời thơ bé, trong vắt, hồn nhiên và náo nức... Nhưng thật tệ hại vì chính cảm giác đó lại làm tôi thấy sợ con người thứ hai đang lấn át và điều khiển cuộc sống của mình! Tôi sợ ở bên tôi, nàng không tìm thấy hạnh phúc, tôi biết nàng cần một cuộc sống hạnh phúc và yên bình, còn tôi, tôi đang trượt dốc, không thể dừng lại được, và tôi quyết định đẩy xa mình khỏi nàng... nhưng!!!

... Một tuần nữa là Giáng Sinh, giờ giải lao, sân trường réo rắt tiếng nhạc của ca khúc bất hủ Last Christmas. Hàng chồng quà giáng sinh các học sinh thời đó hay gửi qua nhau qua bưu điện đang chồng chất trong phòng văn thư. Hộp thư của cả ba khối lớp ních chặt những lá thư rực rỡ sắc đỏ... Vào những ngày này, tôi và cô bạn cùng bàn hay thích ngắm nhìn thiên hạ trao gửi thương yêu cho nhau qua những lá thư, những hộp quà. Chẳng nói ra, nhưng tôi và nó đều thầm mong mình sẽ nhận được điều gì đó vào đêm Noel năm nay. Ngày nào hai đứa cũng háo hức lôi cả tập thư của ba khối tìm, lật hết chiếc phong bì này tới chiếc phong bì khác, hết cái tên này tới cái tên khác... chẳng có lá nào của mình cả! Chán nản bỏ về lớp, tôi khựng lại...

Mình có nhìn nhầm không nhỉ, neeo neeo mắt nhìn thật kỹ, không thể tin được là có một chiếc phong bì nhỏ xíu trên hộp bút: một lá thư! Tim đập loạn xạ, tôi biết, đó là thư của Nguyễn Phong: “Đi học về rồi mới được mở ra nhé!” - Trời ạ, “Nguyễn Phong mà cũng viết được những điều thế này à” ... Giữa tôi và Nguyễn Phong hình như luôn có một sợi dây tình cảm, không như những người bạn học, chưa phải người yêu, chưa từng đi chơi riêng, chưa từng nắm tay nhau, nhưng có gì đó lạ lắm. Dù tôi là cô gái cực kỳ tự tin nhưng mỗi khi nghe tiếng hay gặp Nguyễn Phong là tim tôi lại nhảy nhót, và một chút ầm! Tiết học cuối hôm đó trôi qua như cả thế kỷ, tôi nhấp nhồm, cứ tùm tùm cười, cất thư vào hộp bút, rồi lại lén lút lấy ra, trống ngực đập điên loạn, chẳng dám bóc vì sợ bị bọn tiểu yêu trong lớp phát hiện... Hết giờ học, tôi đạp xe một mình trên con đường hai hàng cây thân thuộc, dừng xe dưới một tán hoa ban, lục lọi ba lô, cầm bức thư trên tay, hơi run một chút, tôi xé chiếc phong bì nham nhở như sợ ai cướp mất. Chỉ có một dòng chữ thôi: “Đêm Noel tới, Nguyễn Phong có điều đặc biệt phải nói với Bảo An...!” Tôi gần như mất hồn, có vui không, có, nhưng... sợ... có lẽ vì tôi quá nhạy cảm và lo xa... Tôi đang là học sinh cuối cấp III, những bài học về chuyện yêu đương sớm tôi đã quá thấm nhuần! Nhưng giữa tôi và Nguyễn Phong đã phải là tình yêu chưa? Nếu Noel tới, Nguyễn Phong nói cái điều ấy ra thì tôi sẽ phải thế nào? Không hiểu là lo lắng nhiều hơn hay hồi hộp nhiều hơn mà tim tôi cứ đập loạn xạ. Nếu Nguyễn Phong hỏi mình cái điều ấy thì mình sẽ phải làm gì, có quá vội vàng, có quá sớm không? Và tôi cũng chẳng thể hiểu thứ tình cảm này là gì nữa... Nhưng rồi tôi đã tìm được câu trả lời cho mình...

Giáng sinh năm ấy...Sau bao nhiêu lần đứng từ xa nhìn ngắm Bảo An, sau những đấu tranh tư tưởng... tôi quyết định nói ra tất cả những gì mình ấp ủ suốt 3 năm qua vào đêm Noel năm nay. Tôi chọn vô khối những cây nến nhỏ xinh làm quà tặng nàng, tôi nghĩ, nụ cười và tâm hồn nàng sẽ còn ấm áp và tỏa sáng hơn nữa bên những ngọn nến của tôi... Tối hôm đó, lũ bạn cũ chúng tôi lại tụ họp tổ chức Noel, vờ như chẳng có chuyện gì trước đám bạn cũ, nhưng tôi chưa bao giờ hồi hộp như thế này. Ngồi tán phét với chúng mà mắt tôi không rời khỏi Bảo An. Nàng mặc chiếc áo bông trắng giản dị, hai má hồng hào, môi nàng cong cong ương bướng... Lúc nào Bảo An cũng cho tôi cảm giác dễ chịu, ấm lòng lắm. Buổi họp mặt kết thúc, tôi và Bảo An về cùng một đường, đoạn đường chỉ đủ dài để nói những câu chuyện không đầu không cuối. Trời lạnh lắm, ngoài đường người người đi chơi tấp nập, rục rịch, hai đứa tôi, hai chiếc xe đạp, hai chiếc mũ đỏ của ông già Noel bay bay trên phố đêm Giáng sinh. Tôi ngập ngừng, chẳng thốt nên lời, thực ra, tôi vẫn đang đấu tranh tư tưởng: nói hay không nói... Nàng trong sáng, hồn nhiên và đáng yêu lắm, liệu nói những điều này ra, tôi có phá vỡ những điều tuyệt vời nàng đang có, những điều khiến tôi... muốn ngày ngày được bước đi cùng nàng, muốn được làm cười thật hạnh phúc, muốn nàng kéo tôi đứng lên, rời xa những cuộc vui vô độ đã nhấn chìm mình bấy lâu... Nói hay không nói...

Sắp về tới nhà rồi mà Nguyên Phong cứ nói về những câu chuyện trên lớp cậu ấy. Không lẽ Nguyên Phong đã quên lá thư gửi mình à? Hay Nguyên Phong cố ý “lừa” mình đây? - tôi trộm nghĩ.

Khi bánh xe đạp của hai đứa dừng trước cửa nhà tôi, hai má tôi bỗng nóng ran, tim tôi đập nhanh, nhanh lắm... Thấy Nguyên Phong ngập ngừng, 17 tuổi, tôi chưa học được thói quen kiên nhẫn, và tôi đánh bạo:

- À, thế Nguyên Phong bảo có chuyện gì muốn nói với Bảo An vậy?

1

2

3

4

5

...

20

23 giây im lặng,...

Ngọn đèn đường vàng xen vào giữa hai chúng tôi, Nguyên Phong nhìn vào sâu thẳm trong mắt tôi. Tôi rùng mình, chớp mắt rồi bỗng thốt lên:

- O, và điều đó là...

Tôi lại chớp mắt nhìn Nguyên Phong thật nhanh, tay kéo chiếc mũ Noel lệch sang một bên, lắc lắc quả bông trên đỉnh mũ, và cúi mặt xuống vì má tôi đã nóng bừng lên rồi... Chưa bao giờ trông Nguyên Phong ngây thơ như thế, cậu ấy nhìn tôi rất lâu, chẳng nói gì cả, chỉ mỉm cười, hai má lúm đồng tiền lõm sâu xuống, đôi mắt lung linh như hai ngôi sao sáng, một đôi biết cười. Tôi rùng mình, không hiểu vì lạnh hay có cái gì đó lẹt xẹt từ đỉnh đầu tới... tim!

Tôi không nhớ mình đã đứng đó nhìn nàng bao nhiêu lâu, nhưng xem nàng kia, rùng mình một cái, hình như nàng đang run, nàng vụng về lắc quả bông trên chóp mũ, đôi mắt cụp lên cụp xuống, hai má đỏ ửng, nàng liếc nhìn tôi rất nhanh... Ánh đèn đường vàng xen vào giữa hai chúng tôi, con đường bỗng vắng, im lặng tới tuyệt đối! Tôi thích điệu bộ của nàng lúc này vô cùng... Bảo An! Giá mà tớ đủ dũng cảm nắm tay cậu, chắc tớ sẽ nói tất cả!!! “... Bảo An! Đừng sợ! Mình sẽ không nói điều ấy đâu! Mình không muốn Bảo An bị ràng buộc vì một thứ tình cảm nào cả. Sẽ thật là ích kỷ nếu mình muốn Bảo An là của riêng mình, sẽ thật ích kỷ khi mình kéo cuộc sống trong veo của An vào thế giới của mình, thế giới mình còn giấu An nhiều lắm! Mỗi khi nhìn An, mình lại thấy cuộc sống của mình tươi đẹp hơn, mình tìm lại chính mình! Nhưng An biết không, điều đó lại khiến mình sợ con người hiện tại của mình, mình đang trượt dài, và trước những giới hạn, mình chỉ cần nghĩ tới nụ cười và ánh mắt của An, như vậy đã quá đủ với mình rồi! An hãy cứ mỉm cười, và đáng yêu như thế... Tớ thích cậu cười!” ...

“24- 12- 2001, Dear Diary...Cậu ấy chẳng nói gì với mình cả, cậu ấy chỉ nói là có quà tặng mình, và cậu ấy mỉm cười, nụ cười với hai má lúm đồng tiền! Từ sau khoảnh khắc ấy, tim mình không còn loạn nhịp nữa, mình cũng mỉm cười và tặng lại cậu hộp quà mình đã chuẩn bị: hai chiếc cốc gốm cung sinh: Bảo Bình và Bọ Cạp...Mình đang thấp những ngọn nến xinh xắn ấy lên, ánh sáng xanh, bập bùng, vừa gần vừa xa, những ngọn lửa yếu ớt nhưng hai bàn tay lạnh cóng của mình đã ấm lên và hồng hào trở lại...”

Uể oải xách balô ra khỏi khu chợ. Thế là cũng hết một ngày làm việc. Một mệt mỏi và rã rời như bao ngày khác. Mới hơn sáu giờ chiều mà trời đã tối mịt. Đường cao tốc ngập ánh đèn xe. Người người nối đuôi nhau trở về quê đón Giáng sinh. Tôi ngoái đầu nhìn lại nơi mình vừa bước chân ra, một bức tranh đối lập giữa nước Nga hoa lệ này. Một dãy nhà xấu xí, tồi tàn và hiem hoi ánh sáng trong khu chợ từ thời xưa cải tạo lại, bạn bè và đồng hương của tôi vẫn đang hồi hã với nhịp mưu sinh. Tôi đã trải qua nhiều mối tình, nhưng chẳng đi tới đâu, chỉ một nụ cười “không - phải - là - tình yêu” vẫn đi theo tôi suốt bao nhiêu năm... Con đường tôi trượt dài từ thời phổ thông đã khiến tôi và gia đình phải trả giá, nhưng có một nụ cười đã khiến tôi tiếp tục. Tôi rời xa Hà Nội, tôi ra đi và làm lại tất cả từ đầu. Có thể muộn và chậm hơn bạn bè cùng trang lứa 5 năm, nhưng rồi tôi sẽ đi tới cuối con đường. Tôi bắt xe bus, bỗng nhớ Hà Nội da diết, nhớ tất cả những gì tôi trải qua suốt 7 năm qua ...”

... Once bitten and twice shy

I keep my distance

But you still catch my eye

Tell me baby

Do you recognize me?

Well

It's been a year

It doesn't surprise me

Tiếng hát vang lên từ radio của chuyến xe bus, sao tôi bỗng nhớ da diết nụ cười của Bảo An, tôi nhớ lúc Bảo An đứng dưới ngọn đèn vàng, chớp mắt, rung mình một cái, rồi xoay xoay quả bóng trên chóp mũ, đôi má ửng hồng... Liệu lúc này, có ai đó nhớ đến tôi?

Cùng thời điểm, ở Hà Nội...Mùa giáng sinh 2008, Bảo An, cô nàng nhân viên PR đang chuẩn bị cho event đặc biệt mừng giáng sinh của công ty... “Last Christmas...”- Bảo An mỉm cười dừng lại ngón tay trên chồng đĩa khi chọn được bản nhạc ưng ý cho chương trình. Giai điệu bài hát vang lên, tiếng chuông réo rắt, va đập như những kỷ niệm trong gió... Bảo An đang trở về sân trường năm xưa mùa giáng sinh bảy năm trước...Bỗng nhiên, cô rung mình, xoay xoay chùm chìa khóa trên tay, hai má bỗng ửng hồng, và Bảo An nhớ... một đêm Noel như thế này, dưới ngọn đèn đường mùa đông...

“Last Christmas

I gave you my heart

But the very next day, you gave it away

This year

To save me from tears

I'll give it to someone special...”

Blogger Gà Đua Xe

7 ngày chia tay

“Hồi nhỏ xấu xí, hay nói, hay cười. Lớn lên nói ít, cười nhiều nhưng vẫn xấu”

*

* *

Chúng ta không hợp nhau nữa. - Chia tay đi!

...

Em không thể ngờ mọi chuyện thay đổi nhanh đến vậy. Anh thay đổi hay em thay đổi? Em cố gắng để vun đắp tình yêu của chúng ta để rồi bây giờ thì sao hả anh. Em không muốn có một kết thúc như thế. Một tháng nay anh đã không còn nhắn tin cho em thường xuyên với những câu nói ngọt ngào quan tâm đến em như khi ta bắt đầu yêu nhau. Một ngày không nhận được tin nhắn trả lời của anh là một ngày dài... dài lắm trong em, anh có biết?

Anh không thể ngờ em lại dứt khoát đến thế. “Chia tay đi!” vậy là hết? Là kết thúc tất cả? Em thay đổi nhiều lắm, không còn là cô gái uỷ mị dịu dàng như xưa, em đánh đá hơn và cứng rắn hơn. Nhưng điều đó khiến anh cảm thấy em đang dần ra xa anh. Có lẽ anh thật ích kỷ khi muốn em mãi là cô bé yếu đuối nằm trong vòng tay anh che chở, có thể anh thật tham lam khi muốn em dành thời gian cho anh nhiều hơn, có lẽ anh thật kiêu hãnh khi muốn người níu kéo cuộc tình của chúng ta phải là em.

Em biết anh thích thể hiện, em biết anh sĩ diện và kiêu hãnh, từ trước đến giờ em luôn làm vừa lòng anh tất cả. Anh không quan tâm đến em, em khóc. Anh đi với một cô bạn khác, em ghen. Anh nói chia tay, em là người níu kéo. Nhưng anh ạ, em đã không còn đủ sức chịu đựng những điều như thế. Và một tháng trước khi chia tay anh đã dạy cho em cách sống một mình không có anh bên cạnh. Em đã quen với điều đó, mạnh mẽ hơn và dứt khoát hơn, em có thể nói chia tay mà không hối hận.

Bây giờ em đang nghĩ gì? Còn anh... sẽ bắt đầu một cuộc sống không em đây...

Ngày thứ nhất:

Anh vẫn đi chơi với đám bạn, anh cười nói vui vẻ như chưa từng xảy ra điều gì. Anh cảm thấy mọi việc vẫn diễn tiến rất bình thường, như một ngày bận rộn và không gặp được em, chỉ thế thôi! Anh tự nghĩ không biết em có đang nhớ đến anh như những ngày trước em nhắn tin hỏi anh đang làm gì không. Không biết em có khóc nhiều như những cuộc cãi vã của chúng ta ngày trước không.

Ngày thứ hai:

Em không buồn nhiều, điều đó làm em thấy lạ, lạ vì sự thay đổi của chính mình. Có lẽ những người bạn thân đã dạy em cách mạnh mẽ như thế, em vẫn hạnh phúc vì em không bị bỏ rơi một mình, những người bạn luôn bên cạnh an ủi và động viên em, chọc em cười và không để em khóc. Hai ngày rồi, mỗi thứ vẫn bình thường thôi, vẫn là những ngày không tin nhắn, không gặp nhau, không một lời hỏi thăm, nó đã quá quen thuộc và em không bị mất thăng bằng khi mọi chuyện diễn ra như thế.

Ngày thứ ba:

Anh cảm nhận cuộc sống của mình đang trống trải và thiếu vắng điều gì đó. Không còn những tin nhắn vào buổi sáng, em chúc anh một ngày mới tốt lành nữa, không còn nhìn thấy em cười và mái tóc em bồng bênh bay trong gió khi em đứng trước cửa nhà anh, lúc đó em thật đẹp và đáng yêu như một thiên thần. Sao bỗng nhiên anh nhớ em quá, heo con góc ghếch của anh ơi.

Ngày thứ bốn:

Hôm nay em chạy xe trên những con đường quen thuộc của chúng ta, bao nhiêu kỉ niệm tràn về làm tim em chột nhói. Em đang phải đối diện với một sự thật mà em từng nghĩ sẽ không thể nào xảy ra như thế. Người ta chở nhau trên xe, nắm tay nhau đi trên đường, hình ảnh đó thật giống với chúng ta, đúng không anh? Phải chăng vì em búồng bình, tình yêu của em chẳng dịu dàng, ngọt ngào, có đôi khi quá ồn ào làm anh mệt mỏi?

Ngày thứ năm:

Anh không thể ép bản thân dừng suy nghĩ về em. Anh đã không chờ đợi được nữa. Anh không thể đối diện với sự thật rằng anh đã mất em, mất mãi mãi?? Sao em vẫn không nhắn tin cho anh? Sao em không biết anh đang mất thăng bằng như thế nào khi em bước ra khỏi cuộc sống của anh quá nhanh? Anh nhớ em và anh muốn được gặp em. Anh muốn nghe giọng nói của em và được ôm em vào lòng. Em có biết em đã làm

đảo lộn cuộc sống của anh đến thế nào không? A điên lên vì anh biết một điều chắc chắn trong anh: Anh vẫn còn yêu em.. yêu nhiều lắm!

Ngày thứ sáu:

Những dòng tin nhắn của anh làm em khó hiểu, và em đã suy nghĩ về anh rất nhiều. Bỗng nhiên em thấy lo lắng cho anh quá. Em biết dù anh có làm điều gì khiến em buồn, em đau, những chuyện ngỡ như không thể tha thứ được, thì em vẫn quan tâm và yêu anh rất nhiều. Dẫu hai chúng ta không đi cùng trên một con đường, em vẫn luôn chúc anh được hạnh phúc. Hãy nói cho em biết, em phải làm gì để anh được hạnh phúc?

Ngày thứ bảy:

Xin em đừng chúc anh hạnh phúc, vì em chính là hạnh phúc của đời anh. Anh không thể thiếu em được, em đã chiếm một vị trí quá quan trọng trong trái tim anh rồi. Một lời xin lỗi anh chẳng bao giờ dám nói, bởi anh biết xin lỗi chẳng bao giờ là đủ. Anh vẫn cười, nụ cười em nói rằng thích nhìn để yêu đời và vui vẻ hơn, anh cười để giấu đi nước mắt cho riêng mình.

...

...

...

- Chúng ta luôn cần có nhau!

- Anh yêu em.

- Em chưa bao giờ hết yêu anh.

Nếu được trở lại bên nhau, chắc chắn anh sẽ không để mất em một cách vụng dại thêm lần nào nữa. Anh đã biết giá trị thực sự của một điều gì đó khi anh vô tình làm mất nó. Và giờ anh đã biết một điều mà trước khi mất nhau anh đã không biết: Anh yêu em nhiều hơn anh tưởng.

Bây giờ em mới biết, lời nói đôi khi nói ra thật dễ, nhưng lòng dứt khoát mới khó, và nhiều khi, con người ta chia tay để lại yêu nhau...

...

Kết thúc bảy ngày xa nhau.

3. Phần 1: Chương 03

Blogger August Pink

“Hãy yêu những gì mình có, hãy quên những gì không đáng nhớ và hãy nhớ những gì không đáng quên”.

*

* *

1. Sáng nào cũng vậy, trước giờ đi làm, Diệp Thư lại đứng trước gương, cẩn thận đeo vào cổ chiếc USB màu đen, rồi chiếc USB màu xanh, và cuối cùng là chiếc thẻ công chức. Nhiều lần, anh lại bên cô, vòng tay qua eo cô rồi thì thầm “Ai cũng như vợ yêu của anh thì các hàng nữ trang ế sắc ế mất thôi!” “Em dám chắc là họ không ế đâu! Vì làm gì có ai yêu anh như em, làm gì có ai có được hai chiếc USB rất đặc biệt này!...” - Cô cười. Tự tin.

2. Dạo đó, cô còn làm ở Công ty A. Anh về làm IT cho cơ quan được một tháng thì cũng là lúc cô xin chuyển công tác. một tháng - thời gian quá ngắn để anh và cô có thể trò chuyện, tiếp xúc với nhau. Xem nào, 4 lần gặp trong cuộc họp giao ban, một lần cô nhờ anh cài chương trình diệt vi rus, một lần nhờ anh

format chiếc USB, và độ hai, ba lần gật đầu chào nhau trong thang máy. Nói chung, cả cô và anh đều mới chỉ biết tên của nhau. À, có cả tuổi nữa. Vì một lần, trong cuộc họp giao ban, anh đã hỏi “Em tốt nghiệp Đại học lâu chưa?” “Dạ! Em ra trường được hơn 6 năm rồi ạ!” “Ồ! Thế thì chị... hơn em bốn tuổi, em xin lỗi nhé! Tại trông chị trẻ quá! Em lại tưởng chị đang tập sự...”

3. Cô có thói quen ở lại cơ quan buổi trưa. Tranh thủ lướt web, check mail và chat chit với mấy cô bạn cũng đang “phòng không”. Trưa nay, vừa mở Yahoo messenger, cô đã thấy một nick lạ xin được add. Cô có một nguyên tắc là với những nick có họ tên, cơ quan, cô sẽ add lại. Hình như là Long Tuấn ở Công ty A. Cô vừa accept, nick có tên longtuan_a vội “nhảy” ra:

- Em chào chị! Chị có nhớ em không?

- Có, nhớ, rất nhớ! Tuấn phải không?

- Vâng, là em. Sao hồi đó chị đi mà không nói với em một câu!

- Thì...

- Chắc tại thấy em mới vào nên “bỏ qua” chứ gì!

- Không phải! Hồi đó, chị vội quá nên chỉ kịp chào Giám đốc và các Phó giám đốc. Các trưởng phó phòng chị cũng không kịp chào. Mãi sau này, chị mới đến chơi và chào được. Mà sao em có nick của chị?

- Bí mật! Mà chị quên em là dân công nghệ thông tin à? Em còn đọc cả blog của chị rồi cơ nhé! Chị của em dạo này trông xinh và trẻ quá! Nhưng nhìn Avatar là em vẫn nhận ra chị Diệp Thư của em.

- Thế sao bây giờ mới add nick của chị? Một năm rồi còn gì?

- Hi hi! Chị còn nhớ chiếc USB màu đen chị nhờ em format không? Em vẫn còn cầm đây này. Tháng trước, dọn tủ, em nhìn thấy và bỗng nhớ đến chị. Em chỉ buồn cười vì sự “ngớ” của chị. Mỗi cái USB chỉ có một cái đĩa cài riêng. Chị format USB của chị, nhưng chị lại đưa đĩa của anh Toàn cho em, thì làm sao em format được.

...

4. Từ hôm đó, trưa nào, Tuấn cũng lên mạng trò chuyện với Diệp Thư. Tuấn kể cô nghe về cơ quan cũ, đồng nghiệp cũ của cô. Tuấn bảo mọi người vẫn tiếc vì ngày đó cô vội vàng quá, dẫu rằng việc gia đình cũng rất quan trọng, nhưng thực sự cô làm ở đó rất tốt, rất hợp. Rồi Tuấn kể cô nghe chuyện gia đình, chuyện riêng của Tuấn... Và bao giờ cũng vậy, cứ mỗi lần chat, Tuấn lại không quên hỏi cô trưa nay ăn gì? Ăn được mấy bát? Có ngon miệng không? Phải ăn nhiều cho khỏe! Sáng chị đi làm có bị tắc đường không? Nhớ đi cẩn thận nhé! Cô thấy vui vì được chia sẻ.

Tuấn còn kể rằng cậu đang thuê nhà bên Gia Lâm. Một mình nên chỉ toàn cơm bờ cơm bụi. Cô bỗng nảy ra ý định sẽ đến thăm cậu em đồng nghiệp và làm một bữa liên hoan nho nhỏ chiêu đãi Tuấn. Vả lại, cô cũng chưa bao giờ đi xe máy một mình qua cầu Chương Dương. Cô thấy háo hức.

Biết ý định của cô, Tuấn cũng háo hức không kém:

- Chị sang em chơi nhé! Tiện thể dọn dẹp cho em với! Chứ nam giới ở một mình cũng luộm thuộm lắm!

- Mình sẽ làm món gì ăn em nhỉ!

- Bún sườn chị nhé! Lâu lắm rồi em không được ăn món đó.

Lời gợi ý của Tuấn thật trúng ý cô. Quả thực, cô cũng đã nghĩ đến món đó. Vừa là sở thích mà cũng là món “tủ của cô”.

5. Sáng thứ 7, cô dậy sớm đi chợ. Mua nào sườn, dọc mùng, cà chua, hành, ngổ, mùi tàu, sấu, nào mắm, muối, gia vị, dấm, tương ớt...Vậy mà loay hoay một lúc cũng phải hơn 9h sáng cô mới qua được cầu Chương Dương. Xống Nguyễn Văn Cừ, rẽ trái, đây rồi, ngổ vào nhà Tuấn đây rồi. Cô dừng đầu ngõ, gọi điện cho Tuấn. Cô ngỡ ngàng khi đứng trước mình không phải là một cậu Tuấn đen đen và gầy gầy ngày nào. Trông Tuấn khác quá, trắng và mập hơn trước nhiều. Lại còn rất dí dỏm: “Chà chà, chị gái của em hồi này trông

xinh và duyên quá! Ra đường chắc em không nhận ra chị mất. Mà chị mua gì nhiều thế này? Định cho em ăn cả tháng luôn hay sao vậy?”.

Khi chưa sang nhà Tuấn, cô cứ hình dung ra một căn phòng chắc phải rất bừa bộn. Nhưng không phải, thật gọn gàng, ngăn nắp, sạch sẽ. Mỗi lần cô nhấp nhóm đứng lên định đi làm bếp, Tuấn lại cười “Chị yên tâm, tẹo nữa hai chị em mình cùng làm, loáng một cái là xong thôi mà! Chị cứ ngồi đây để em nói chuyện đã nào!...”. Lúc vào bếp, cô mới thấy những đồ “gia vị” cô mang theo là thừa, nhà Tuấn có đủ hết rồi. Tuấn bảo: “Nhà em cái gì cũng có rồi, nhưng cái quan trọng nhất lại chưa có!” “Hihi, chắc tại em kén quá đấy mà!” “Đâu có, các nàng toàn chê em nghèo thôi à! Chê em ở quê thôi à! Chị xem có em nào giới thiệu cho em chị nhé!” “Ừ, để chị xem. Nhưng chị sợ làm mối lải lải. Bẩn sủng không nên phải đền đận thì chết dở!”. Hai chị em vừa tán gẫu vừa làm bếp. Tiếng cười, tiếng nói vang khắp căn phòng.

6. Bao cảm giác xốn xang bỗng ùa về khi cô ngồi trước máy tính mỗi buổi trưa, sau hôm gặp lại Tuấn. Không biết vì cô không có anh em trai hay vì một lý do nào khác mà cô luôn mong mỗi được trò chuyện cùng Tuấn, được nấu những món ăn ngon và hợp khẩu vị của cậu em trai.

- Chị ơi! Hôm chị đến em vui lắm. Chị về, em buồn hẳn. Lâu lắm rồi, em mới có được cái cảm giác ấm cúng, ngon miệng của một bữa ăn tại nhà như thế. - Cô đang mãi mê nhớ lại cuộc gặp với Tuấn hôm thứ 7, thì cậu “nhảy” ra chat - Tuần sau chị đến nữa chị nhé! Mà chị đừng đi chợ từ nhà. Sang đây rồi hai chị em mình đi, chị phải hướng dẫn em chọn đồ để sau này nếu vợ có nhờ còn biết chọn chứ!

- Được rồi! Nhưng theo chị, một tháng một lần, chị em mình hãy “cải thiện” bữa ăn. Chứ tuần nào cũng cải thiện, chị e là em sẽ chán mất, mà chị cũng hết món “tủ”. Hehe.

...

Một tháng sau. Hai chị em nấu món canh riêu c

Một tháng sau đó. Hai chị em làm món bít tết.

Một tháng sau đó. Chả cá nướng và hành tây hầm bột

...

Bao giờ cũng vậy, cứ ăn trưa xong là Tuấn tranh phần rửa bát. Nghiêng ngời một lát là cậu lại thông dong cùng cô mỗi người một chiếc xe máy đưa cô về nhà. Tuấn bảo “Em phải đưa chị về đến tận nhà mới yên tâm. Chứ nhớ có anh nào bắt cóc mất chị của em thì lấy ai nấu món ngon cho em ăn”.

7. Như mọi lần, đến thứ 7 cuối cùng trong tháng, cô lại sang nhà Tuấn. Lần này hai chị em làm món nem cua bể rán. Rán xong nem, đang nhắc chiếc chảo dầu sang mâm bếp bên cạnh thì cô kêu lên “Ồi, chết rồi, chị bị bỏng rồi!” - Cô quên không dùng lót tay. “Có chuyện gì thế chị?” - Tuấn đang đứng đằng sau, vội cầm lấy bàn tay của cô, áp vào mang tai cậu. “Ừa, em làm gì thế?” “Chị ơi! Hồi em bé, em thấy mỗi lần mẹ em bị bỏng nhẹ là mẹ lại đưa tay vào mang tai, sẽ đỡ ngay thôi mà!” “Thế bỏng nặng thì làm sao?” “Thì phải đưa vào mang tai của người khác giới” “Đúng là bài thuốc của em...”.

Tuấn bỏ tay cô ra khỏi mang tai mình. “Chết thật! Chị bị nặng rồi! Đợi em chạy ù ra hiệu thuốc mua tuýp thuốc bỏng”. Và Tuấn chạy vội đi. Loáng một cái đã thấy về. “Đấy rồi, chị để em bôi cho”.

Nhìn Tuấn cẩn thận cắt đầu tuýp thuốc, cẩn thận lấy bông tăm bôi vào tay cho mình, Diệp Thư cảm động lắm! Rồi Tuấn cẩn thận cắt từng chiếc nem cho cô. “Hay để em xúc cho chị nhé! Nhìn chị xúc tay trái kìa, như em bé tập ăn ý, buồn cười lắm” “Không sao mà, chị làm được mà!” Nhưng miếng nem chưa kịp cho vào mồm thì lại rơi tòm xuống bát, nước chấm bắn tung tóe. Hai chị em cười vang. “Hôm nay dù muốn hay không, chị cũng phải để em đưa về rồi. Không những thế, lại còn phải ngồi sau lưng em nữa. Nếu không, làm sao chị mang xe về được nhà?” - Tuấn cười tinh nghịch.

8. Chiều thứ hai. Đang lững thững đi bộ ra cổng cơ quan, chợt cô thấy Tuấn đã đứng trước cổng từ bao giờ.

- Tuấn đi đâu thế này?

- Thì em đến đưa chị về mà, tay chị chắc còn đau?

- Chị đi xe ôm cũng được m- À, em có cái này hay lắm! - Nói rồi, Tuấn rút từ trong cặp ra hai chiếc USB. Cái đen này là ngày trước chị nhờ em format, chị còn nhớ không? Nó không dùng được nữa, nhưng em gửi lại chị, để chị giữ làm kỷ niệm. Còn cái màu xanh, là em tặng chị đó. Thôi, chị lên xe đi. Tối nay về, nhớ thử hộ em cái màu xanh có dùng được không nhé! Sáng mai cho em biết sớm để em còn đổi.

Ăn tối, dọn dẹp xong. Cô lên phòng bật máy tính. Đút chiếc USB vào ổ, cô nhấp lệnh “open”. Có một file MP3 mang tên “Bucthutinhdautien”. Cô nhấp đúp vào file, từ trong loa, giọng của ca sĩ Tấn Minh vang lên:

“Khi anh đưa mắt nhìn em qua tấm gương

Ta đã gặp nhau, bối rối thật lâu

Đêm nay dường như những ánh mắt muốn đi kiếm tìm nhau.

Anh muốn nói với em những điều thật lớn lao

Sẽ luôn ở đây, nơi tìm anh, tình yêu bất tận

Phút giây anh nghẹn lời, vì biết em yêu anh

Và anh sẽ là người đàn ông của đời em

Anh đã mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ

...”

Cô mở thêm file word có tên “guidiepthu”. Ngón tay run run, cô di chuột...

“Diệp Thư - em của anh!

Liệu có quá vội vàng khi anh gọi em như vậy? Liệu em có giận khi anh gọi em là “em”. Nhưng quả thật, anh đã rất mến em ngay từ ngày đầu về cơ quan. Anh thực sự ấn tượng bởi sự nhẹ nhàng, và cởi mở của em. Càng ấn tượng hơn khi được trò chuyện với em mỗi buổi trưa ngắn ngủi, được ăn những món ăn do tay em chế biến. Em biết không, chẳng có hôm nào là anh không mong đến buổi trưa để trò chuyện với em. Chẳng có tháng nào là anh không mong đến thứ 7 cuối tháng để được cùng em đi chợ và nấu ăn và đi cùng em trên cây cầu Chương Dương mà em kể “Chưa bao giờ đi một mình qua cầu”. Chẳng đêm nào là anh không vào blog của em để đọc những vần thơ, những câu chuyện của em. Và anh rất thích bài thơ “Nhớ” của em.

“Em chờ anh đến đã lâu

Sao anh không nói một câu hẹn hò

Hay là anh đến bất ngờ

Hay là sẽ chẳng bao giờ gặp em

Anh ơi có thật anh quên

Người em bé bỏng ngày đêm đợi chờ

Một dòng tin nhắn vu vơ

Tiếng chuông điện thoại thần thờ lòng em

Ngoài kia nắng đổ bên thềm

Trong này giông bão tim em thật rồi”.

Cả bài này nữa Diệp Thư ạ!

Miền nhớ

“Lâu rồi không thấy anh qua

Con tim thổn thức chắc là anh quên

Hoa quỳnh chỉ nở về đêm

Con tim em nở giữa miền nhớ thương”

Nhẹ nhàng, tình cảm như chính em vậy!

Hôm qua lúc em bị bỏng, anh áy náy lắm. Tại anh mà, phải không? Chắc là em đau lắm phải không? Lúc cầm tay em áp vào mang tai anh, anh chỉ sợ em giận, nhưng nếu em giận thì anh cũng đành chấp nhận vì anh sợ em đau. Những lúc nhìn em nấu nướng, anh chỉ ao ước anh và em sẽ là hai nhân vật trong bài hát “Bức thư tình đầu tiên” của nhạc sĩ Đỗ Bảo...”

Vừa lúc, có tiếng chuông điện thoại. Tuấn gọi.

- Chào Diệp Thư!

- Dạ!

- Em đang làm gì vậy?

- Em đang nghe bài hát đó.

- có thích bài đó không?

- Bài hát thật hay và ca sĩ hát cũng thật hay.

- Không, ý anh là...

- Anh à! Em rất thích hai chiếc USB. Đó là món quà thật đặc biệt. Em rất thích và rất bất ngờ!

- Vậy là em đồng ý rồi phải không?

...

5 năm rồi. Nhưng cô vẫn giữ thói quen đeo hai chiếc USB trên cổ. Thỉnh thoảng anh lại chở cô trên chiếc xe máy, đi một vòng từ cầu Long Biên, xuống đường Ngọc Lâm, qua Nguyễn Văn Cừ và vòng lên cầu Chương Dương. Ngồi sau xe, cô ngân nga hát đoạn cuối bài “Bức thư tình đầu tiên”

“Anh nhớ em

Anh nhớ em miên man bên trang thư tình gửi đến em

Bạn đời ơi,

Anh mơ mỗi sớm tỉnh giấc,

Mắt anh kiếm tìm,

Tại anh lắng nghe,

Môi anh cất tiếng gọi,

Và vòng tay anh rộng mở đón em vào lòng”.

Tiếng lách cách của hai chiếc USB chạm vào nhau, tiếng cười, tiếng hát, tiếng nước vỗ bờ đã tạo nên một âm thanh hạnh phúc của anh và cô.

Đêm 5/9/2008

4. Phần 1: Chương 04

Blogger Đào Nguyễn Tố Quyên

7 ngày ở Barcelona

Ngày 7,

Tôi khoác vội chiếc áo lông ngả màu kem, thả xuống đường hòa vào dòng người thưa thớt. Từ chỗ tôi có thể đi tàu điện ngầm đến Sagrada Familia, kiến trúc bằng đá kiểu Gothic ngay ở trung tâm thành phố. Chỗ nhà trọ tồi tàn trong một xóm dân nhập cư tạm làm tôi thấy thỏa mãn khi vừa đặt chân đến đây sáng nay. Một anh bạn người bản địa dẫn tôi đến chỗ trọ này khi tôi đặt vấn đề về một khách sạn mini nhỏ, có hướng nhìn ra biển hoặc trung tâm thành phố. Anh ta cười hếch môi, nói với tôi rằng chẳng có cái khách sạn mini nào đủ điều kiện rẻ, đẹp, tiện nghi và gần trung tâm như tôi yêu cầu cả. Đó là lí do tôi đang ở căn phòng trọ ẩm mốc này. Du lịch ba lô, một mình, tôi muốn vậy.

Một mình, tôi len lỏi vào các khu chợ đêm đầy màu sắc và âm vị của Barc. Tiếng người xí xô. Nói thật là tôi không biết nhiều tiếng Tây Ban Nha ngoài mấy từ Muchas Gracias vớ vẩn. Tôi tự tin với vốn tiếng Anh của mình, và cũng tin rằng ở đây mọi người có thể nói tiếng Anh. Nhưng tôi đã lầm, trong cái khu chợ đêm nhỏ xíu này, mọi người chỉ dùng tiếng bản địa là nhiều.

Khi thấy nhiều người ngồi chờ khắc chân dung của mình lên vỏ sò nhiều màu, tôi cũng muốn mua một thứ đồ lưu niệm như vậy. Người nghệ nhân có bộ râu che hết miệng, ánh mắt chăm chú nhưng đáng vẻ khoan thai, tự mãn. Giữa những cái vỏ sò nhiều màu, tôi thích cái vỏ sò màu xanh ngọc, hơi lấp lánh, to hơn bàn tay ông ta. Mon men đến gần, tôi muốn ông ta khắc cho mình một bức chân dung gồm hai người, một người con trai sẽ do tôi miêu tả, hai là một người con gái mà tôi miêu tả... Hai người ngồi chụm đầu vào nhau, không quên một chấm nhỏ ở phía núi đá xa.

Tệ thay, người nghệ nhân không biết tiếng Anh, ông ta tỏ ra luống cuống, tôi cũng thấy lúng túng không kém. Lúc ấy, may sao có một người thanh niên tóc đen tiến đến phiên dịch giúp tôi. Tôi nói với anh ta bằng tiếng Anh, anh ta diễn tả lại với người nghệ nhân già bằng tiếng bản địa. Cuối cùng, bức tranh trên vỏ sò cũng hoàn thành. Giống đến đáng kinh ngạc...

Tôi cảm thấy người thanh niên này có một cảm giác gần gũi lạ lùng. Để tỏ lòng cảm ơn, tôi mời anh ta đến một quán rượu hay hay. Tất nhiên là anh ta dẫn đường.

Quán rượu mà Lance, tên người thanh niên ấy, dẫn tôi tới bề ngoài nhìn trông hơi chán, nhưng bên trong quả như một thiên đường. Quán nằm sâu dưới tầng hầm, đặc chất flamenco với những chàng trai ôm đàn gảy dọc lối vào. Đi ngang đường vào, chất bụi được thể hiện rõ trong cách bài trí. Vũ điệu flamenco dập dìu, xô với các cô gái Bôhêmiêng. Chúng tôi gọi hai cốc sangria, nhâm nhi và trò chuyện. Cảm giác như gặp được người thân quen...

Tôi nhìn rõ mặt của Lance, rõ là có chất Châu Á, mắt xanh, nhưng tóc đen và cả cái mũi không cao như tây. Quả thật Lance có mẹ là người Việt. Kể cũng lạ, Lance kể về chuyện gia đình không mấy lý tưởng cho tôi - kể xa lạ nghe. Rồi anh kể về cuộc sống nay đây mai đó trên những chuyến tàu. Lance là một thủy thủ viễn dương đối mặt với đời sóng và những cơn gió biển. Tôi kể Lance nghe về chuyện tình của mình. Lý do khiến tôi đi ba lô...

Mắc kẹt giữa một mối tình tay ba căng nghệt thở giữa bộ ba được coi là thân nhất xứ. hai đứa con gái đứa nào cũng có thể khai hết mọi chuyện, trừ chuyện mình thích gã trai chung nhóm. Hùng đối với ai cũng nhiệt tình thế, lãng du thế. Vô tư đến đau hết cả lòng...

Ngày Hùng đến phòng trọ của tôi, vắt chiếc áo khoác jeans lên vai, ngoảnh mặt: “Chỉ cần Hùng tuyên bố chọn ai là chúng ta lại chơi như xưa chứ? Quyền biết câu trả lời mà!” Chưa bao giờ tôi ghét Hùng đến vậy. Ghét đến trào nước mắt...

Ngày tôi tuyên bố đi du lịch xa, Diệp đòi đi theo. “Tao đi với mày, con gái con đứa có một mình...” Tôi gạt tay Diệp “Ồ nhà chờ tao, sẽ khác...”

Tôi kể cho Lance nghe thật tự nhiên, như không phải là xa lạ. Bằng thứ ngôn ngữ thứ hai nên không thể nào diễn tả lại được hết cảm xúc. Nhưng có vẻ Lance rất hiểu. Hiểu hết. Đôi mắt xanh kia nhìn thấu từng nhịp tim đã luống cuống say...

Điệu flamenco quen thuộc vang lên. Thường khi xem tivi, tôi thường thấy người ta nhảy điệu này, cũng đôi lần bắt chước. Men rượu trong người hòa cùng không khí cuồng nhiệt, bản nhạc quyến rũ và niềm vui người bạn mới khiến tôi như được tiêm thêm chất hăng say. Tôi kéo tay Lance ra khỏi ghế, hòa vào điệu nhạc chung với mọi người. Say rượu... Say Flamenco... Nỗi niềm tan bay như những cánh bồ công anh.

Ngày 6

Tỉnh dậy ngất ngư trên chiếc giường hôi mùi xì gà. Tôi bật dậy, nheo mắt nhìn quanh quất. Đây là “khách sạn mini” của mình, cửa sổ nhìn ra cây sồi già. Một tờ giấy để bên cạnh chỗ tôi nằm. “U’re drunk, but I stil know how 2 bring you home. Nice dream. Call me when wakin’ up...” B dãy số điện thoại dài ngoằng...

Cả ngày hôm đó, và những ngày sau đó, ngày 5, ngày 4, 3, 2, tôi và Lance như hình với bóng san sát bên nhau cả ngày, cả (một nửa) đêm. Ngày chúng tôi đi xe điện ngắm tới những nơi nổi tiếng, phố đi bộ mua sắm xanh rì La Rambla, Barri Gotic, những bãi biển rực nắng... Là một thủy thủ có khác, Lance nói cho tôi nhiều điều về biển, đại dương, cảng, và hải sản. Những khi mệt rã rời, chúng tôi ghé những quán ăn hải sản nhỏ ven biển, những tô, những mực, được chế biến theo nhiều cách đặc biệt của người Tây Ban Nha.

Tối đến, chúng tôi lại cùng flamenco, đôi khi hòa cùng dòng người dưới đường. Hay lại lang thang ra biển, ngắm những cánh chim về tổ muộn, ngắm những vì sao mọc lên. Những vì sao ở Tây Ban Nha. Tôi kể anh nghe về sự tích hoa bồ công anh, về gia đình và cuộc đời, về mối tình đầu chẳng buồn chẳng vui... Có lẽ khi gặp một người không quen biết, người ta dễ dàng hơn với chính nội tâm của mình. Tôi ngênh mặt hát bài “Đêm lá ngoài sân” cho anh nghe: Từ ngày quen em, tôi thật là vui, tôi vui như thể tôi chẳng là tôi/ Từ ngày xa em, tôi thật là buồn, tôi buồn như thể tôi chính là tôi... rồi cười nắc nẻ... Chàng cứ gật gù chừng như tâm đắc lắm.

Your smile knows how to shine... (Nụ cười của em dường như tỏa sáng!)

Lance quan tâm đến tôi hơn, gần tôi hơn, tôi thì ngày càng trải rộng lòng mình. Mắt anh nhìn tôi ngày một khác, càng ngày càng ấm nóng, tựa hồ như vũ điệu nồng say... Anh nói tôi đặc biệt, nhưng không theo cách mà mọi người thường nghĩ, đặc biệt riêng lắm, theo cách của anh cơ. Trong lòng tôi không thể tránh khỏi dâng lên một cảm giác lạ kỳ, say say, mê mê. Trước một Reino de España đẹp cổ kính diệu kỳ, trước một “Spanish man” đẹp, ấm áp và kiêu hãnh.

...

Ngày 1,

Tôi lục lại tấm vé máy bay khứ hồi giá rẻ. Mọi những đồng còn lại trong ba lô, xếp quần áo trong bần thần. Mùi của những bộ quần áo cả tuần chưa được giặt ủi dường như không làm tôi thu xếp nhanh hơn. Tâm trí tôi xa đâu đâu ấy, ngao du ở đâu ấy, như là ở nơi những con sông biển cũng nên. Cây sồi già bắt đầu rụng vài chiếc lá...

Cả ngày hôm đó, Lance không đến dẫn tôi đi thăm thú nữa. Tôi ngồi ở nhà trọ và bắt đầu những suy nghĩ. Lance bảo, có hôm tôi say, lại nhắc đến Hùng, anh bảo anh không nghe được nhiều, chỉ nghe chữ Hung Hung mà đoán. Tôi cười. Tôi vẫn chưa thể quên. Chưa thể quyết định

6h chiều, đột nhiên Lance bước vào phòng, kéo tay tôi ra khỏi khu phố ẩm thấp ấy, lên tàu điện, đến một nhà hàng. Lần đầu tiên Lance dẫn tôi đến một nhà hàng sang trọng chứ không phải quán ăn bình dân như mọi hôm. Kéo ghế cho tôi như hành vi của một quý ông thực sự, anh buồn một cách kì lạ, đôi mắt sâu xanh thăm thẳm cứ như chực khóc. Nụ cười vẫn rười rượi. Chúng tôi gọi một vài món nhẹ và rượu vang. Nhà hàng bắt đầu chơi nhạc, đêm nay là đêm nhạc nhẹ trữ tình. Nếu chúng tôi đến đây vào ngày khác, có lẽ lại là những đêm với flamenco thì sao. Hẳn là Lance đã cố ý chọn một khung cảnh lãng mạn như thế này.

Ban nhạc bắt đầu chơi đến Just one last dance. Giai điệu làm tôi thần thờ. Anh mời tôi nhảy, tôi lúng túng:

- I don't know how to dance (Em không biết khiêu vũ!)

- I'm here! (Có anh ở đây!)

Dập dìu trong nỗi tha thiết của bài hát, trái tim tôi như bị bóp nghẹt.

Cảm xúc gì đây?

Hoang mang,

sợ hãi,

mê đắm,

yêu...?

We meet in the night in the Spanish cafe

I look in your eyes just don't know what to say

It feels like I'm drowning in salty water

A few hours left 'til the sun's gonna rise

tomorrow will be an it's time to realize

our love has finished forever

Nhìn vào mắt anh em lặng câm, em đã rơi tõm vào biển xanh rồi đấy. Vài giờ nữa thôi, mặt trời sẽ mọc, em sẽ phải ra đi, đi về phía một mặt trời rạng ngời khác. Ngày mai sẽ đến phải không anh, và những cảm xúc này cũng sẽ tan biến như hoa bồ công anh phải không anh, mãi mãi

...

The wine and the lights and the Spanish guitar

I'll never forget how romantic they are

but I know, tomorrow I'll lose the one I love

...

Rượu vang và ánh nến, réo rất tiếng đàn. Em không thể quên được giây phút ấy, giây phút em biết còn được bên anh. Và biết rằng ngày mai, khi mặt trời bị đẩy lên khỏi mặt biển, em sẽ mất anh...

how I wish to be with you

how I wish we make it through

Ước gì được bên anh, ước gì có thể rũ bỏ tất cả, rũ bỏ những điều vô thực, chỉ mang theo đại khờ và chạy đến bên anh. Danh vọng kéo em ra xa khỏi anh, khỏi những điều ấm áp nhất trong đôi mắt ấy... Em phải làm sao đây? Em còn làm gì được đây?

...

Just one last dance

before we say goodbye

when we sway and turn round and round and round

it's like the first time

Just one more chance

hold me tight and keep me warm

cause the night is getting cold

and I don't know where I belong

Just one last dance

...

Chỉ còn một điệu nhảy cuối cùng... Khi em dựa đầu vào ngực anh, trái tim ấm nóng đập thốn thốn. Cảm giác như lần đầu tiên flamenco cùng nhau. Em không say, chưa say, nhưng vẫn thấy choáng choáng. Hãy ôm em thật chặt, hãy truyền hơi ấm cho em. Đêm lạnh lắm. Mai xa rồi, gần thêm một người, xa hơn một người. Đã đến lúc quyết định con đường sắp đi cho bản thân. Nhưng giờ cô đơn lắm, em bơ vơ lắm, em không biết dựa vào đâu. Chỉ còn đêm cuối, chỉ còn điệu nhảy cuối cùng này mà thôi.

There's no way to be with you

it's the only thing to do

Khoảng cách quá xa, không gian giữa chúng ta quá rộng.

No way to go... no way back... Just one last dance...

Ngày 0...

Buổi sáng, Barc mưa nhẹ. Khoác balô. Tôi lần theo những thanh vịn ở sân bay, đầu trống rỗng. Tiếng Lance gọi nhẹ kéo tôi ra khỏi mớ bông gòn bụi nhùi trong trí óc, dúi vào tay tôi một phong thư, bảo cất đi, về Việt Nam hãy đọc. Đoạn, hai chúng tôi cùng ngồi ăn chung một túi bánh ngô Lance vừa mua. Giờ tôi không còn nhớ vị giác của mình đã cảm nhận được gì khi ăn chúng. Chỉ nhớ Lance có nói rằng: Don't try to be brave on your way, sometimes, unmanliness is better (Đừng cố tỏ ra mạnh mẽ, đôi khi yếu đuối một chút lại tốt hơn!). Tôi đã khóc. Anh ôm nhẹ tôi vào lòng, vòng tay rắn chắc chẳng muốn rời buông.

7 ngày ở Barcelona, 7 ngày tôi chìm trong đại dương kia sâu xanh thăm thẳm.

...

Khi về tới Sài Gòn, nghe Diệp nói Hùng hẹn gặp mặt để nói rõ mọi chuyện. Hôm ấy, ở quán café Salsa, tôi đã được gặp bạn gái Hùng. Diệp buồn, tôi thì không rõ...

...

Khi về tới Sài Gòn, nghe Diệp nói Hùng hẹn gặp mặt để nói rõ mọi chuyện. Hôm ấy, ở quán café Salsa, tôi đã được gặp bạn gái Hùng. Diệp buồn, tôi thì không rõ...

Tôi mở phong thư của Lane, những dòng chữ như những điệu flamenco dập dìu hôm nào...

“Quyên,

Thật đường đột khi nói những điều này, nhưng a không thể giấu em thêm nữa. Anh biết tiếng Việt, lúc nhỏ anh sống với mẹ, mẹ đã dạy cho anh trước khi đi xa. Anh ở đây, Barcelona của anh và em, tự lập với cuộc sống sinh viên ngành Marine. Tình cờ anh gặp em, nhìn em anh biết ngay là con gái Việt. Có vẻ gì ngô ngố, mà cũng nghêngh ngêngh. Anh thấy là thủy thủ cũng không khác sinh viên Marine mấy, nên tự tạo cho mình một cái mác phong trần và sương gió như vậy. Chỉ mong có thể từ những câu chuyện về biển, có thể tâm sự và trút bỏ hết nỗi niềm. Xin lỗi vì đã không nói tiếng Việt với em, vì anh nghĩ nói bằng tiếng mẹ đẻ chắc em sẽ khóc nhiều. Mà anh không muốn em khóc, muốn thấy em cười như những đêm say flamenco.

Hãy can đảm lên em, hãy yếu đuối khi cần thiết. Có thể anh chỉ bên cạnh em được 7 ngày, nhưng những gì chúng ta đã trải qua, cảm giác đó, ánh nhìn đó, là thật, chứ không như hoa bồ công anh đâu...

Mong được gặp lại em, có thể ở Sài Gòn, cũng có thể ở Barc,..."

Just one more chance, and I wont release it...

(Chỉ còn một cơ hội nữa thôi và anh sẽ không để mất nó...)

5. Phần 1: Chương 05

Nguyễn Thắm

Hãy tin vào sự kì diệu của tình yêu!

Một câu chuyện của riêng mình. Hy vọng chia sẻ cùng mọi người, và để mọi người có niềm tin rằng, trên đời này, có những điều kì diệu vẫn luôn luôn xảy ra.

*

* *

Nó chưa bao giờ dám thú nhận rằng nó yêu một người trong thế giới ảo.

Nó từng yêu, từng rung động, mối tình đầu đẹp và trong veo, nhưng nhanh chóng chết yểu chỉ đơn giản vì nó là người sống thực tế. Người con trai của nó quá trẻ và cậu ấy cũng có những ước mơ, cũng như nó vậy. Nên chẳng có lý do gì nó ngăn cản khi cậu ấy kiếm được học bổng du học tại Paris hoa lệ. Cậu ấy nói hãy chờ cậu ấy về, bốn năm chẳng ngắn nhưng cũng chẳng dài chỉ cần hai đứa có niềm tin. Nó đáp lạnh lùng, “Nhưng em không có niềm tin”.

Vì nó là đứa thực tế, nên nó rất ngăn ngấm việc kết bạn hay làm quen qua chat chít, hoặc qua blog cũng vậy. Nó từng cười giãy giụa khi đọc một bài về tình yêu của hai kẻ không biết mặt nhau. Họ yêu nhau qua Yahoo, và cũng trao nhau những yêu thương qua Yahoo, nó tự hỏi rằng tại sao lại có những người có thể chấp nhận một tình yêu như thế.

BUZZ

- Cho hỏi ai đây?

- Mình đọc mấy bài của bạn trên blog thấy hay hay nên muốn làm quen.

- Tức là bạn không biết mình là ai?

- Ủ! Trước thì không biết nhưng sau thì sẽ biết!

Một kiểu làm quen cũ rích và quê mùa, nó nhếch môi cười

- Nhưng mình không có hứng làm quen với bạn. Bibi.

Chắc chắn sẽ là những lời ả ôi, năn nỉ làm quen, nó lại nhếch môi cười và cũng hơi tò mò chờ đợi.

- Ủ! Vậy xin lỗi làm phiền. Bibi.

Nó như đang từ trên độ cao 500m rơi một phát xuống cái đệm kim đan, nó hơi nóng mặt, bởi vì nó luôn cho nó cái quyền cao ngạo trước người khác, nhưng không cho ai có quyền cao ngạo trước nó. Vậy kẻ này là ai? Mà dám cao ngạo với nó?

Nó không đáp lại, nhưng trong lòng hậm hực.

- Có vẻ cậu đang ầm ứ trước câu nói vừa nãy của mình? - Phải năm phút sau, cái nick lạ và vô duyên kia mới lại lên tiếng.

- Không - Nó lạnh lùng đáp lại.

- Thôi đi, đọc vài entry trên blog của cậu mình hiểu cậu, tuy chưa nhiều, nhưng 5% chắc là hơi ít - Kẻ kia lại tiếp lời.

- Cậu là kẻ rất vô duyên, tuy mới chat với cậu vài giây, nói là hiểu về cậu thì là nói ngoa, nhưng cân lên chắc cũng hiểu được về cậu đến hai lạng, chưa kể cân điều.

Cái icon mặt mỉm cười từ nick lạ.

- Ủ cũng có vài người nói mình là kẻ vô duyên, phải hiểu mình lắm mới nhận xét đúng như vậy.

Gặp đối thủ rồi đây, có vẻ không tầm thường như mình nghĩ, nó say mê đáp trả kẻ vô duyên kia. Đã ba giờ sáng, nó giật mình, không nghĩ rằng chat với kẻ vô duyên và lạ mặt kia suốt hơn hai tiếng đồng hồ.

- Thôi muộn rồi mình đi ngủ đây - Nó cắt đứt cuộc chat chít vô bổ.

- Ủ, con gái không nên thức khuya, cậu viết trên blog, nói cậu không phải một cô gái đẹp, thức khuya nhiều thì chắc chắn lời cậu nói sẽ có một ngày thành sự thật

Một cái icon tức giận được gửi từ nó.

- Mình có thể là một trường hợp ngoại lệ không? Cho mình add nick nhé - Cái nick lạ kia ỹ ôi.

- Không.

- Thôi không sao, dù sao mình cũng nhớ nick của cậu rồi - Cậu ta phán một câu xanh rờn.

Đã hơn một tháng trôi qua, không phải chỉ là qua chát chít nữa, hai người trao đổi số điện thoại, những tin nhắn đi rồi đến, không bao giờ cần phân biệt thời gian đêm ngày sáng tối. Và cả những cuộc điện thoại dài bất tận. Nói với nhau những chuyện trên trời dưới biển, nó kể cho người đó nghe về cuộc sống sinh viên khi xa nhà của nó, về gia đình nó, về người bà nội quái gở và người mẹ luôn nhẫn nhịn của nó, nó kể về mối tình đầu đẹp và trong veo. Có lẽ không còn quá nhiều khoảng cách giữa hai người lạ giờ thành quen. Nó là đứa sống thực tế nhưng cũng có lúc nó viễn vông, con người mà, ai hoàn hảo được, nó chép miệng.

Hai người yêu nhau.

Trong một đêm mưa rất to, nó vắt vẻo trên ghế được kê s ngoài ban công, tai đeo phone, nói chuyện điện thoại với cậu ấy như mọi khi.

- Hà Nội đang mưa to lắm, và mình thấy hơi lạnh - Nó phàn nàn trong điện thoại.

- Nếu mình đang ở cạnh cậu, cậu có cho mình ôm cậu không?

Nó ré lên cười sặc sụa.

- Anh yêu em.

- Cái gì cơ?

- Anh yêu em.

Một, hai, rồi ba giây, nó đang đứng một mình, nhưng sao mặt nó nóng ran thế này, và không thể chối bỏ rằng tim nó đang đập thình thịch, nó lắp liếm:

- Ủ! Vui nhỉ?

- Không vui.

- Vì sao?

- Vì em không nghiêm túc và không tin anh!

- Thế anh đang nghiêm túc đấy hả?

- Ủ.

Tít... tí... tí, nó tắt phụt điện thoại, nó không hiểu sao hành động như thế, có lẽ nó là người thực tế, và nó cảm thấy đây là chuyện hoang tưởng, hoặc cậu ấy vừa trêu đùa nó. Nó mặc kệ cho nhạc điệu Aloha réo ầm í, nó không bắt máy.

Một cái message được gửi đến:

- “Tai sao em lại tat may, le ra anh phai noi voi em cau nay tu lau roi, anh yeu em, anh biet co the em khong tin, em cho do la tro dua, anh cung khong tin la anh yeu em, nhung do la su that, em tin hay khong tin cung duoc.”

- “Sax, anh em co day, xin thua anh la anh kem em 5 thang tuoi, va tinh yeu cua anh moi nuc cuoi lam sao, anh biet mat mui em the nao chua? Biet nha em o dau chua? Anh biet ve em cung nhieu lam thi phai? Mot cai nick, mot so dien thoai. Nhieu qua nhi?”

- “Em co the cuoi nhao anh vi anh la ke ngu ngoc khi yeu mot tinh yeu ngu ngoc, dung anh khong biet mat em dep hay xau, khong biet nha em, nhung anh biet anh yeu em, va dung hoi anh vi sao, chinh anh cung khong biet dau?”

- “Qua du roi day, cau im di.”

Nó bấm những phím bấm như điên trong điện thoại, cũng như tâm trạng hỗn loạn của nó lúc này. Nó biết rằng nó thích người con trai ảo đó, nhưng nó cố tình trốn tránh, nó không cho phép điều đó xảy ra và nó không công nhận.

Sau cái đêm hôm đó, hai người không nhắn tin, không gọi điện, và không chát. Đến ngày thứ ba, một tin nhắn được gửi từ cậu ấy.

- “Em đang làm gì? Anh muốn nghe giọng nói của em.”

Nó không nhấc lại. Nó không dám thú nhận, nhưng sự thật là tim nó run lên khi điện thoại báo có tin nhắn của cậu ấy. Ba ngày, nó cảm thấy nó không còn là nó nữa, cái dây nối cơm điện bị hỏng, nó cũng muốn nhấc tin nói với cậu ấy, nó bị muỗi đốt nó cũng muốn mè nheo với cậu ấy. Nó nhận ra, hơn một tháng qua, mặc dù cậu ấy không có mặt bên cạnh nó, nhưng những gì diễn ra trong cuộc sống của nó, nó đều thông báo cho cậu ấy biết.

Một tuần sau, “lời tỏ tình trong mưa” hai người yêu nhau - nó vẫn cười nói như vậy với Gif - tên cậu ấy do nó đặt cho, nó dựa theo tên thật của cậu ấy, và vì cậu ấy rất cao nên nó muốn gọi cậu ấy là con hươu cao cổ (Giraffe), và sau này nó còn phát hiện ra Gif còn có thể là chữ viết tắt của gift (món quà).

Nó thường cười trong điện thoại nói rằng: Em phải đấu tranh tư tưởng mãi khi quyết định yêu anh.

- Ủ! Anh cũng thế, anh sợ yêu phải một bà cô già khó tính thì chết.

Nó không dám hé răng kể cho đám chiến hữu của nó nghe về tình yêu quái gở ấy của nó, vì sĩ diện, vì không muốn bị bạn bè cười là ngu ngốc.

Gif nói đầu tháng sẽ lên thăm nó. Nó là đứa tự tin, cởi mở và hòa đồng, nó không sợ giao tiếp, bất cứ ai khi gặp nó, cũng cảm giác thoải mái và thấy gần gũi khi nói chuyện với nó. Nhưng nó không bao giờ tự tin vì ngoại hình của nó. Nó không xinh, nếu không muốn nói là xấu, ngoài thông minh và nói chuyện có duyên ra thì nó không có điểm gì hấp dẫn người khác, đặc biệt là con trai, với một người như Gif, nó càng thấy lếch. Tất cả những gì nó biết về Gif thì có thể đặt cho Gif một cái tên chung là Hotboy.

Mặc dù nó không tệ đến nỗi như nó miêu tả nhưng nó cố gắng tả nó như là một kẻ xấu xí nhất quả đất, để Gif, không vỡ mộng đến khi gặp nó. Thậm chí nó nói rằng, cuộc tình này sẽ chết yểu ngay sau khi hai người gặp nhau. Dường như Gif bỏ ngoài tai tất cả những gì nó nói, và cậu ấy vẫn nôn nóng gặp nó như nó là một hot girl vậy.

Sáng thứ bảy, trời Hà Nội đẹp đến kì lạ. Gif hẹn lên thăm nó, nó hứa sẽ ra bến xe Gia Lâm đón Gif, vì Gif không thuộc đường Hà Nội. Nó mất gần hai tiếng để loay hoay với đồng váy áo và chát chít lên mặt, nó không bao giờ trang điểm, nhưng hôm nay là ngoại lệ. Không quá tệ, nó nhìn vào gương, và mỉm cười. Nhưng ngồi trên xe bus nó vẫn thấy run. Nó sợ. Nó nghĩ: Ủ! Nếu cậu ấy chê nó, nó sẽ chia tay, không có gì phải tiếc một người con trai như thế. Nó đưa ra hàng trăm lí do nhưng nó vẫn sợ, bởi vì gần hai tháng qua, tất cả đẹp như một giấc mơ, những lời nói ngọt ngào, cả những giận hờn, và đã có lúc là những giọt nước mắt. Nó không muốn mất đi, và nó cũng tỉnh táo để ý thức được rằng nó yêu người con trai ảo kia. Nó nói khi gặp nhau nó sẽ chạy đến ôm Gif thật chặt không nói gì cả. Sắp rồi, nó sắp chạm tay đến tình yêu thật sự của nó rồi...

Nó nói khi gặp nhau nó sẽ chạy đến ôm Gif thật chặt không nói gì cả.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”

Sau tin nhắn: “Em xin lỗi, em không dám can đảm gặp anh, em chấp nhận một tình yêu ảo, hàng ngày chỉ can anh nhắn tin cho em, chỉ can anh lắng nghe em nói là đủ, em không dám can đảm gặp anh, vì em biết, sau khi gặp nhau xong thì tất cả sẽ chấm hết, và em không muốn như thế, vì em yêu anh”

Trường Giang loay hoay, không biết phải làm sao, cậu đứng ở bến xe Gia Lâm chờ cô gần một tiếng, Giang kiên nhẫn gọi cho cô hàng trăm cuộc điện thoại, nhưng vô vọng, cô tắt máy.

Giang mua một tấm bản đồ Hà Nội và tìm đường đến địa chỉ nhà cô, lần trước cô cho Giang địa chỉ để Giang gửi lên cho cô con Mèo bông. Nhà cô không khó tìm, bấm chuông nhưng hình như không có ai ở nhà, Giang dựng xe chờ cô.

Giang yêu cô gái đó, một thứ tình yêu viễn vông đến kì lạ, tất cả đều không thể tin Giang yêu một cô gái ảo, thậm chí Giang còn chưa được nhìn thấy khuôn mặt của cô ta. Nhưng những entry cô viết trên blog về một tuổi thơ không bình yên, cô viết về kỉ niệm của mối tình đầu, Giang cảm thấy như có sự đồng cảm. Sau những cuộc chát chít, những lời nói đầy kiêu ngạo của cô, Giang nhận ra rằng Giang có ấn tượng sâu sắc về cô. Cô luôn nói rằng cô không xinh lắm chỉ rất xấu. Nhưng Giang tin cảm giác của Giang chưa bao giờ là sai, cô là một người con gái sâu sắc, Giang tin rằng cậu đã không sai khi yêu cô gái ấy.

Giang là một nhân vật nổi tiếng trong giới 8X xứ cảng, một gia đình bề thế và một ngoại hình lý tưởng. Giang là niềm mơ ước của nhiều cô gái. Nhưng không ai hiểu được tất cả những suy nghĩ trong lòng Giang, cho đến khi gặp người con gái đó. Chưa gặp Giang, nhưng cô gái hiểu Giang, chỉ cần nghe giọng nói của Giang cô biết Giang buồn hay vui, khi Giang gửi cho cô xem webcam và những tấm ảnh Giang chụp, cô không trầm trồ khen Giang đẹp như người ta vẫn làm, cô chỉ nhận xét Giang có đôi mắt buồn, không giống với cậu. Khi tất cả mọi người nhìn vào những bề ngoài hòa nhoáng của Giang, thì cô lại nhìn Giang theo một hướng khác. Và Giang yêu cô gái ấy, không cần biết cô xấu hay đẹp, nhưng Giang tin cô ấy là một cô gái đẹp - ít ra đẹp trong mắt Giang.

Nó lang thang ở Hồ Tây suốt cả buổi sáng, 12h kém, “Có lẽ Gif đã quay xe về Hải Phòng” nó lẩm bẩm và bắt xe bus trở về nhà. Nó tiếc nuối như vừa đánh mất điều gì đó rất lớn, nó không được ôm Gif chặt như nó từng nói. Nó hụt hẫng. Có lẽ mọi chuyện phải dừng lại. Nó không biết những gì nó và Gif trải qua được người ta công nhận là tình yêu chưa? Nhưng riêng trong trái tim nó biết rằng, nó thật sự yêu, và thật sự trân trọng người con trai đó. Người con trai ở bên nó đỡ dành khi nó buồn, hay những giận hờn vô cớ. Người con trai luôn thì thầm vào tai nó những lời nói ngọt ngào, dỗ nó vào giấc ngủ say...

Nó sững lại, dáng một người con trai đang ngồi trên chiếc Nouvo mang biển 16, tìm nó như nhảy điệu lam bát đa, nó không biết nên đi tiếp, hay quay đầu lại. Tìm nó ngừng lại, như một đoạn phim quay chậm, cái dáng cao ngêu kia đang từ từ quay lại nhìn nó.

Sững lại!

- Em không ôm anh thật chặt như em đã hứa?

Giang tiến lại gần nó nháy mắt cười, nụ cười của một chàng trai lâu ngày mới gặp người yêu.

Nó phải cố gắng để ra vẻ tự nhiên.

Nó lắp bắp một câu hỏi ngớ ngẩn:

- Sao anh chưa về, sao anh biết em là em?

- Anh biết em là em vì em là em - Giang bật cười và trả lời ngộ nghĩnh với câu hỏi ngớ ngẩn của nó.

- Cổ anh dài lắm rồi, chờ em này giờ, chắc dài thêm mấy mét - Giang vẫn tiếp tục xóa tan sự bối rối của cả hai bằng những câu nói hài hước, có phần gượng gạo.

- Anh điều - Nó nguýt Giang, luống cuống mở cửa, Giang ngồi lên Nouvo, cười ngạo nghễ ra vẻ đắc thắng.

- Em không đủ can đảm để ôm anh thì hãy để anh ôm em - Vừa nói Giang vừa ôm nó từ đằng sau, nó lắp bắp, cửa nhà vẫn chưa mở xong.

- Anh có bất ngờ khi gặp em không? - Nó không xoay người lại, nhưng cất tiếng hỏi khẽ

- Có!

- Thất vọng lắm à?

- Ừ.

Nó im lặng, những gì nó lường trước không sai.

- Anh thất vọng, vì anh nghĩ em là cô gái có cá tính, tự tin và rất bản lĩnh, nhưng hóa ra em là kẻ chạy trốn hèn nhát.

- Còn gì nữa không? Còn ngoại hình của em?

- Quay lại đây anh xem nào? - Vừa nói Giang vừa xoay đôi vai đang run lẩy bẩy của nó.

- Ừ, phải công nhận là em không xinh.

Một giọt nước mắt lăn trên gò má nó, suốt 20 năm qua, đôi lúc muốn chết quách đi, vì thi thoảng đi trên đường bị lời chế giễu ác mồm của bọn con trai. Giang là người không thuộc về nó, cũng như không thuộc về thế giới của nó.

- Anh yêu em - Giang lau nước mắt trên gò má nó và thì thầm - Anh yêu một cô gái thông minh, bản lĩnh, tự tin và nghị lực.

- Anh sẽ hối hận.

- Anh chưa bao giờ nói ba từ “Không bao giờ”, nhưng lần này thì anh nói “Anh không bao giờ hối hận”.

- Em làm sao có thể tin anh?

- Em không cần phải tin vội đâu, em còn ít nhất khoảng 60 năm nữa để vừa thử nghiệm vừa chứng minh.

Nó ôm chặt Gif, niềm hạnh phúc vỡ òa, nó không cần biết ngày mai hay ngày kia Gif có đổi ý không, chỉ cần biết, ngay tại giờ phút này Gif chấp nhận nó, chấp nhận những khiếm khuyết của nó.

Cho đến bây giờ Giang không thể lí giải tại sao anh yêu cô gái đó, cũng không cần hiểu làm gì, cậu chỉ cần biết, cậu đang yêu rất nhiều và cũng được yêu rất nhiều, thế là đủ.

Giang không sai khi đặt trọn niềm tin và tình yêu cô gái ảo đó. Nhưng nay là thật, cô tồn tại thật. Và tình yêu là thật.

Trên thế giới này, có bao nhiêu người thì sẽ có bằng ấy cách yêu.

6. Phần 1: Chương 06

Hà nguyên

Cà phê cuối chiều

Tôi chấm dứt một ngày dài mệt mỏi và lê thê bằng việc nhắm nháp một tách cà phê. Đen, không đường, đắng và nhiều caffeine, loại cà phê dở nhất mà tôi có thể tìm ra. Tôi thích thế, hay chỉ là thói quen đã lặp đi lặp lại từ tám năm nay? Không chắc nữa. Tôi là một đứa con gái quái đản, lạnh lùng, tự cao, kiêu ngạo và hãnh tiến...không biết còn thêm tính từ gì nữa, đến giờ tôi mới chỉ nghe được có thế. Người ta nhìn vào những thói xấu của tôi, những sở thích lạ lùng và có phần man dại để lên án, chỉ trích. Thế nên, tôi đã học được cách tự bảo vệ mình khỏi những lời đàm tiếu, tôi nhắm nháp tách đen dở thú vị vào mỗi cuối ngày, như nhắm nháp những lời xấu xa làm tôi tổn thương. 8 năm nay tôi không khóc, tôi chỉ uống đen, viết những nhút nhát bất kỳ nơi nào có thể hiện chữ, ngủ một giấc vật vờ và sáng ngày ra, đôi mắt thâm quầng, tôi ngẩng đầu lên đối diện với mọi thứ.

Hôm nay mình chảy máu... Thằng Vespa trắng vụt qua, gương chiếu hậu vấp vào tay lái làm mình ngã. Ngã uỳnh giữa đường, mặt đường nhựa nóng rát, da thịt nóng rát. Có mấy người chạy lại đỡ mình dậy, miệng cảm rầm rầm hắng hắng chạy ẩu. Chảy máu, xót, người đứng đầu thế xuýt xoa cho mình, mà, sao quay đầu đi đâu cũng thấy toàn người đứng thế này?

Sếp không hài lòng với kế hoạch even của mình. “Táo bạo quá, em cứ theo môtip lâu nay em làm cho anh, đừng biến thể, biến tấu, sáng tạo gì gì hết. Thế nhá, em có ba ngày!”

Tôi làm việc cho một công ty truyền thông cỡ vừa. Tọa lạc trên một khu phố lấm bụi và tiếng xe cộ, công ty truyền thông có tên giao dịch nước ngoài là CIL này luôn bị đám mái đóng minijup quang quác là “có ít lương”. Tôi 26 tuổi, hai bằng Đại học, một thạc sĩ truyền thông. Tôi thường đến công ty sớm nhất, nhận lịch gặp khách hàng ở phòng thư ký rồi biến ngay, liên lạc với sếp chủ yếu qua mail; hoặc đến muộn nhất, thời gian vắt từ sáng qua trưa, khi đám nhân viên văn phòng đang gặm KFC ngoài tiệm, cũng nhanh chóng nhận lịch rồi đi. Tôi chẳng sợ gì, chỉ là không muốn cuối ngày lại phải chiều thêm cà phê vào tách. Tôi dành chủ yếu thời gian lượn lờ ngoài đường, vụt bắt ý tưởng- những ý tưởng ngỡ rằng vĩ đại lắm, vào thời điểm đó, sau mới nhận ra rằng chẳng có mấy giá trị, bởi sếp tôi là người cổ hủ, hâm mộ cuồng nhiệt triết thuyết ổn định của một triết gia tên gì tôi chẳng nhớ, sống vào thế kỷ 17 thì phải. Thế kỷ 17 thì làm gì có internet, nhưng thời đại này nó là một thứ không thể thiếu, và vì nó gắn liền với nhịp sống hiện đại, nên triết thuyết ổn định của ông ta không hợp lý tí nào, hoàn toàn không chấp nhận được. Tôi vẫn còn ở dưới trướng sếp vì

sếp là người duy nhất, khi tôi đến nộp hồ sơ xin việc, không nhìn hau háu tôi từ dưới lên trên, cũng không chụt choẹt em à em ơi, không bảo tôi đến bàn thảo công việc lúc đèn đường đã sáng ngọn...

Thế giới truyền thông là một thế giới phức tạp, nhất là trong ngành quảng cáo, even. Thi thoảng tôi vẫn phải vờ xin lỗi khách hàng, e lệ khẽ khàng đứng lên, để rồi khi khuất tầm mắt khách liền chạy ù vào phòng vệ sinh, nôn mửa ầm ĩ. Đi ra vẫn là tôi nhẹ nhàng, cười mủm mỉm. Chấp nhận cho được việc, vì nó đã thành quy luật bất thành văn, nhưng thế thôi, không hơn. Có lần thẳng trưởng đại diện hãng điện thoại nổi tiếng đã lãnh một cái tát nảy lửa vì tội dám lợi dụng lúc mời rượu để vuốt ve tôi. Và vì cái tát đó, công ty tôi phải chịu mất hợp đồng. Khi tôi đến gặp sếp vào sáng hôm sau đã thấy đám mái già vừa tô son trét phấn vừa bàn tán chuyện tôi sẽ bị đuổi việc, hoặc ít nhất cũng cắt lương thưởng mấy tháng. Tôi có sợ gì đâu, tôi không phải là người kém cỏi, tự tin rằng có quãng quật đầu cũng không chết đói, tôi bước vào phòng sếp, ngó nghiêng mấy bức tranh chép Goya, mỉm cười với bức ảnh đứa con gái sún răng trên bàn làm việc của sếp. Sếp đứng sau lưng từ bao giờ, ngoảnh lại đã thấy sếp nhếch mép: “Chuyện thế nào kiddy cô bé!” Tôi kể, thậm chí còn thêm động từ mạnh để diễn tả uy lực cái tát của tôi. Xong, đợi. Sếp ngó tôi một lúc, với tay qua cái bàn lộn xộn giấy tờ lấy bảng phân công công tác trong tháng, đưa cho tôi: “Em đi Sài Gòn hai tháng, làm việc với đối tác trong đó. Nhớ, lần sau tát nhẹ thôi, công ty không có khoản trả tiền thuốc.”

*

* *

2/10: Mình kéo vali qua cửa sân bay. Ổn quá, giọng miền Nam vo ve như muỗi, hình như mình là người duy nhất đứng một chỗ ngó nghiêng thế này. Ai cũng chạy như điên, bỗng dưng thêm ăn phở, tô phở nóng, húng láng và ớt xiêm cay lòi mắt giữa sân bay tấp nập này chả liên quan gì với nhau. Thế nhưng thêm, thêm quá. Mình nuốt nước miếng đánh ực, định ngó nghiêng lúc nữa mới về khách sạn, nhưng đội quân taxi kéo đến, mình leo đại lên một chiếc, phóng vèo cái đã tới nơi. Anh tài bảo mình hên, hôm nay không tắc đường. Một trăm hai mươi nghìn. Anh bồi khách sạn chạy ra xách vali lên phòng, giao chìa khóa, dặn mình có gì cứ gọi. Năm chục.

Sài Gòn ồn ào, những cung đường như rắn, trai gái quần quít tự nhiên. Sài Gòn rất bức, cảm giác thiếu không khí có thể gọi rõ thành tên, những mảng lưng đen thui bóng nhẫy, những mảng đùi trắng phốp, những khuôn mặt vêu vao...Tôi lang thang nguyên đêm đầu tiên ở Sài Thành, xì xụp đủ các món ăn Ta Tây Tàu, thỉnh thích một anh chàng nấu món hủ tiếu có mùi thơm đặc biệt. Anh chàng đội cái nón trắng dầu bếp, có hàng ria mép mờ mờ, mắt híp một mí, đảo tay rất điệu nghệ trên cái chảo nông lòng, mùi thơm dần tỏa ra. Vừa ăn vừa ngắm kể cũng thú. Rồi khi trả tiền, hình như đoán biết được sự chú ý của tôi, hay tại tự tin quá vào “nhan sắc”, anh ta cười rõ tươi, hẹn tôi lại quán vào một ngày gần đây bằng cái giọng Tàu trọ trẹ. Tôi phát hiện rằng anh ta không đều, thậm chí còn có cái nanh bọc vàng. Tôi bước ra khỏi quán.

Nói chung tôi không phải là mẫu con gái truyền thống. Tôi không ngại ngần nói lời yêu với người tôi thương, tôi ghét cái kiểu yêu ồm ờ nửa vời sọcua, tôi sẵn sàng chủ động hôn người đàn ông của mình. Tôi là người dễ dàng nhưng không dễ dãi, tôi vị tha, vì tôi hiểu người ta thường gặp phải những tình huống không mong muốn như thế nào. Nhưng tôi thường chìm trong những giấc mộng ký ức, vây vùng một mình, cào xé một mình, gặm gừ một mình.

... Tôi yêu khi vừa bước chân vào cánh cổng Đại Học. Mỗi tình đầu, 18 tuổi, sâu, không thành - dĩ nhiên, bao nhiêu người trên thế giới này chứ chẳng riêng tôi. Người đàn ông đó hơn tôi một giáp, là đại diện mỹ phẩm của Pháp, tôi quen trong một lần xốn xác vào xin thực tế. Tôi yêu đôi mắt xanh của anh ta, đến nỗi có thể ngồi lặng hàng giờ mà ngắm những dòng cảm xúc trong đôi mắt đó. Mắt xanh của tôi lai Pháp, gốc Việt, sang đây đã bảy năm, nói tiếng Việt rất sôi và yêu rất khéo. 18 tuổi, tôi cứ ngỡ yêu khéo là một thứ bản năng, ông trời tạo ra để người đàn ông làm cho người đàn bà hạnh phúc. Sau này, khi Mắt xanh về nước, lẳng lẳng, không nói một lời chia tay, tôi mới vỡ lẽ yêu khéo là một cái tài riêng không phải ai cũng có, nó có khả năng làm tê dại trái tim người đàn bà, bắt cô ta phải vật vờ đi tìm sự giải thoát suốt cả cuộc đời. Anh ta thường ôm tôi từ sau lưng bằng cánh tay ấm chắc, hôn tôi rất sâu, mùi anh ta rất nồng, nói những lời có cánh, trừ lời yêu... Thế, anh ta lẳng lẳng ra đi để lại cho tôi chừng ấy ký ức. Một vài người bạn của anh ta bảo tôi Mắt xanh đã có gia đình bên Pháp. Tôi tin, nhưng trái tim bị tổn thương của tôi không cho phép tôi chấp nhận điều đó. Tôi sang Pháp, 18 tuổi, tôi đi tìm một câu trả lời. Tôi điên rồi, thật thế, tôi kiêu hãnh quá, mà cũng mong manh quá, tôi đi với hộ chiếu du lịch, một thân một mình, tiếng Pháp một

chữ bẻ đôi cũng không biết. Người bạn cho tôi địa chỉ công ty của Mắt xanh đã cẩn thận nhờ người nhà đón tôi từ sân bay và chăm sóc tôi những ngày ở đó. Cuối cùng tôi gặp được Mắt xanh, không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào đôi mắt đó, cay đắng nghe anh ta bảo chưa bao giờ nói yêu tôi, chưa bao giờ nghĩ sẽ duy trì quan hệ lâu dài với tôi. Tôi về, thế là đủ. Tôi kiêu hãnh lắm, mà cũng mong manh lắm. Tôi không đủ sức nguyên rửa, chửi bới anh ta, tôi không muốn mọi người biết rằng tôi bị phụ tình. Từ đó, tôi có thói quen uống đen hạng bét vào mỗi cuối ngày. 8 năm, tôi kiêu hãnh lắm, mà cũng mong manh lắm...

Yesterday Coffee nằm sâu trong một con hẻm nhỏ. Con hẻm hun hút và cong queo tưởng như chẳng có gì hấp dẫn lại mở ra một không gian thoáng đãng đến không ngờ. Yesterday đủ sang cho những doanh nhân đến bàn thảo công việc, đủ tĩnh để những người cô đơn gặm nhấm nỗi buồn, đủ lãng mạn cho những đôi tình nhân. Hôm nay tôi có hẹn với khách hàng chưa biết mặt, nhấn nhẹ đặc điểm nhận dạng rồi kêu taxi tự tìm đến. Áo màu ghi, cà vạt đen, để túi xách bên tay trái. Anh ta đang khuấy ly cà phê, đen hay nâu, xa quá tôi nhìn không rõ, khuôn mặt nghiêng nghiêng như đứa trẻ thích thú lắm trước một món đồ chơi mới lạ. Không thể tin được đây là nhân vật một tay làm nghiêng ngả hầu hết các công ty truyền thông ở Sài Gòn vì những hợp đồng béo bở nhưng khó nhằn. Lịch thiệp kéo ghế mời tôi ngồi, mùi CK Euphoria thoang thoang, cái răng khểnh thi thoảng lại tươi rói trong một mẩu chuyện ngộ nghĩnh. Buổi làm việc chưa đi đến đâu, hôm nay mới chỉ dừng lại ở ra mắt xã giao. Tôi sẽ ở lại đây hai tháng để thương thảo và tiến hành công việc

7/10: Một tuần ở Sài Gòn. Những cơn mưa bất chợt không quen, mình chưa ghét cái gì không quen. Hôm nay khách sạn bị cúp điện, máy nổ không hiểu sao cũng không chạy được. hai tiếng liền bị giam trong bốn bức tường, nặng nề với bản kế hoạch chưa hoàn thành và cái tính hiếu thắng của mình. Lúc sáng Răng khểnh đến, đọc qua cái kế hoạch tâm huyết trên bàn làm việc rồi ném bộp xuống, nhếch môi chế giễu: “Em chỉ có thể này thôi ư?” Đây là lần thứ 4 anh ta từ chối bản kế hoạch, tức điên lên, mặt đỏ như gà chọi, mình gom chút bình tĩnh cuối cùng nhỏ nhẹ: “Anh còn yêu cầu thêm gì nữa?” “Tôi muốn sự đặc biệt, bản kế hoạch thế này tôi có thể nhặt lên từ sọt rác trong văn phòng tôi, đây!”

Gần hai tháng ở đây, tôi đã chinh phục được bộ não của Răng khểnh khó tính, và cả trái tim của anh nữa. Tôi thỏa mãn lòng kiêu hãnh của mình. Răng khểnh ngỏ lời với tôi cũng ở Yesterday, vào một ngày Sài Gòn mưa ồ ồ. Tôi từ chối lời yêu trong tiếng piano từng giọt, từng giọt. Buồn. Cả Răng khểnh và tôi. Vết cắt xưa đã liền sẹo lâu rồi, nhưng vẫn là vết cắt mà mỗi lần nhớ lại, tôi đa nghi với tình yêu thêm một chút, tôi quá dẫn với những ước vọng yêu thương của chính mình thêm một chút, khát khe với người yêu mình thêm một chút. Tôi kể cho Răng khểnh nghe về tôi, về Mắt xanh, về những giấc ngủ chập chờn...Răng khểnh tự tin bảo chắc chắn tôi đã yêu anh rồi, chỉ là tôi khẳng khái không chịu nhận ra mà thôi, rằng anh sẽ đợi để tôi tự vật lộn với cảm xúc của mình. Anh là một người đặc biệt, khác xa với những gã trai tơ có, già có vo ve bên tôi bấy lâu nay. Anh kìm hãm được những điên loạn trong tôi, biết cách kích thích tôi, chọc cho tôi đến phát điên lên...Anh làm cho ly cà phê cuối ngày không còn tác dụng nữa, tôi viết lằng nhằng nhiều hơn, ngay cả ở những nơi không hiện được chữ. Thế nhưng tôi vẫn từ chối, trái tim đa nghi tự nhủ rằng đây không phải tình yêu, chỉ là thứ cảm giác thoáng qua nhất thời mà thôi.

Tôi về Hà Nội, được nghỉ phép một tuần sau chuyến công tác dài. Hà Nội cũng sôi động, nhưng cái sôi động bên ngoài không át được hương thơm cổ kính bên trong. Tôi lại lang thang trên những con đường quen, tôi thích những thứ quen thuộc. Tôi lao xe như điên, uống cà phê đến nổi da xạm đi, ủa vào những pub âm ào mở tiếng nhạc nghe như còi chữa cháy. Nốc rượu. Nhảy nhót cuồng loạn. Thì tôi là một đứa quái đản, tôi âm thầm với tôi, một mình, trong đêm, còn ban ngày, như thế này, vấy ngấn áo quây, ngắc đầu kiêu hãnh. Răng khểnh là ai mà có quyền năng làm đảo lộn cuộc sống của tôi? Răng khểnh đâu có đủ năng lượng để đốt cháy đi những trang quá khứ của tôi? Tôi mạnh mẽ. Không, tôi mong manh lắm, Răng khểnh có đủ kiên nhẫn áp ôm che chở tôi suốt đời không? Vì tôi quá kiêu hãnh, tôi lại càng dễ tổn thương, tôi càng tỏ ra lạnh lùng. Tôi yếu đuối, tôi chỉ là một đứa con gái yếu đuối quần quanh trong cái vỏ dày cộp chính mình tạo ra, để che giấu đi nước mắt bên trong, để đời không quật ngã được mình. Tôi đi ngủ với giấc mơ chập chờn tiếng piano, Răng khểnh tươi rói và những trang giấy nhăm nhít chữ.

Răng khểnh gửi mail cho mình, chẳng viết gì, một trang giấy trắng. Mình hiểu ý, Răng khểnh muốn mình viết lên trang giấy đó. Viết gì đây nhỉ. Mình nhớ Yesterday chiều mưa ồ ồ. Mình muốn trở lại Sài Gòn. Mình nhớ mùi CK Euphoria ấm áp. Mình nhớ.....nhớ.....nhớ.....nhớ.....

7. Phần 1: Chương 07

Nguyễn Lê

Những cánh trâu mang ước mơ bay

Đau khổ nhất là khi người ta có thể nhìn thấy nhau, biết mình cần nhau, mà phải lảng lạng chôn vùi yêu thương, vì những duyên cớ số phận sắp đặt an bài.

*

* *

Bà nội lạc giữa cuộc sống nơi thành thị bởi hàm răng đen và cái miệng móm mém nhai trâu. Tôi thích nằm bên nội, để hương vị cay cay ngai ngái của cau, của thuốc, của lá trâu phủ vào mặt mình. Mẹ và bố bảo tôi là một đứa lạ đời. Thời buổi bây giờ, người ăn trâu đã ít, chẳng mấy ai nghiện trâu đến mức một tiếng không có là không chịu được như nội tôi; nhưng khó hiểu nhất là một thằng thanh niên trai tráng như tôi - 28 tuổi lại cũng đi nghiện hương trâu, và chỉ có một sở thích duy nhất là được chui vào chăn ấm nằm cùng với nội.

Nội 83 tuổi, lưng còng, mắt kém. Nội càng già, tôi càng thấy mẹ tôi cần nhần nhiều hơn về thói nghiện trâu của nội. Nước trâu đỏ ối, rơi vãi khắp nền nhà gạch hoa, nếu không phát hiện ra để lau ngay thế nào cũng đóng bãi ở đấy không bao giờ tẩy được. Mẹ tôi thành một thói quen, lau nhà có khi một ngày 4 lần. Vừa lau vừa lẩm nhẩm những l chẳng mấy vui vẻ. Nội lẳng tai, vẫn ngồi phía trước hiên nhà, thần thơ nhai trâu và hướng suy nghĩ về miền quê của nội. Tôi chứng kiến sự xung khắc âm thầm giữa hai người đàn bà, và cũng lặng im không lên tiếng. Nội không biết mẹ nghĩ gì, mẹ cũng không thấy nội phản ứng lại, thật may vì thế mà chưa bao giờ gia đình tôi xảy ra bất đồng lớn xung quanh chuyện trâu cau của nội.

Bà nội tôi có 5 người con, chỉ có bố tôi là thành đạt hơn cả. Ông nội tôi mất sớm, khi bà nội mới chỉ 32, còn xuân sắc nhưng nội vẫn ở thế nuôi các bác và bố tôi nên người. Nhà tôi chuyển lên thành phố sống từ năm tôi lên 10, những kỉ ức cũ xưa đọng lại trong tôi về ngôi nhà từng sống dưới quê chỉ duy nhất là một đàn trâu bên chái nhà của nội. Thân trâu của Nội đổ lên cả một thân mái nhà, những chiếc lá dai dẳng bám vào đấy mà trở lên xanh mướt, Nội thường tìm những lá trâu già, có màu xanh đen hoặc hơi ngả vàng mang vào ăn trước. Từ bé, tôi thích nhìn những lá trâu mang hình trái tim, thích xếp chúng chồng lên nhau trong một cái chậu nhựa xấp nước giống như hình nan quạt. Tôi muốn hái trâu nhưng Nội nhất định không cho, Nội bảo: “Cây trâu không ưa người lạ đụng vào, con mà hái là nhánh trâu ấy sẽ héo hơn mà lụi mất.” Nhớ lời nội dặn thế và cũng vì sợ lỡ làm hỏng giàn trâu sẽ khiến bà buồn nên không bao giờ tôi dám đụng vào. Sau này lớn lên trong vòng tay chăm sóc của nội, tôi hiểu tình yêu của nội giành cho con cái, cho những cháu chắt, chút chút như chúng tôi hết như lá trâu. Thủy chung và son sắt, nặng ân tình, ân nghĩa.

Tôi yêu bao nhiêu người con gái, cô nào cũng đắm đuối mang về giới thiệu với nội. Nội cầm tay cả bấy nhiêu cô gái, ôm ấp cả bấy nhiêu cô gái triu mến, thân thương; nhưng cũng thật kì lạ; tất cả các cuộc tình đều chấm dứt sau đó không lâu. Cái cảm giác, người con gái mình yêu ngai sà vào lòng bà nội, ngại đến gần vì khó chịu với mùi trâu nồng nồng, đậm đặc bao quanh nội khiến tôi không thoải mái. Một lần, khi đang còn yêu nhau, Linh - cô bạn gái mà tôi gắn bó lâu nhất hỏi: “Nếu mãi mà em không thể gần được mùi trâu của nội anh, thì anh chọn ai?” Tôi im lặng trước cái nhìn đầy ngấn nước mắt của em và tự thấy mình là một thằng khùng. Cũng khờ thật. Vô duyên mà bắt một cô gái luôn ăn vận thời trang, cả ngày phấn son, cá tính, và hợp thời thích được một người già, lạc lõng giữa chốn phồn hoa, không sao bỏ được thói quen nhai trâu chỉ vì: “Nội nhớ quê quá.” Khi tôi lẳng lặng cắt đứt liên lạc với bạn gái, vài cô trong số họ khó hiểu đến mức giận giữ và mau chóng nổi khùng. Tôi nhận được một email dài từ Linh, em là một nhà báo, sắc sảo, mạnh bạo; từng lời em nói rất buốt như muối trắng xát vào da thịt đang bị thương. “Em yêu anh, và anh cũng yêu em. Em tin như thế và em không đồng ý để anh phủ nhận điều đó. Lẽ dĩ nhiên trên cuộc đời này, chỉ có hai chúng ta là những kẻ kì quặc nhất, yêu nhau mà dừng dừng rồi xa. Kì quặc là một PR manager, đi nước ngoài như đi chợ lại chỉ biết yêu duy nhất một thứ mùi vị khó hiểu của miếng trâu; và kì lạ, là em lại phải lòng chính con người có thói quen lập dị đó. Cuộc sống ồn ào và náo nhiệt này, không có

chỗ cho cái khác người đi lên Nam ạ!” Tôi không reply lại Linh, im lặng để em hiểu là tôi đồng ý với những lời em nói; hoặc chí ít nó cũng không gây thêm sự tự ái cho người luôn có cách suy nghĩ áp đặt lên kẻ khác như em.

Một năm sau, em sang Bỉ du học, chat với tôi em nửa đùa, nửa thật: “Em đi để trốn chạy mùi vị khác lạ của quê nhà. Nhưng em vẫn nhớ anh nên không quên ViệtNam được.” Tôi thường không bận lòng lâu vì những câu khiêu khích kiểu đó. Tôi biết những cô gái tôi yêu không thuộc tuýp người chịu được cô đơn lâu dài. Họ tìm đến tình yêu giống như đi tìm cảm hứng sáng tác trong văn học; đam mê, nóng bỏng ngay đấy, mà chỉ chia tay chốc lát thôi, tôi đã thấy kẻ đi lấy chồng, kẻ ở trong vòng tay của người khác ngay rồi. Nghe đầu Linh sống chung nhà với một du học sinh người Úc đến khi chuẩn bị về nước thì chia tay. Gặp lại nhau trong thang máy của toà soạn, em vòng tay qua cổ tôi bảo: “Em vẫn nhớ mùi thơm của cơ thể anh - một thứ hương lạ lùng khiến hàng đêm liên em đi tìm trên đất khách mà không ra.” Tôi thấy đàn bà là một giống kì lạ, không có quy luật nào mà cưỡng chế được. Có khi họ ra đi chỉ vì một mùi hương, rồi lại cũng vì mùi hương đó mà phải quay về. Tôi nhớ lại những đêm dài tôi và Linh bên nhau trong căn phòng nhỏ bé của em, tự thấy trái tim mình vẫn trở ra một khoảng trống vô hồn, thênh thang khó có hi vọng tìm được thứ gì mà bù đắp.

*

* *

Tôi chở nội đi đám cưới con của một người họ hàng xa sống ngay cùng thành phố. Cả buổi trưa hôm đi về tôi thấy Nội thần thờ, bỏ cơm vào phòng ngồi nhai trầu một mình. Đêm rồi, Nội mới bảo: “Đám cưới thời giờ lạ quá con à! Chẳng có lấy một miếng trầu, cũng không còn ai biết tằm trầu cả. Mọi điều vượt đi nhanh, Nội già rồi.” Tôi nghe cái giọng nghèn nghẹn của nội mà thấy bức bối trong lòng. Xã hội càng giàu có, thăng tiến bao nhiêu thì càng dễ để cho cái nguồn cội mau chóng bị đơn giản hoá và xếp xuống thứ yếu. Và biết bao người còn trẻ, trong đó có cả tôi dường như cũng đang để mình bị đồng hoá mà không hề biết hoặc giả có biết thì cũng lạng lạng không quấy đạp làm gì.

Sức khoẻ của Nội tôi vài tháng sau đó xuống đi nhanh chóng. Nội tôi mất lặng lẽ vào đêm, thanh thản và giản đơn như chính cuộc đời của Nội. Đám tang Nội mưa phùn sùt sùi, lấm len và ướt át. Tôi không chịu được cảnh người ta đưa con người mà mình yêu nhất trên đời ấy đi ra giữa cánh đồng vắng vẻ, hoang lạnh và vùi lấp dưới tầng tầng lớp lớp đất mỡ gà sền sệt, dinh dính kia. Trong suốt cả buổi chiều u uẩn, tôi ngồi bệt bên nấm mộ của Nội. Tôi thấy mắt mình ướt ướt, cay xè, vị nồng nồng của lá trầu dường như ngưng lại trong nhang khói vương vào không gian. Những đám mây vẫn vũ kéo thành hình đen đặc, lạnh lẽo bao vây để tôi chợt nhận ra rằng: Nội đã mang theo cả một khoảng trời, khoảng mà người ta gọi là nguồn cội, khoảng bình yên, trong trẻo nhất của tâm hồn tôi. Mảnh của kí ức ghép chồng chéo, nhồi lên một nỗi đau không thể diễn tả thành lời.

*

* *

Nội mất, cuộc sống của tôi trở nên chệnh vênh. Tôi tìm mọi cách để có thể ương được một nhánh trầu lên ban công trước cửa phòng, nhưng ý định ấy không thực hiện được, phần vì không nhận được sự ủng hộ của mọi người trong gia đình, phần khác vì nhà thành phố thiếu đất và không gian cho cây trầu bám rễ, toả nhánh. Tôi đem một nhánh trầu trồng lên khu đất Nội yên nghỉ - những lá trầu xanh ngắt dưới ánh nắng mùa hè rợp một tấm thảm phủ lên mộ. Có những miếng trầu nhai, Nội tôi có lẽ sẽ không buồn.

Một buổi chiều tháng 9, tôi ra thăm Nội. Từ xa, tôi nhìn thấy bóng của một người con gái. Cô gái trạc chừng 23 tuổi, mái tóc mềm bay lơ xoã rủ xuống khuôn mặt tròn trĩnh đang lúi húi tằm những lá trầu và xếp vào đĩa. Em để một đĩa trầu lên mộ Nội tôi, còn một nửa đặt lên khu mộ bên cạnh. Em ngồi tựa vào thảm cỏ xanh, nói khe khẽ: “Ngoại à! Ngoại ở đây đừng buồn nhé! Ngoại làm bạn với Nội của anh gì con không biết tên này. Con thấy anh ấy cũng hay ra đây thăm nội của anh ấy lắm. Con đã xin Nội của anh ấy trầu mang về đây cho Ngoại, con xin rồi Ngoại à. Ngoại đừng lo cho con, con sống tốt lắm. Sáng nay, con đã nhận bằng Đại học rồi đấy Ngoại ạ. Rồi con sẽ đi làm, sẽ sống vui vẻ.” Tôi lặng lẽ đứng chờ rồi lặng lẽ đi theo cô gái vào một con ngõ nhỏ đến căn nhà cấp 4 nhỏ bé nép vào thân cây dừa. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, tôi đi mà không biết mình phải làm gì. Cuối cùng, tôi cứ đứng trong góc tường nhìn chăm

chăm về ngôi nhà có cô gái, ánh điện hắt leo lét ra gót giày của tôi những khoảng loang loáng, vô định.

- Anh gì ơi! Đừng đi, em nhờ!

Tiếng gọi cất lên phía sau lưng làm tôi giật mình quay lại.

- Em biết là anh đứng đây lâu rồi, sao anh lại đi theo em?

Cô gái có đôi mắt mở to và hàng lông mày chớp chớp nhìn xoáy vào tôi, vẻ vừa tò mò, vừa thân thiện. Tôi hỏi lại:

- Thế sao em biết anh đi theo mà cứ dẫn anh về nhà?

- Em không dẫn anh về nhà, em chỉ biết là có người đang đứng trước cửa nhà em. Em ở một mình lâu rồi, nên linh tính nhạy lắm.

Tôi cười xoà với cô gái, tự nhiên cảm giác gần gũi, thân thiết ngập lên trong tim mình.

- Em muốn trả lại anh cái này.

Trong lòng bàn tay nhỏ của cô gái là chiếc cối giã trầu nhỏ của Nội tôi. Tôi thấy tay em run run và tay tôi cũng vậy.

- Sao em lại có nó?

- Thế sao anh lại bỏ quên vật mà anh yêu quý nhất? - Em nhìn thẳng vào mắt tôi nói như thể nói với chính mình.

Em nhìn thấy nó trên mộ của Nội anh vào buổi chiều Nội anh mất; em thấy anh ngồi mãi ở ngoài đó không chịu về. Chắc tại buồn quá nên anh chẳng nhớ gì cả. Anh biết không? Ngoại em lúc sống vất vả lắm. Ngoại đi nhặt giấy vụn nhưng một mực bắt em đi học. Ngoại em chỉ muốn có một cái cối xay trầu thật đẹp, nhưng chẳng bao giờ giám mua. Khi yếu rồi, Ngoại thèm trầu nhưng không ăn được toàn bắt em cắn dập trước. Chỉ cần ngậm thôi, hương trầu cũng làm Ngoại khá hơn. Khi nhìn thấy cối trầu của Nội anh, nước mắt em cứ chảy. Thế là em cất nó. Khi em có thể kiếm ra tiền, sắp có thể phụng dưỡng ngoại thì ngoại đã không còn.

Tôi nắm lấy bàn tay cô gái - bàn tay mỏng manh và mềm đến lạ, rồi đưa tay vuốt giọt nước mắt rớt trên má em. Tình yêu thương nhiều khi phá vỡ những ranh giới tưởng chừng như không thể vượt qua giữa hai con người xa lạ. Trong giây phút ngắn ngủi ấy, trái tim nhạy cảm của cô gái khiến tôi nhận ra rằng, trong cuộc sống này, tôi không phải là kẻ kì quặc. Tôi đã đứng khi yêu thương và tiếc nuối nguồn cội của mình. Bởi hạnh phúc của một con người có khi chỉ giản đơn là được tìm về nơi mình sinh ra, lớn lên, nơi ôm ấp, chở che mình; và nhận ra con người thật của mình trong đó. Hương trầu đã là một phần của cuộc đời, là dòng máu và là cả tâm hồn của tôi, và của em nữa.

*

* *

Đêm, thành phố dày đặc những ánh sao trời, mát mẻ và khoáng, tôi nắm tay em đi giữa phố đông người.

- Anh kia, nói lỏng tay em ra chút nào, anh làm em đau đấy!

Em nói thế nhưng lại đưa tay kia vòng qua người tôi.

- Anh đang nghĩ, nếu không có chiếc cối giã trầu của Nội thì chúng ta sẽ thế nào?

- Hương trầu sẽ giúp em tìm ra anh. Mình sẽ không bao giờ lạc nhau anh ạ.

Ta không bao giờ có thể yêu nhau khi chưa hiểu được mình là ai, mình từ đâu đến và cần gì? Tôi đã tìm thấy em ở ngay chính nơi mà tôi ngỡ mình đánh mất tất cả. Tình yêu thương đã chiến thắng định mệnh bình thường.

Tháng 10 này, tôi và em làm đám cưới. Một đám cưới giản đơn nhưng nhất định sẽ có những lá trầu tèm hình cánh phượng - những cánh trầu mang một ước mơ bay.

8. Phần 2: Chương 01

Phần 2: Khi nào anh mới hết yêu em

Blogger MeiMei

Khoảng cách ngày tình nhân

Không có tình nhân trong tình nhân Tết, ít nhiều cũng có cảm giác lạc lõng, bơ vơ, không có tình nhân trong tình nhân Tết, tôi chỉ nghe thấy những giai điệu bi thương, đang cất xé đi những ưu tư, phiền muộn...

*

* *

Tôi lắng nghe bài hát trong chương trình radio trước đây tôi từng gắn bó hơn năm trời, chương trình có giọng nói làm mê hoặc con tim tôi, chương đến với ban đêm biến tôi thành một con người khác với ban ngày...

Đã từ lâu kể từ ngày người đó không làm chương trình này nữa, tôi cũng không còn thức khuya để nghe, thức khuya để nhắn đi vài dòng tin nhắn và chờ đợi hồi âm từ người đó nữa. Đã lâu lắm rồi, giờ đây nghe lại những giai điệu nhạc của chương trình trong một đêm không ngủ được như đêm nay, tôi lại nhớ về Yến Tử - biệt danh của người làm chương trình mà tôi thích, và lại nhớ về Hiểu Phàm - người giúp việc của tôi.

Ngày đó, cứ mỗi khi đêm về là tôi chỉ trực để nghe chương trình Radio mà tôi thích, tôi là một thánh giả trung thành bởi vì tôi thích nghe giọng nói của Yến Tử, người con gái có một thứ giọng ấm áp, cực kì thu hút những trái tim chưa bình yên trong đêm vắng. Ngày thường vất vả, bực dọc với vô số việc, nhưng chỉ cần đêm về, thời gian mà cảm giác có chút thân quen, có chút ngang tàn... thời gian mà khi mọi người đã chìm sâu vào giấc ngủ ngọt ngào, còn bạn thì suy tư, trầm lắng ... khi đó, giọng nói của cô và những giai điệu nhạc trong chương trình sẽ làm bạn dần dần chìm vào giấc ngủ.

Một con người bướng bỉnh và cố chấp, luôn tranh cãi với cô gái giúp việc Hiểu Phàm như tôi, đến đêm lại biến thành một con người khác. Một con người yếu đuối, luôn cần những lời động viên ngọt ngào của người dẫn chương trình Yến Tử.

Yến Tử nói:

“Mỗi một cô gái đều là một thiên sứ không có nước mắt, khi cô gái gặp được chàng trai trong trái tim mình thì lúc đó trái tim cô đã nảy sinh tình cảm, và thế là thiên sứ rơi lệ, bị đưa về trần gian, vì thế các chàng trai hãy đừng bắt nạt cô gái của mình, bởi vì cô gái đã vì anh mà vứt bỏ cả một thiên đường.”

Trước đây tôi thấy mình thật có lỗi vì đã làm mối tình đầu của tôi phải khóc, tôi có lỗi với em biết bao, nhưng thời gian đó tôi còn biết làm gì thêm được nữa, ba mẹ không cho tôi yêu em chỉ bởi vì lúc đó tôi còn bận rộn với thi cử, sợ ảnh hưởng tới con đường tôi đã chọn nên ba mẹ không cho phép tôi yêu ai cả, đôi khi chỉ muốn được quay lại bên em, nhưng có lẽ đã muộn, em đã có một nửa của mình, còn tôi vẫn đang tìm cho mình một nửa còn lại, tìm hoài mà chưa thấy.

Yến Tử đã cho tôi lời khuyên:

“Chúng ta đều không sai, chỉ là vì thời gian đã thổi tàn đi những lời hẹn ước. Vậy thì hãy đóng cửa những chiếc hộp đã một thời chứa đựng những lời hẹn ước đó, hãy coi như nó là một kỷ niệm đẹp, hãy tìm cho mình một cuộc sống mới vui vẻ hơn, hạnh phúc hơn.”

Yến Tử luôn làm tôi tìm thấy bản thân mình trong đêm tối, tôi cảm ơn cô biết bao vì có giọng nói của cô giúp tôi vượt qua sự cô đơn của màn đêm lạnh lẽo, còn Phàm thì luôn làm tôi có hứng bất nạt này kia, tôi bất nạt cô nhiều lắm khiến đôi lúc cô phát cáu và không thèm ngó tới tôi.

Ngày đó cô nói cô cần tiền để lo viện phí cho mẹ nên cô làm một ngày mấy việc liền, cô không hề lo ngại đến sức khỏe vì cô chỉ cần có mẹ ở bên. Thế mà tôi bất nạt cô hoài, tôi tìm mọi lí do để cô mở lời nhiều

hơn, tôi lấy có trách móc cô thứ này thứ kia đến khi cô không chịu được nữa thì mới nói chuyện với tôi, tức tưởi lắm nhưng cô vẫn thanh thản trả lời như khinh rẻ tôi vậy làm tôi hụt hẫng, nhưng bù lại, tôi tìm thấy cảm giác nhẹ nhàng trong giọng nói của cô, nghe cô nói, tôi chỉ biết đứng ngẩn người ra đó, không còn nói thêm được câu nào nữa...

So với ánh mặt trời, tôi thích màn đêm hơn. Đêm thường cho tôi những giả tưởng không biên giới, giống như vũ trụ bao la không bờ bến. Ánh đèn trên các con đường dần dần sáng rọi, chuông vẫn chưa đổ, nhưng sự biến đổi của những ánh sáng đèn nói cho tôi biết màn đêm đang tới. Đêm tối đã đem lại cho tôi thứ mà tôi chưa từng có, đó là sự vắng lặng, yên tĩnh, trong khoảng không gian yên tĩnh đó, tôi có thể nghe thấy hơi thở của hoa cỏ, nghe thấy gió đang hát ru, nghe thấy trăng với sao đang thì thầm này nọ.

Tôi như lại hẹn hò với Yến Tử qua cái Radio yêu quý, gửi hết tin nhắn này đến tin nhắn khác.

“Yến Tử ơi, có phải những đêm nhẹ nhàng, yên tĩnh cũng sẽ có những người khê than? Nó có nghĩa rằng, bông hồng của một tình yêu vĩ đại cũng sẽ cúi thấp nửa đầu mình. Từ câu thơ

“Tửu vô sầu tràng, hóa tác tương tư lệ”

đến

“Hai tình nếu như là trường cửu, hà có gì cứ phải cách xa nhau?”

... Những câu thơ đẹp tuyệt vời càng làm tôi cảm thấy thê lương, lạnh lẽo. Phải chăng đây chính là sức mạnh của đêm? Một sức mạnh nhẹ nhàng, liên miên, rả rích... càng làm tôi nhớ về em, mối tình đầu của tôi, nhưng gạt bỏ tất cả, tôi đang tìm cho mình một tình yêu mới, tìm hoài chưa thấy là sao?... ...”

Yến Tử nói:

“Đôi mắt có thể nhìn thấy phong cảnh ở rất xa, rất xa, thế nhưng đôi mắt lại không thể nhìn thấy rõ hàng mi phía trước, luôn luôn bên cạnh không dời li bước.

Biết đâu một ngày nào đó bạn phát hiện ra rằng xung quanh mình sẽ có người mà ta thầm để ý đến, chỉ bởi vì thời gian đang giấu đi một nửa của bạn, chỉ bởi vì thời gian chưa để mọi chuyện chín muồi...

Tôi và các bạn, chúng ta đều đang lang thang trong thành phố đêm, là niềm đam mê với công việc đã khiến tôi cảm thấy yêu màn đêm hơn, trong những đêm lạnh giá, có các bạn ở bên, tôi không còn cảm thấy cô đơn nữa”...

Càng về đêm tôi càng cảm thấy yêu biết bao giọng nói ngọt ngào của cô, có lẽ đêm đã giúp cho tâm hồn tôi xích lại gần Yến Tử hơn, mặc dù với cô, tôi là một thánh giả bt như bao thánh giả khác. Nếu như có thể mơ, có lẽ tôi sẽ mơ Yến Tử sẽ là người thay thế cho mối tình đầu của tôi, cho dù tôi và cô chưa một lần gặp mặt. Ôi, giấc mơ ơi, có khi nào mi đến? ...

Phạm giúp việc cho tôi được nửa năm thì cô xin phép không tiếp tục làm nữa, mẹ cô đã xuất viện nên cô nghỉ làm, tôi tiếc lắm nhưng cũng không thể níu kéo cô ở lại được. Cô đi rồi tôi cảm thấy nhà cửa trống vắng, trống vắng đi những giọng nói của cô, tôi cũng dần trở nên ít nói vì chẳng còn ai để bắt bẻ nữa.

Rồi một ngày Yến Tử nói tin vui với thánh giả của mình rằng giữa tháng này sẽ có cuộc giao lưu giữa những người làm chương trình với thánh giả, hôm đó cách Valentine đúng một ngày, và tất nhiên Yến Tử cũng sẽ đến, hồi hộp biết bao khi nghe Yến Tử nói địa điểm gặp mặt, một địa điểm tuyệt vời cách nhà tôi ở không xa, tôi vui lắm, và chỉ chờ cho đến giữa tháng.

Tôi hồi hộp đến tham gia cuộc giao lưu với thần tượng trong đêm của mình, tìm tôi đập thình thịch vì không biết con người có giọng nói ngọt ngào, ấm áp ấy sẽ là một người như thế nào, có xinh đẹp không, có như trong tôi nghĩ không, tất cả và tất cả ... tôi yêu quá thần tượng trong đêm của tôi.

Tôi chen chúc đến gần hàng trên để được nhìn khuôn mặt của cô rõ ràng hơn, tìm tôi vẫn không ngừng đập mạnh...

Và cô xuất hiện

Tôi như chết đứng người vì con người kia, con người mà hàng đêm tôi luôn căng vành tai để nghe giọng nói ngọt ngào, con người mà tôi đã từng mơ ước rằng sẽ thay thế cho tình yêu đầu của tôi lại chính là Phạm -

người đã từng giúp việc cho tôi... Tôi không còn tin ở mắt mình, đứng ngẩn ra đó một hồi lâu rồi chỉ thầm lặng ở đó nghe cô nói chuyện ... giờ thì tôi đã hiểu vì sao mỗi khi tranh cãi với Phàm tôi đều có cảm giác kì lạ, thân quen, cảm giác như mình đang chìm dần vào bóng tối... cảm giác như mình đang nghe giọng nói mà hàng đêm tôi vẫn luôn chỉ trực để được nghe...

Tôi không dám đến bên cạnh cô để nói chuyện như những thính giả khác, bởi vì trong thế giới của ban đêm, có lẽ tôi là thính giả thật nhiều nội tâm qua những dòng tin nhắn với Yến Tử, nhưng chính lúc tôi với cô cùng tồn tại giữa ban ngày, thì tôi lại trở về với bóng dáng của một cường binh và cố chấp, còn cô lại là hình ảnh của Hiểu Phàm nhẫn nại và chịu đựng..... Tôi đứng đó, im lặng rồi trở về với bao suy nghĩ, tôi không ngờ rằng lần đó chính là lần cuối cùng tôi được nhìn thấy Phàm, và đêm trước khi gặp Yến Tử lại là đêm cuối cùng Yến Tử cùng với chúng tôi lưu lạc trong “thành phố đêm”.

Yến Tử ơi, đôi mắt có thể nhìn thấy phong cảnh ở rất xa, rất xa, nhưng đôi mắt lại không thể nhìn thấy rõ hàng mi phía trước.

Vâng, tôi đã thần tượng Yến Tử, một con người đồng hành với tôi trong thành phố đêm, trong thành phố đêm đó, khoảng cách giữa tôi với Yến Tử tuy xa mà gần, cho dù chúng tôi chưa hề biết mặt nhau, và tôi lại rất bình thường với Phàm, một con người của cuộc sống thường ngày, khoảng cách giữa tôi và cô gần đến mức tôi có thể bắt nạt cô thường xuyên.

Khoảng cách là như thế, có ai ngờ tôi và Yến Tử tưởng như xa nhau lắm mà lại gần như tôi với Phàm.

Vậy hóa ra:

Khoảng cách xa nhất chẳng phải là sự sống và cái chết mà là khi em ở bên cạnh tôi rồi nhưng tôi không hề hay biết.

Những giai điệu nhạc trong trường trình lại vang lên, luyến tiếc biết bao khi không còn được nghe giọng nói của Yến Tử, luyến tiếc biết bao khi không còn được gặp lại Phàm, nếu như còn có thể gặp lại Phàm một lần nữa, có thể nào cho tôi được nói ra lời của trái tim? Tôi và cô còn có duyên để gặp lại nhau nữa không? Hay khoảng cách ngày xưa chỉ gần như đôi mắt với hàng mi giờ như đã thành hai cực của trái đất? Tôi không biết...

Một Valentine lại đến, những người yêu nhau dù ở xa nhau lắm cũng cảm thấy như gần nhau hơn, còn tôi vẫn sẽ một mình trong thành phố lấp lánh đèn hoa, thành phố mà bỗng dưng trở nên mỉa mai hơn với những đôi tình nhân, những bông hồng và với vị ngọt chocolate, thành phố mà trong đó có khi tôi và Phàm đã vô tình lướt qua nhau mà không biết.

MS Lan Anh - Smallish

Duyên phận

I

Một buổi sáng mùa hè nơi trời Âu.

Mặt trời còn chưa lên hẳn, chưa có nắng. Nhỵ tỉnh giấc, nhìn đồng hồ: Mới 5 giờ 08 phút. Còn sớm quá so với lịch hàng ngày của Nhỵ. Nhoài dậy, vén rèm, Nhỵ thích thú với khung cảnh trong trẻo ngoài cửa sổ, với vài sợi nắng mỏng manh vắt ngang qua những tán lá xanh mơn mớn. Tiếng chim đâu đó ríu rít, Nhỵ bỗng thấy lòng nhẹ bẫng. Dậy, đi tắm và ăn một bữa sáng ngon lành, như để bù cho cái dạ dày từ hôm qua chưa có gì. Nhỵ soi gương, mỉm cười, dù đôi mắt còn chưa hết đỏ.

Thong thả đi bộ ra bến chờ tàu điện ngầm, Nhỵ ngắm những cánh hoa xinh xinh dọc đường đi, toàn hoa cúc dại, chúng mọc lên rất khỏe dù không được bàn tay nào nâng niu, chăm sóc. Vẻ đẹp đơn sơ vừa mong manh lại vừa mạnh mẽ. Và rất tinh khôi trong buổi sáng trong lành. Giá có Tiên ở đây, hẳn nó sẽ thích lắm. Nhỵ nghĩ thế và chợt nghẹn lại. Thốt nhiên, Nhỵ rút điện thoại ra, cúi xuống và chụp hình một bông gần nhất.

Khôi.

Hắn cuống cuống chạy ào ra khỏi nhà. Cái điện thoại chết toi không báo thức gì cả, làm hắn suýt nữa thì để lỡ mất buổi thuyết trình quan trọng. Đang lao như điên, hắn chợt khựng lại. Một thoáng, hắn ngỡ ngàng...

Một hình dáng nửa như quen thuộc, nửa như lạ lẫm. Em! Là em! Em vẫn mặc chiếc áo trắng giản đơn, vẫn mái tóc tự nhiên xõa mềm ngang vai,.. Hắn bối rối, hắn muốn gọi em, nhưng hắn chỉ đứng im lặng. Hắn không dám. Hắn sợ em biến mất như trong giấc mơ suốt bao nhiêu ngày qua. Em chợt cúi xuống, em cầm điện thoại chụp cái gì đó ven đường, chắc là hoa, hoa cúc, loài hoa dại mà em hằng yêu thích. Hắn ngơ ngẩn nhìn theo tà áo trắng nhòa dần. Như chợt nhớ ra, hắn lại chạy vội, cũng may, hắn kịp bắt chuyến xe vừa trở tới. Nhưng trong cả buổi thuyết trình, hắn chỉ nghĩ đến một hình ảnh duy nhất...

Mưa rào mùa hạ làm trào lên trong Nhị nỗi nhớ Việt Nam quay quắt. Nhớ những ngày mưa lang thang với Tiên, đạp xe vu vơ qua những con phố. Mưa, nhịp sống ào lên một chút, vì ai cũng muốn về nhanh, nhưng rồi dần chậm lại với những đứa như Nhị, như Tiên. Nhị không thể đếm hết những ngày hai đứa lang thang trong mưa, để rồi về nhà bị mẹ cần nhằn cả buổi, mãi vẫn không chừa được. Thói quen ngấm sâu vào trong máu của Nhị từ lâu rồi, và nhất là khi gặp Tiên cũng cùng thích ấy. Không suy nghĩ nữa, Nhị khoác chiếc áo khoác mỏng, bước ra ngoài. Vì Nhị biết, Nhị lại sắp khóc rồi, Nhị phải đi, để cho những giọt mưa lau giùm nước mắt, như Tiên vẫn hay nói thế. Nhị lang thang một mình trên những con phố nhạt nhòa. Đường vắng tanh, gần như chỉ mỗi mình Nhị đi như thế. Nỗi nhớ thương Tiên khiến Nhị bật khóc, nước mắt và tiếng nấc hòa lẫn trong mưa.

Tiên ơi!

Đang đắm chìm trong nỗi xúc động, Nhị giật mình thấy có bóng một chiếc ô che cho mình. Ngẩng lên, Nhị bất chợt nhìn thẳng vào một đôi mắt đang nhìn mình đắm đắm, cái nhìn vừa ngạc nhiên, vừa thần thờ.

- Was passiert? Are you ok? (Có chuyện gì vậy? Bạn ổn chứ?) - Giọng nói trầm ấm vang lên làm Nhị bối rối:

- Ừm... nichts... danke (Không có gì... Cảm ơn) - Nhị vẫn chưa hết ngỡ ngàng, người đó lại hỏi tiếp:

- Bist du Vietnamesisch? (Bạn có nói Tiếng Việt không?)

- Oh... ja, und selbst... auch? (Ồ có!)

- Ừm. Cô có sao không? Có đau ở đâu không?

- Tôi... không sao. Cảm ơn. Tôi đi trước.

Nhị đi thật nhanh, đi như chạy, mặc cho người con trai đằng sau cố nói điều gì đó, tiếng được tiếng mất trong mưa.

“Cô ta đi rồi”, Khôi tự nói với mình. “Lại biến mất trong mưa.”

Cô ta đi rồi, lại biến mất trong mưa.

Khôi bước vào phòng, chưa hết ngạc nhiên về cô gái vừa gặp. Cô gái ấy giống em kỳ lạ. Rõ ràng là cô ấy khóc, trong đôi mắt còn in hằn nỗi bi thương. Lúc đó, phải kiềm chế lắm, hắn mới không giang tay ôm lấy cô ta vào lòng. Đó chính là cô gái hắn tình cờ nhìn thấy, và mơ hồ tưởng em. Hắn nhớ em da diết.

Em ơi! Gần hai năm nay rồi, hắn không nguôi nỗi ám ảnh về em. Hắn chạy trốn, trốn sang tận đất nước xa xôi này, em vẫn ở sâu trong trái tim hắn, hình bóng em theo hắn vào từng hơi thở. Gương mặt của em, nụ cười của em, giọng nói của em, đôi tay mềm mại của em... Hắn nằm ngủ để được mơ thấy em, nhưng em chỉ thi thoảng ghé qua, không để hắn kịp nói lời nào. Em cũng không nói gì. Em lúc nào cũng chỉ cười, dịu dàng trong tà áo trắng, y như ngày hắn gặp em lần đầu. Và mưa, mưa mang em đi. Hắn vội lấy tay em, nhưng mưa quá, bóng dáng em mờ dần, mờ dần, và em đi mất. Hắn hét gọi tên em. Tiếng hắn chìm trong tiếng mưa. Tay hắn chơi vơi trong khoảng không, trong làn mưa trắng xóa. Làn nào cũng thế, hắn tỉnh dậy trong nỗi tiếc nuối xót xa và thất vọng tột cùng. Hắn mất em. Vĩnh viễn mất em.

Nhị bừng tỉnh sau cơn sốt mê man. Bụng đói cồn cào, miệng khô đắng. Nhị cố ngồi dậy, cơn chóng mặt lại ép Nhị nằm xuống. Mấy lần Nhị mới đứng lên được, lảo đảo. Nhị lần về phía bếp, và thất vọng. Tủ lạnh trống trơn. Mấy ngày trước Nhị ốm, rồi lại nhằm nghỉ lễ, cửa hàng đóng cửa, nhà chẳng còn gì ăn. Đúng là lãnh đủ cái khổ. Bất đắc dĩ, Nhị gọi điện thoại đặt pizza mang đến nhà.

Khoảng nửa tiếng sau, khi Nhy vừa kịp điều chỉnh lại bộ dạng của mình, chuông cửa réo rất. “May thật”, Nhy nghĩ, “Nếu đến sớm hơn chắc người ta sẽ tưởng gặp ma giữa ban ngày mất”. Mở cửa, giọng người đưa bánh ngạc nhiên:

- Ô, thì ra... là cô à?

- Vâng. Chào anh. - Thoáng ngỡ ngàng, Nhy khẽ nở nụ cười mệt mỏi khi nhận ra anh chàng đột ngột đến che ô cho Nhy bữa trước. Đúng là trái đất tròn mà.

- Pizza của cô đây. - Anh ta nheo mắt - Cô... đang ốm à?

- Ừm. Cảm ơn anh.

- Ốm mà ăn pizza? Liệu có nuốt được không đây?

- Ừm, trong nhà hết đồ rồi, tôi ăn tạm, mai đờ sẽ đi mua sau. Tôi gửi tiền, cảm ơn anh nhiều nha.

- Ok. Cô nghỉ nhé, tôi đi.

- Dạ, chào anh.

Nhy cố ăn góe bánh nhỏ, thấy cổ họng đau rát và nghẹn lại. Cô tự dỗ dành mình: “Cố đi Nhy, ăn còn uống thuốc.” Một thân một mình ở nơi xứ người, thật khổ. Nước mắt muốn trào ra khỏi mi mà Nhy cố nuốt vào, miếng bánh càng khó trôi. Nhy quăng bánh lại, uống đại viên thuốc, rồi lại nằm, và lại thiếp đi với những chập chờn mơ thực. Có lẽ phải lâu lắm, Nhy mới tỉnh dậy khi mơ màng nghe thấy tiếng gọi cửa. Ai mà gọi Nhy lúc này nhỉ? Hay là Nhy mơ? Nhưng không phải, rõ ràng lắm. Cuối cùng, Nhy cũng gắng sức dậy mở cửa. Ngạc nhiên hết sức, anh chàng đưa bánh pizza lúc nãy mà:

- Ô, chào anh. - Nhy ngập ngừng - Tôi... có đưa thiếu không?

Khôi cười thoải mái:

- Không. Tôi hết giờ làm rồi, ghé qua xem cô thế nào thôi. Cô đỡ chưa?

- À, vậy à? Thế mà tôi cứ tưởng... Vậy thì, mời anh vô nhà chơi.

Nhy không biết tại sao lại mời anh ta vào nhà, vì đầu óc Nhy đang quay cuồng, chỉ muốn ngồi xuống, hay vì Nhy nhận thấy ở anh ta có những nét đáng tin cậy chẳng biết. Anh ta tự nhiên bước vào:

- Tôi có mang cho Nhy cái này này! - Khôi đưa cho Nhy chiếc hộp còn ấm - cháo tôi mới nấu đấy, Nhy ăn cho nóng.

- Ô... Anh... Tôi... - Nhy luống cuống, chẳng biết phải nói gì.

- Không có gì đâu, Nhy đừng ngại. Cùng là người Việt cả, tôi tình cờ biết thì giúp Nhy thôi.

- Nhưng... tôi với anh...

- Trước lạ sau quen, hơn nữa tôi với Nhy từng gặp nhau rồi mà. - Khôi nháy mắt.

- Vâng, vậy cảm ơn anh nhiều. Nhưng mà...

- Sao Nhy?

Nhy lém lỉnh:

- Muốn quen thì anh cũng cho tôi biết tên tuổi đã chứ, từ nãy giờ anh cứ Nhy, Nhy, mà tôi thì chẳng biết gọi anh thế nào nữa. Chẳng công bằng tẹo nào.

- Ha, Ừ nhỉ, tôi cũng quên khuấy mất. Tôi là Khôi, 27 tuổi.

- Ô, vậy hả? Vậy là Nhy phải gọi bằng anh thật rồi. Anh Khôi sống ở đâu, có gần không mà mang cháo cho Nhy?

- Tôi cũng ở ngay trong khu ký túc xá này này. Chắc Nhy không để ý, chứ tôi thấy Nhy mấy lần rồi c

Nhy khá cởi mở với người con trai tên Khôi.

9. Phần 2: Chương 02

Nhy nhận thấy mình khá cởi mở với người con trai tên Khôi mới quen. Tính Nhy vốn khép kín, khó gần và khá lạnh lùng với người lạ, từ trước giờ, duy nhất Tiên là ngoại lệ, vì đã cho Nhy cảm giác thoải mái và thân thiết ngay từ lần đầu gặp. Thế mà lần này nói chuyện với Khôi, Nhy có cảm giác dễ chịu và gần gũi như đã quen thân từ lâu lắm. Nhy nghĩ, chắc tại vì anh ta đến trong lúc Nhy cảm thấy mình cần một người bạn nhất.

Đêm đó có một người con trai cứ ngồi suy nghĩ mãi về cuộc gặp tình cờ hôm nay. Thật lạ, khi mà cả nửa năm vừa qua, hần vài lần nhìn thấy cô mà không thể lại gần, với một lần hần thu hết can đảm để đến gần rồi ngẩn người nhìn cô bỏ đi nhanh như làn gió, giờ lại gặp và quen cô hết sức tự nhiên.

Cô không hề lạnh lùng như vẻ ngoài. Cách nói chuyện của cô cho thấy cô có một trái tim ấm áp. Tiếp xúc với cô, hần lại cồn cào với nỗi nhớ em. Hần tìm thấy em trong sự giản dị, trong sáng cùng một thế giới nội tâm phong phú của cô. Hần phát hiện, nhìn từ đằng sau, cô giống em kinh khủng. Lúc hần đến giao pizza, nhìn thấy cô tái xanh, nhợt nhạt, lòng hần quặn thắt. Hần nhớ những ngày em nằm trong bệnh viện vật vã với những cơn đau, cố gắng cười mỗi khi hần đến, cố gắng đùa để hần vui. Hần thương em đứt ruột, ước ao có thể thay em gánh vác tất cả sự hành hạ của bệnh tật. Em không khóc trước mặt hần, chỉ len lén lúc có một mình. Hần từng bắt gặp một lần, đó là khi hần đến thăm em mà không báo trước, lần duy nhất đó hần đã không dám bước vào. Hần đứng nhìn em, rồi quyết định lấy điện thoại gọi cho em, nói với em hần đang tới. Gặp hần, em lại cười, lại nói, và gương mặt bình thản. Hần chỉ biết câm lặng, xót xa, hòa theo những lời nói đùa của em.

Em hay kể cho hần nghe về một người bạn thân, em gọi là Nhím. Em bảo, ngoài mẹ, Nhím là người thân với em lâu nhất, hiểu và thương em nhất. Em sôi nổi hứa: “Chờ Nhím về, em sẽ giới thiệu Nhím với anh”. Vậy mà, chưa kịp gặp người bạn thân, chưa kịp thực hiện những dự định của mình, em vĩnh viễn ra đi. Hần âm thầm ôm hình bóng em trong tim, yêu thương em dù em chưa bao giờ nhận lời yêu của hần. Hần đóng vai là người bạn, người anh tốt của em để được ở lại gần bên em, với hy vọng mong manh, biết đâu có một điều kỳ diệu, em sẽ hết bệnh, khỏe lại, và đáp lại tình cảm của hần. Nhưng em vẫn ra đi như một sự tất yếu. Và hần, đầu cũng chuẩn bị tinh thần để đón nhận tin dữ, vẫn thẳng thốt chưa tin khi em không còn nữa. Hần sốc một thời gian dài, rồi quyết định sang Đức đoàn tụ với bố mẹ theo nguyện vọng của hai người, để chạy trốn một nỗi đau quá lớn. Nhưng đến giờ, hơi bớt những khắc khoải về em.

Em mặc chiếc đầm trắng đứng trước thảm cỏ xanh đầy gió...mắt nhìn xa xăm.

Hình dáng em đầy trong những tập giấy hần họa theo ký ức. Và, bây giờ, hần lại đang cầm bút, tỉ mỉ hoàn thành bức họa cho em. Hần thích vẽ em khi nhìn nghiêng. Một dáng điệu mảnh mai lúc đứng thẳng nghiêm trang, khi hồn nhiên nhún nhảy, có lúc ngồi bó gối trầm tư... Gương mặt em hiện lên với rất nhiều biểu cảm. Nhưng bức hần thích nhất là hần vẽ em vào lần đầu tiên gặp em, có gì đó rất thu hút từ em khiến hần cứ nhìn em chăm chú từ phía sau. Em mặc chiếc váy đầm trắng nhẹ nhàng, đứng trước một thảm cỏ xanh đầy gió, nhìn về đâu đó vẻ rất xa xăm. Hần nao lòng nhìn mái tóc em tung bay trong buổi chiều tĩnh lặng. Và, hần vội lôi giấy ra ghi lại hình ảnh em, bức tranh hần vẽ trong thời gian ngắn nhất mà lại làm hần hài lòng nhất. Bất chợt quay lại, thấy hần vẽ, em mỉm cười, nhưng không hiểu sao hần lại thấy mắt em long lanh ướt:

- Vẽ đẹp vào nhé, họa sĩ!

Hần ngượng ngập:

- Xin lỗi, tôi...

- Anh cho em xem được không?

Tất nhiên hần không thể từ chối. Em nhìn và im lặng một lúc mới nói:

- Anh vẽ đẹp quá! - Giọng em nhẹ và ấm.

...

- Anh đừng sửa gì cả nhé, bức tranh sống động và giàu cảm xúc lắm.

- Cảm ơn em. Tôi sẽ tôn trọng tuyệt đối lời đề nghị của người mẫu.

Em lại cười, một nụ cười dễ thương nhất mà hắn từng thấy. Rồi đột ngột, em đứng dậy:

- Anh ở lại ngắm cảnh nhé, em về trước đây.

- Ồ, em phải về rồi à?

- Vâng.

- Rất vui gặp em ở đây. Nếu em không ngại, để tôi đưa em một đoạn nh

Em nhìn tôi, gật nhẹ:

- Cũng được ạ.

Hắn vui mừng, nhanh nhẹn thu dọn đồ rồi đi cùng em. Vừa đi vừa nói vài câu chuyện vui, thế mà cũng đến lúc hắn phải chia tay em. Em rẽ khuất rồi, hắn mới chợt nhận ra mình chưa kịp hỏi tên em, chưa kịp biết gì về em cả.

Suốt bao nhiêu ngày sau hắn cứ trách mình ngu ngốc thế. Hắn kiên nhẫn đến chỗ lần trước gặp em, chờ đợi, và may làm sao, gần hai tuần sau, em lại xuất hiện ở đó. Em vẫn đi một mình, chỉ khác là lần này, em thấy hắn trước:

- Chào anh!

Tim hắn như nhảy ra khỏi lồng ngực:

- Chào em! Anh chờ em mãi đấy!

Đôi mắt em cười cười, giọng nói toát lên vẻ ngạc nhiên lém lỉnh:

- Chờ em à?

- Ừ, chờ để cho em xem tác phẩm của anh.

- Hi, hôm trước em xem rồi mà.

- Nhưng hôm nay khác. - Hắn lấy bức tranh ra, đưa cho em - Đây này, em xem đi!

- Em đón lấy, vẻ háo hức - Rồi xì mặt ra:

- Em có thấy gì khác đâu, vẫn y như bữa trước thôi. Anh xạo.

Hắn cười:

- Hôm nay khác hôm đó chứ anh có bảo bức tranh khác đâu!

- Á, anh ăn gian quá! - Em kêu lên.

Hôm đó, hắn và em nói chuyện nhiều hơn. Những câu chuyện vu vơ, không đầu không cuối, nhưng hắn biết tên em, biết em là sinh viên năm thứ hai ngành Y, biết em thích đến đây mỗi khi rảnh rỗi, vì ở đây có nhiều kỷ niệm của em với một người bạn thân đang du học xa nhà.

Hắn và em thành bạn bè. Những lần gặp gỡ không chỉ còn ở nơi có thảm cỏ xanh nữa. Hắn có thể đi cùng em khắp phố. Rồi hắn quyết định nói với em tình cảm của hắn. Nhưng em nhẹ nhàng từ chối. Em bảo chỉ muốn làm người bạn, người em của hắn thôi. Hắn đau khổ, nhưng vẫn lặng im đi bên cạnh em. Thế rồi em nói với hắn, một cách bình thản rằng em mang bệnh rất nặng, chẳng còn sống được bao lâu nữa. Hắn như chết sống, cố gắng lắm mới hỏi han em được. Em chỉ cười, "Chuyện gì đến thì sẽ phải đến thôi". Bệnh của em trở nặng, em nhập viện điều trị, và chuyện gì phải đến thật sự cũng đã đến... Hắn nhớ rõ, đó là vào một ngày mưa rả rích...

Hắn buông bút, thần thờ. Kỷ niệm như một đoạn phim quay chậm hiện lên rõ mồn một trong đầu hắn. Vẹn nguyên, tươi mới như vừa hôm qua. Tình yêu mãnh liệt dành cho em cũng vậy, âm ỉ cháy, chỉ chờ dịp là bùng lên dữ dội, thiêu đốt hắn. Hắn không ngờ, từ khi gặp đến khi phải xa em chỉ vùn vùn có nửa năm mà hắn lại yêu em nhiều đến thế.

Hắn lại suy nghĩ miên man và dần thiếp đi.

Bức tranh còn dang dở...

II

Nói chuyện với đứa bạn cùng học hồi cấp ba, tình cờ nó nhắc đến Tiên làm lòng Nhy xáo trộn. Nhy ngồi lật cuốn album cũ của riêng hai đứa. Hình ảnh Tiên ngập tràn. Đây là Nhy cùng Tiên đi chơi với lớp, đây là hai đứa đi dạo quanh Hồ Gươm, đây là hai đứa đạp vịt trên hồ Tây, đây là đi ăn kem, xem film, uống cà phê, và những ảnh hai đứa trên đồng cỏ xanh kỷ niệm nữa. Nhy còn nhớ, đồng cỏ xanh ấy là nơi Nhy phát hiện trước, nhưng Tiên là đứa đặt tên cho nó, một cái tên lãng mạn và trong trẻo: Cánh đồng ước mơ. Kệ Nhy phản đối là nó không đúng thực tế, vì chỉ là cái bãi cỏ xanh thôi, Tiên vẫn thích gọi như thế. Và nơi đây nhanh chóng trở thành một thế giới được yêu thích nhất của hai đứa. Những bức ảnh vẫn tươi tắn, sống động, những nụ cười bừng sáng, vậy mà giờ chỉ còn lại mình Nhy. Mắt Nhy lại rưng rưng rồi, Tiên ơi!

Tiếng chuông cửa cắt ngang dòng cảm xúc của Nhy. Gấp cuốn album thật nhanh, Nhy chợt nhớ ra có hẹn với Khôi hôm nay. Từ sau trận ốm của Nhy, Khôi và Nhy thành ra thân với nhau. Khôi chăm sóc cho Nhy chu đáo như một người anh trai chăm sóc cho đứa em bé bỏng. Tuyệt nhiên không có một thứ tình cảm khác. Chẳng hiểu sao Nhy cảm thấy rất rõ ràng điều đó, nên hoàn toàn thoải mái khi chơi với anh. Chạy ra mở cửa, Nhy cười:

- Anh chờ em tí, em thay đồ cá
- Giờ mới thay đồ? Đừng nói quên hẹn với anh nhé cô nương. - Khôi nhăn nhó.
- Không, gì chứ đi ăn kem thì em quên làm sao được. - Nhy nháy mắt nghịch ngợm.
- Trời, chỉ vì kem sao? Cô làm anh thất vọng quá đấy!
- Haha. Có gì mà thất vọng, anh? Bình thường như cân đường hộp sữa thôi mà.
- Rồi, nhanh đi cô!

Trời chiều nắng dịu, gió mát lộng. Nhy đột nhiên gợi ý đi bộ. Khôi không phản đối. Đoạn đường chỉ có 15 phút thôi mà. Không nói gì, nhưng hắn nhận thấy lúc mở cửa cho hắn, mắt Nhy ươn ướt. Đến lúc ngồi trong quán kem, Khôi mới đùa:

- Ăn đi lấy sức mà khóc nhè nhè!
- Xí, em khóc hồi nào mà dám nói... - Nhy cãi yếu ớt, cô biết là anh đã nhìn thấy giọt nước long lanh trên mi cô lúc nãy rồi. Thế là hai lần anh nhìn thấy cô khóc đấy, ngại quá.
- Cứ làm như hay lắm! Nhưng thôi, mít ướt ạ. Còn biết khóc là còn biết vui.
- Xì, anh triết lý đấy à? Như ông cụ ấy.
- Ủ, anh già rồi mà. Nhờ thế em mới được gọi là trẻ chứ. Haha. - Hắn thoáng ngập ngừng - Có muốn kể cho anh nghe điều gì đó không?
- Ừm... Thế bây giờ anh có muốn cho em ăn kem nữa không đấy? - Nhy trả lời bằng một câu hỏi thoái thác.

Khôi im lặng, gật đầu vì hắn hiểu cô chưa sẵn sàng kể cho hắn nghe về nỗi đau của cô. Có thể nó quá lớn chẳng. Như hắn cũng vậy. Quý mến Nhy, nhưng hắn chưa bao giờ nói với cô về những mất mát của hắn, về tình yêu hắn dành cho em.

Rời quán kem, Nhy kéo Khôi đi chợ, rồi hai anh em về nhà Khôi nấu nướng. Lần đầu tiên sang nhà Khôi, Nhy thấy hơi ngại, nhưng chẳng lẽ để anh khuôn đủ thứ dụng cụ sang nhà cô chỉ để nấu một bữa cơm? Thôi kệ, chẳng sao. Vào phòng Khôi, Nhy thấy bị thu húngay bởi cách bài trí căn phòng. Có vẻ hơi lộn xộn,

nhưng lại lộn xộn một cách có trật tự, đủ để người ta thấy thoải mái khi bước vào. Lướt qua, Nhị thấy có giá vẽ đặt ở ngay gần cửa sổ. Nhị ngạc nhiên:

- Anh biết vẽ à?

- Biết một chút. Hồi trước anh ở với ông nội, ông dạy anh vẽ từ nhỏ mà.

- Ông anh là họa sỹ à?

- Ủ, với anh thì là như vậy, còn thật ra ông chưa bao giờ nhận ông là họa sỹ cả, ông chỉ bảo ông là người đam mê hội họa thôi.

- Thích nhỉ, em có một đứa bạn thân, nó vẽ đẹp lắm, cũng thích học mỹ thuật, nhưng rồi nhà chẳng ai ủng hộ cả, thế là phải bỏ ngang. Tiếc thế!

- Ủ, anh vẽ chơi ấy mà, để trải lòng mình thôi.

Nhị tò mò:

- Anh có tác phẩm nào ở đây cho em xem cái.

- Kiệt tác của anh treo trên tường kia kìa! - Khôi nói, mắt nhìn đắm đắm đầy trù mến với bức tranh mà hẳn chỉ cho Nhị, bức tranh hẳn vẽ em ngay trong lần đầu tiên gặp ấy.

Nhị nhìn theo ánh mắt Khôi, một bức tranh nhỏ, đơn giản, không màu mè, chỉ toàn nét chì nhưng được treo ở một vị trí rất đặc biệt, và cứ nhìn theo thái độ của Khôi, thì đó thực sự là một bức tranh quan trọng với anh. Lần đầu tiên Nhị thấy Khôi xúc động vậy mà. Lại gần hơn để ngắm cho kỹ, Nhị bỗng có thiện cảm với bức tranh ngay lập tức. Một khung cảnh rất bình yên làm Nhị nhớ đến “Cánh đồng mơ ước” của Nhị với Tiên, trong đó nổi bật hình ảnh một người con gái chỉ thấy sau lưng với mái tóc dài, cùng tà váy nhẹ bay vì gió, trông mong manh, dịu dàng và tinh khôi quá. Bức tranh không nhiều chi tiết nhưng nó khơi dậy một niềm rung cảm sâu xa cho người xem.

- Đẹp quá! - Nhị thốt lên.

- Em cũng thấy đẹp hả? - giọng Khôi trầm trầm.

- Đẹp quá, anh ạ - Nhị khẳng định - giàu cảm xúc, giản dị và trong trẻo. Mà, anh nói thật đi, “cô ấy” của anh đây h

Khôi không nói gì, chỉ lẳng lặng lắc đầu, vẻ mặt nhiều tâm trạng.

- Có chuyện gì à anh?

- Không, thôi, mình nấu cơm đi, cũng muộn rồi.

Nhị nhận thấy mình không nên hỏi tiếp về bức tranh nữa. Hai anh em lúi húi nấu nấu nướng nướng, huyền thuyên những chuyện không đầu đuôi. Buổi tối qua nhanh.

Trời lại đổ mưa. Lại thật, năm nay mưa nhiều quá. Nhị lười biếng chui trong chăn ấm, nghe tiếng mưa rả rích, đều đặn, ngắt những sợi mưa mong manh nhẹ nhàng trôi tuột trên phiến lá. Điện thoại có tiếng báo tin nhắn mới: “Hôm nay lại mưa rồi, nhóc nhỉ. Chán lạ. Anh về lại rồi đây, nhưng phải đi làm luôn, nghĩ nhóc vẫn nướng nên không gọi cửa. Có quà cho nhóc ở bên anh đây, lấy tự nhiên, chìa khóa của anh để trong thùng thư nhà nhóc nhé. Tối gặp.” Nhị mỉm cười, trả lời tin nhắn, thấy lòng ấm áp.

Định bụng chờ mai Khôi về Nhị mới sang, nhưng buổi trưa, Khôi gọi bảo Nhị qua lấy luôn vì anh còn mang cả ốc cho Nhị nữa cơ. Lần nào cũng thế, về thăm bố mẹ ở Berlin sang là anh lại mua cho Nhị rất nhiều thứ, từ quả ô mai đến những thứ đồ gia vị, đồ khô, và cả những thứ rau Nhị thích ăn. Mới đây, biết Nhị thêm bún ốc, chắc anh phải tìm bằng được để mua cho Nhị rồi. Chạy qua nhà, thấy Khôi còn để nguyên đồ trong túi, chưa sắp xếp gì cả. Có miếng giấy nhắn nhỏ viết vội: “Thích gì cứ mang về nhé nhóc!” để trên một cuốn tập khổ A4. Nhị nổi hứng nghịch ngợm, mang ra bàn định viết câu gì đó chọc anh. Nhưng vừa lật ra, Nhị bỗng sững người. Một bức chân dung được vẽ thật tỉ mỉ với từng đường nét sống động, từ mái tóc dài mượt, vầng trán bướng bỉnh, đôi mắt thông minh lấp lánh tia nhìn dịu dàng, chiếc mũi nhỏ, đến nụ cười mỉm đáng yêu. Nhị như ngừng thở. Gương mặt đó, nụ cười đó, là Tiên. Đúng là Tiên của Nhị đây

mà. Tiên nhìn Nhy, nụ cười trở nên lém lỉnh lạ. Nhy chăm chăm không rời mắt khỏi bức tranh, chạy lại nhìn bức họa treo trên tường. Đó thật chính là Tiên sao? Vậy... đó là khi Tiên đang ở trên cánh đồng mơ ước rồi. Hèn gì, Nhy thấy khung cảnh đó giống quá, quen quá... Vậy mà Nhy không nghĩ đó là bạn mình...

Trái đất thật tròn, Nhy lại gặp Khôi, quen Khôi, thân với Khôi, người con trai mà Tiên đã kể cho Nhy nghe biết bao lần trong những lá thư suốt thời gian cuối của cuộc đời Tiên, người con trai đã đem đến cho Tiên ngọt ngào, sức mạnh để Tiên bình thản đối mặt với những cơn đau bệnh giày vò, để Tiên mãn nguyện ra đi trong tình yêu của anh.

Là Khôi đó.

Chính anh.

Có một sợi dây vô hình liên kết anh với Nhy, có một nỗi đau mang tên Tiên cả hai cùng mang nặng. Phải chăng vì thế mà Khôi với Nhy dễ dàng thân thiết với nhau? Hay Tiên muốn để Nhy gặp anh như đã hứa? Đầu óc Nhy trống rỗng. Nhy lặng lẽ xếp đồ vào tủ lạnh và tủ bếp cho Khôi, rồi cầm túi đồ để nấu bún về. Hôm nay Nhy sẽ nấu một bữa bún ốc thật ngon, vì đó cũng là món Tiên thích nhất.

Khôi ngạc nhiên nhìn Nhy. Nhy khóc? Những giọt nước mắt đột ngột lẳng lẳng không giấu giếm làm Khôi bối rối:

- Chuyện gì thế Nhy?

Nhy không nói, nhưng cô bật khóc. Khôi nhẹ nhàng:

- Nhy, em thế nào?

Nhy vẫn lặng lẽ khóc, nhưng cô đứng dậy, lấy đưa cho Khôi cuốn album. Hắn ngỡ ngác nhận, lúng túng không biết Nhy định làm gì. Cô chỉ vào đó, ngắn gọn:

- Anh xem đi.

Khôi làm theo lời Nhy. Hắn mở ra. Sững sờ. Hai người con gái quen thuộc với hắn biết bao. Em của hắn, và Nhy. Hai cô gái trông thật hồn nhiên với tà áo dài trắng. Hắn lật tiếp, những hình ảnh của em bên cạnh Nhy, ở trường, ở nhà, ở quán kem, trên đồng cỏ,... Hắn hiểu ra. Người bạn tên Nhím của em chính là Nhy. Thật không ngờ, như một sự sắp đặt, hắn lại tình cờ quen biết Nhy ở nơi này. Giọng hắn khàn khàn:

- Không ngờ Nhy là Nhím.

- Em cũng không ngờ anh... là anh. - Nhy nói rồi tự nhiên bật cười với câu nói của mình. Khôi cũng cười theo, tạm xua đi bầu không khí nặng nề:

- Ủ... Mà, sao em biết là Tiên?

- Hôm nay, cuốn tập của anh... Em định viết chọe anh, tình cờ nhìn thấy bức chân dung của Tiên, em mới biết.

- À, vậy hả? Thế giới cũng hẹp nhỉ. Anh đi xa thật xa, cuối cùng lại gặp Nhím của Tiên ở cái nơi xa thật xa này. - Giọng Khôi xa vắng.

- Ủm... - Nhy thì thầm như nói với chính bản thân mình - Cuộc sống luôn có những sắp xếp kỳ lạ, hay là Tiên đã cố gắng để thực hiện lời hứa của Tiên với Nhím nhỉ?

Khôi cũng đang chia sẻ cùng một ý nghĩ với Nhy. Hắn nhớ đến lời nói của em hôm nào: “Em sẽ giới thiệu Nhím với anh”...

3 năm sau...

Nhy đứng lặng trước ngôi mộ nhỏ với tấm ảnh người bạn gái thân thương. Ánh mắt của Tiên ám áp như chào đón Nhy. Nhy khẽ khàng: “Tiên ơi, Nhím về với Tiên rồi đây!” Nhy nghẹn ngào, những giọt nước mắt lăn dài, rớt xuống cánh hoa cúc đại Nhy vừa mang đến, khiến nó rung rinh, khẽ chao đi như nụ cười của Tiên đang lấp lánh nơi đáy mắt, bảo Nhy mỉm cười. Nhy kể cho Tiên nghe cuộc sống của mình những ngày qua, đặc biệt là về cuộc gặp gỡ của Khôi với Tiên. Nhy nhìn bạn, triu mến: “Tiên không lầm, Tiên ạ. Anh ấy là một người tốt. Nhím mừng vì Tiên đã gặp được người yêu thương Tiên đến thế. Cũng may trên đời có

một người như anh Khôi để Nhím còn chia sẻ về Tiên nữa. Cảm ơn Tiên đã để Nhím gặp anh Khôi. Nhưng Nhím không làm như Tiên muốn được đâu, Tiên ạ. Nhím không thể thay Tiên viết tiếp mối tình mới chớm của Tiên được. Giữa Nhím với anh Khôi đã có một lời hứa khác, chỉ là anh em thôi. Tiên hiểu mà, phải không?” Đôi mắt Tiên như thấu hiểu. Nhy thanh thản ngồi yên nhìn bạn.

Chiều dần buông. Nhy tạm biệt bạn để ra về. Nhưng Nhy không về nhà ngay mà cho xe rẽ vào cánh đồng cỏ xanh ngày nào. Khác nhiều quá. Nhy thần thờ... không còn bãi cỏ xanh ngày nào, bãi đất trống đã được quy hoạch, bãi cỏ trở thành sân chơi cho bọn trẻ. Nhy ngồi xuống chiếc xích đu nhỏ, nhắm mắt lại, thả hồn mơ về kỷ niệm. Chợt một cơn gió mạnh thổi qua. Nhy khẽ rung mình. Một giọng nói quen thuộc vang lên, trầm ấm:

- Lạnh rồi, về nhà được chưa em gái?

Khôi đứng đó tự bao giờ, nhìn Nhy dụi dằm. Nhy sửng sốt:

- Sao anh lại ở đây? Anh về từ khi nào vậy? Không nói gì với em cả?

- Ừm, anh vừa về sáng nay, đoán thế nào em cũng ra đây mà. Anh bay sau em đúng hai ngày đấy.

- Anh thật là..

- Bất ngờ không? - Khôi nháy mắt - Thật ra anh cũng định về chung ngày với em, nhưng còn một số việc phải làm cho xong nên quyết định không nói cho em biết.

- Hèn chi...

- Sao?

- Hôm tiễn em ra sân bay, anh chả có vẻ gì là buồn bã cả, cứ để cho em sụt sùi, đến là quê! - Nhy phụng phịu. - Em còn nghĩ là anh chẳng thêm quan tâm em nữa cơ đấy. Anh kết nghĩa gì mà tệ thế!

- Haha, thì có thể anh mới biết cô em gái của anh thương anh đến thế nào chứ. Thôi, bây giờ mời em đi ăn một bữa coi như tạ lỗi vậy nhé?

- Không! Em không đi đâu. - Nhy làm mặt giận.

- Làm gì mà giận thế, anh xin lỗi rồi mà. Đi nhé?

- Không! - Nhy tiếp tục, lém lỉnh - Tội tày đình thế mà chỉ có một bữa thôi hả? Em không đi.

- Haha - Khôi bật cười - Trời ạ, nói luôn từ đầu đi, làm cho anh lo. Okie, mấy bữa cũng được. Bây giờ thì đi nhé?

- Không!

- O? Còn gì nữa?

Nhy bật cười:

- Không có gì mà anh phải hoảng hốt. Hôm nay em không đi ăn ngoài với anh được đâu, có hẹn với bố mẹ ăn tối ở nhà rồi mà. Hihi. Em mời anh về nhà luôn, nhân dịp giới thiệu ông anh kết nghĩa của em cho bố mẹ biết, được không?

- Tuyệt vời!

Khôi và Nhy chạy xe song song, tiếng cười trong trẻo vang lên với những câu chuyện bất tận. Giữa họ có những tình cảm gắn bó vô cùng đặc biệt, khăng khít, những câu chuyện không thể chia sẻ với ai. Họ từng sẽ mãi mãi là anh trai, em gái, là bạn tốt đi cùng nhau trong đời.

Và không ai trong họ muốn từ bỏ lời thề thiêng liêng ấy...

Với họ, việc gặp gỡ nhau đã là duyên phận, là một sự may mắn hiếm có lắm rồi

10. Phần 2: Chương 03

Nắm giữ một trái tim

Buổi sáng, trên bậc cửa sổ, ánh sáng chan hòa, thứ ánh sáng dịu dịu, dịu hiu, buồn đến gai người. Cảm giác khi mở mắt ra càng trở nên hoang hoải, chông chênh. Có người nói “Con người ta buồn nhất, cô đơn nhất là khi thức dậy”. Linh thấy đúng quá chừng. Trong đầu dâng lên một nỗi lo sợ mơ hồ, tay chân bải hoải, mụ mị cả đi. Muốn bật dậy nhưng đầu nặng trĩu, quay cuồng bởi những suy đoán. Màn máy tính bật sáng, online một cánh vô thức. Đèn báo có thư đến.

“Linh à!

Hải Anh đi rồi, hai ngày trước. Anh phải đi thôi để giải thoát có thể em mới không tiếp tục chịu tổn thương.

Anh yêu em đó là sự thật, nhưng anh không được lựa chọn. Nếu không đi anh sẽ nổ tung mất, vì lo lắng cho anh, cho em và... cho cô ấy.

Hải Anh - đó là một dòng chảy khác với những dòng chảy thông thường. Nếu là nước, gặp đá nó sẽ luôn qua khe mà chảy, nhưng một dòng nước trườn qua đá, quăng mình từ trên cao xuống để bọt tung trắng không trung, đó mới là Hải Anh. Cô ấy như một cây mầm lách ra từ khe đá để sống, cô độc và thách thức. Bản thân cô ấy không thể làm khác được. Ai sinh ra cũng có số mệnh. Theo lẽ thường, ai cũng có một bàn tay để nắm lấy khi yếu mềm. Nhưng số mệnh của Hải Anh mãi không thể nắm được bàn tay dành cho mình.

Nếu có thể gần Hải Anh, anh tin em cũng làm như anh bây giờ. Với một cô gái trẻ nếu có một đời sống nội tâm phiêu linh, một tâm hồn tha hương mãi không thể có bến đỗ: Đó là một số phận bất hạnh.

Nếu anh yên tâm về bên em tức là anh độc ác với cả ba chúng ta. Hải Anh cũng giống như em, không yêu cầu ở anh bất cứ điều gì. Nhưng chính vì vậy anh càng cần phải có trách nhiệm với cả hai. Cô ấy chỉ còn hai tháng nữa thôi. Anh muốn hai tháng cuối cùng, cô ấy được sống như lẽ thường một người con gái bình thường được hưởng.

Yêu em!”

Linh thấy hình như mình bị rơi từ một tầng cao, rơi mãi, rơi mãi vẫn không chạm được tới đáy. Toàn thân ngập đầy cảm giác chênh vênh như phóng xe từ một con dốc cao với tốc độ lớn.

Căn hộ với giàn hoa tigôn xanh mướt lá ngoài ban công vẫn ám sực mùi của anh. Tàn thuốc hút dở bị dập vội, túi thức ăn cho cá vẫn mở, đặt ngay cạnh bể. Bản thiết kế anh bảo hai hôm nữa phải giao nộp còn vẽ dở. Chiếc áo sơ mi kẻ Linh nhắc anh thay hôm qua còn treo trên mắc phòng tắm chờ giặt. Tất cả đều im lìm, yên lặng. Mọi dấu hiệu đều cho thấy một cuộc sống bình thường sẽ tiếp diễn vào ngày hôm sau. Nhưng chủ nhân của nó giờ biến mất, như kết quả của sự thôi thúc đột ngột không thể cưỡng lại. Người đi dù chưa biết phải đi đâu nhưng ít ra còn có một mục tiêu cụ thể để kiếm tìm, đeo đuổi. Còn người ở lại, có nơi để đi, có nhà để về nhưng vô định đến đáng thương. Làm sao để tiếp tục, làm cách nào để vượt qua? Linh không hiểu, không làm cách nào để có thể đồng cảm với kiểu yêu của anh với mình, kiểu nhớ thương, hoài vọng với một miền xưa cũ vốn biết chắc sẽ chỉ có khổ đau. Hải Anh là điều gì trong tim anh? Vết thương có thể lành, nhưng còn vết sẹo nó để lại mãi không thể mất đi được sao?

Nhớ lần đầu tiên gặp Hải Anh, cô linh cảm người con gái này sẽ là nỗi ám ảnh suốt cuộc đời mình.

Phòng hát ồn ã tiếng nhạc. Mọi người nói chuyện với nhau bằng tiếng cười, ào ào chào hỏi qua quýt rồi nhanh chóng hòa vào cuộc vui như thể chào hỏi giữa họ là quá khách sáo và xa lạ. Anh sôi nổi, nhiệt thành khiến sự xuất hiện của Linh bớt lạc lõng, thậm chí là gây chú ý. Anh luôn như thế, nhẹ nhàng đủ để Linh thấy được yêu thương, mạnh mẽ đủ để Linh thấy mình nhỏ bé. Một niềm tin chắc chắn rằng anh đến với Linh là kết quả của sự suy nghĩ chín chắn và có trách nhiệm. Cô tự thấy mình xứng đáng nhận được tình yêu đó sau hai năm chờ đợi. Nhiều lúc nghĩ lại, Linh chẳng biết mình dừng cảm hay là ngốc nghếch. Chỉ chờ thôi chứ không hy vọng, như thế không làm khác được, không quên nên phải nhớ. Đơn giản vậy thôi!

Cửa phòng chợt mở, ánh sáng ủa vào ôm gọn một dáng người nhỏ nhắn, theo sau là Nam - bạn thân của anh. Ai cũng ồ lên, tiếng hát im bặt. Mọi người chào đón bằng tất cả sự vồn vã. Anh chàng đang nghe

ngao hát nói luôn vào mic: “Oa, Hải Anh hả, muốn con gái lớp này tức điên lên vì ghen tỵ hay sao. Bạn ngày càng xinh đấy nh

Một luồng điện xẹt qua làm đầu Linh đông cứng lại, cánh tay đang ôm trong lòng khẽ giật lên bất ổn. Thì ra đây là Hải Anh, người con gái khiến trái tim anh đóng băng trước tình cảm của Linh suốt hai năm. Bước vách vô hình, Linh luôn mơ hồ nhận thấy giữa mình và anh đang hiện diện rõ ràng trước mắt. Chưa khi nào sự im lặng của anh lại làm Linh nhói buốt đến thế.

Chị ngồi ngay phía đối diện, bàn tay với vết sẹo dài hiện ra trước mặt anh. Trong mắt anh, chẳng thấy gì khác ngoài nỗi nhớ nhung kim nén. Thoáng thấy ngón tay anh khẽ ấn sâu như muốn siết chặt thêm nữa. Trong khoảnh khắc, Linh thấy mình không còn tồn tại nữa.

- Lâu rồi mới gặp, Trung khác quá! - Chị khẽ nhoẻn cười. Ánh nhìn kia sao dịu dàng quá đỗi và nụ cười thì...

Ký ức trong Linh ủa về. “Em có biết là lúc cười trông em tuyệt lắm không, thêm chiếc răng khểnh nữa thì hoàn hảo.” Anh nói với vẻ si mê lộ liễu khiến tim Linh như muốn tan chảy. Cô vui đến mấy tuần sau, ngày nào cũng ngồi trước gương và cười một mình, ngắm một mình. Giờ Linh mới hiểu đó không phải là một lời khen, đúng hơn nó là niềm khao khát, nỗi nhớ nhung, mong tìm lại hình dáng cũ của một người chưa bao giờ cũ trong anh - kể cả khi đã yêu Linh. Ngay cả Linh cũng thấy mềm nhũn trước nụ cười ấy, hướng chỉ... Không thể phủ nhận chị sở hữu một nụ cười nhiều người phải mơ ước. Nó bao chứa một nét cuốn hút lạ lùng.

Lòng Linh ngợp lên những cảm xúc xáo trộn, vừa muốn rời khỏi nơi đó, lại vừa muốn ở lại để xác định rõ một điều, một điều kể cả khi ngủ cô vẫn miên man tự hỏi.

Bất thần, bàn tay với vết sẹo dài trên mu bàn tay lướt sang phía Linh, đôi mắt mở to. Linh nhìn thấy trong đó có điều gì rất tồi, nhiều u uất được gửi đi trong ánh nhìn. Chị thoáng ngỡ ngàng sau lời giới thiệu của anh về Linh. Nhưng trong tích tắc, miệng chị lại mở rộng:

- Trung à, cuối cùng cũng có người trối được chân rồi.

- Em thật xinh. - Quay sang Linh, chị nói.

Bất giác tay Linh bị siết chặt suýt nữa bật lên thành tiếng. Chị vội thả ra, hơi thở thoáng giống như nhận ra mình vừa làm một việc vô thức.

Nam ghé sát lại và chị bị cuốn đi, hoà vào câu chuyện người. Nam quan tâm đặc biệt đến chị, Linh nhận rõ điều đó khi anh khẽ gỡ ly rượu trên tay chị xuống, khi anh cúi thật thấp xuống tóc chị, và cánh tay luôn trải rộng trên thành ghế phía sau. Có lúc mái đầu chị ngã ra sau, tóc xõa kín bàn tay anh. Vẻ si mê lộ rõ trên mặt, trong mắt Nam. Còn chị dường như cố tình không bận tâm đến điều đó, buông lơ hành động mà vẫn tạo ra sự lạnh lùng cần thiết, một sự lả lơi thông minh.

Tan tiệc, anh đưa Linh về, tới nhà, anh bị bố Linh giữ lại. Bố quý anh. Nhìn anh cười tiếp chuyện bố, Linh chỉ muốn oà khóc. Vừa phải làm vui lòng Linh, vừa khổ sở đè nén nỗi nhớ đến khắc khoải một người, nghĩ vậy lòng Linh như muốn thắt lại.

Tiến anh ra ngõ, Linh cố cười:

- Hôm nay em rất vui, bạn anh ai cũng dễ gần, chị Hải Anh...

- Anh xin lỗi. Anh cần một chút thời gian nữa.

- Anh đừng áy náy. Bao lâu nữa em cũng chờ, chỉ cần anh được sống thoải mái.

- Anh cũng không muốn như thế này mãi. Hai năm rồi, giờ mới gặp lại một lần.

- Lúc chờ xe, em tình cờ nghe thấy chị Hải Anh nói chuyện với bạn. Hình như chị ấy vẫn chưa yêu ai. Có phải anh còn...

- Không, ngay từ đầu đó đã là một mối tình bé tắc, không hy vọng rồi. Anh không...

- Em hiểu rồi. Không phải anh hy vọng mà là anh chưa yên tâm? Anh sợ rằng trong khi bên cạnh anh có một người để chia sẻ thì chị ấy vẫn chỉ một mình?

Chưa dứt câu nước từ đầu kéo nhau dâng đầy trong mắt. Anh khóc - không có nước mắt, nhưng Linh biết anh đang khóc và đau hơn Linh nhiều lần.

Đó là lần đầu và có lẽ cũng là lần cuối cùng Linh gặp Hải Anh. Ngán ngùi nhưng dấu ấn để lại dai dẳng đến mãi sau này. Không đầy một tuần sau, Linh nhận được e - mail của anh. Vào một buổi sáng, khi vừa tỉnh dậy sau một cơn mơ dài thấy mình bị rơi trong không trung vô tận, vô cùng

Gió đêm lạnh lạnh luồng thốc vào mớ tóc dày, những sợi tóc mới cắt quắt vào má nghe rất quá chùng. Linh ngồi bó gối trên bậc cửa, khuôn mặt xanh bởi ánh sáng từ màn hình máy tính chiếu vào. Mỗi lần thấy tinh thần bất ổn Linh đều đi cắt tóc, như một cách tự “lên dây cót tinh thần”. Trước đây, phương pháp ấy khá công hiệu. Thế nhưng, mái tóc chấm gấu áo cắt mãi giờ gần sát cổ mà mỗi lần cắt xong, chỉ thấy lòng thêm trống trải, lơ lửng như chiếc thuyền giấy bất định trên dòng nước miên man chảy.

Hai tháng kể từ ngày anh đi...

Hai tháng nhường chỗ cho hạnh phúc của một người được tỏa sáng và không biết bao nhiêu tháng ngày về sau để hàn gắn. Giờ này họ đang ở đâu, linh hồn ấy hòa vào núi rừng bạt ngàn hay chưa?

Hai tháng qua không biết anh có tìm được Hải Anh không, hay giờ này vẫn lang thang đâu đó mòn mỏi tìm. Lần cuối gặp, Linh nhớ anh nói: “Là cô ấy tình nguyện đi tới một nơi chỉ có rừng và núi. Một khi tâm hồn không muốn và không bị trói buộc thì việc ở đâu cũng như nhau thôi”. Như thế làm sao anh gặp được tâm hồn ấy?

Hai tuần trước, gặp Nam, thấy anh buồn. Anh bảo sẽ vào miền Tây, công ty anh có chi nhánh trong đó, đi để mong nên được mới cảm tình đau đáu trong lòng.

Một ngày trước khi biến mất, Hải Anh nói sẽ mở lòng với Nam. Nhưng, cũng như Trung, chị biến mất trong khi mọi dấu hiệu cuộc sống đang diễn ra bình thường. Nam bảo đáng nhẽ người đi tìm Hải Anh phải là anh, nhưng anh biết chỉ có Trung mới có thể tìm giữ và xoa dịu được tâm hồn cô ấy, từ trước đến nay vẫn thế, bao năm vẫn vậy. Căn bệnh Hải Anh mắc liên quan đến tinh thần, một dạng khác của trầm cảm, nhưng nguy hiểm như một loại ung thư.

Lúc chia tay, Nam nắm lấy vai Linh, chao chát nói: “Có những kiểu yêu dấu biết rằng đau đớn nhưng vẫn không thể khác được. Ngay từ đầu, yêu Hải Anh, anh tự dặn lòng mình như thế, nhưng không sao nín giữ được vào tay mình. Trung là người có trách nhiệm, cậu ấy sẽ quay về, em phải tin như thế. Cố lên em à!”

Chưa bao giờ Li để mình yếu mềm như vậy, cô khóc nức nở trong lòng Nam. Nam đi là Linh mất đi một điều gì đồng cảm, ít ra anh cũng là người ở lại, giống như Linh, đều là những dải đất hoang vắng ngóng đợi, chờ trông một cái gì không rõ, mơ hồ, nhàn nhạt đến điên người.

Nhiều đêm Linh lặp đi lặp lại một giấc mơ giống nhau. Cô thấy một dòng cát nhỏ từ trên cao, từng hạt từng hạt lóng lánh chảy vào tay mình. Những hạt cát mát mịn cọ sát vào lòng tay. Cát ngày một nhiều lên nhưng khi những ngón tay khẽ khàng khép lại thì chúng lại từ từ chảy tuột vào không trung và Linh giật mình tỉnh giấc thấy mặt giàn giụa nước mắt.

Yêu anh, Linh cảm giác như mình đang nắm cát trong tay, không dám nắm vì sợ nó đau, nhưng cũng không nỡ bỏ bởi sợ mình đau.

Nam đi, Linh phải trông thêm một căn hộ nữa, căn hộ của Hải Anh. Lần đầu tiên bước vào thế giới của chị, Linh thấy thất vọng bởi ham muốn khám phá ngay lập tức tiêu tan. Căn hộ hầu như không có gì đặc biệt, nó đơn giản và lạ với một người con gái. Linh tìm khắp phòng cũng không moi đâu được một mảnh gương nhỏ. Phụ nữ càng đẹp càng thích soi gương, mẹ thường nói với Linh như vậy. Nếu đẹp như chị, Linh sẽ không chỉ gắn trong phòng mình một mà phải hàng chục tấm gương để quay đi hướng nào Linh cũng có thể ngắm được mình.

Chiều nay, chẳng hiểu sao cắt tóc xong Linh chạy một mạch đến căn hộ của Hải Anh. Nhìn những lọn tóc nhỏ từ từ rơi xuống, Linh bỗng thấy hồn giận một cách vô cớ. Tất cả đều từ chị mà ra. Linh muốn đập vỡ cái gì đó, muốn đốt cháy cái gì đó bùng bùng nóng lên trong người.

Trong phòng của chị, Linh thấy ớn lạnh. Đường như cái lạnh lẽo lẫn quất quanh đây từ rất lâu rồi, có thể ngay từ lúc chủ nhân của nó còn đi về nơi đây. Bất giác, Linh nhớ tới khuôn mặt chị vào buổi tối trong lần gặp đầu tiên. Lúc chờ anh lấy xe, nhìn tới nhìn lui, bỗng thấy chị đang im lặng chăm chú vào màn hình điện thoại, khuôn mặt u tịch như một vệt dài xa vắng, buồn xa xăm, cảm tưởng như chỉ cần nhìn lâu một chút nữa thôi Linh khóc theo được.

Bầu trời bên ngoài sáng và rộng. Linh ngồi lặng như thế rất lâu. Chợt cửa sổ mở tung, gió mạnh dạt lùa vào như thể chờ sẵn bên ngoài từ rất lâu rồi. Nghe thoảng tiếng leng keng rất thanh phát ra từ chiếc chuông gió treo trên khuôn cửa sổ. Chiếc chuông bé, chỉ như một ống tre mảnh, bên trong là sợi dây dài mảnh treo quả chuông, phía dưới gắn sợi duy bằng đỏ như một tấm bùa cầu may. Tiếng chuông phát ra đều đặn, thanh tít, từng giọt âm thanh khê khàng, mơn man cuốn lấy tâm trí Linh, xoa dịu cơn nóng bốc lên trong lòng.

Thời khắc cuối ngày bắt đầu đổ bóng. Không gian trở nên yên bình và thân quen quá đỗi, giống như căn phòng này là của Linh vậy, chẳng phải mỗi ngày Linh đều đến quét dọn, còn đội mưa đến vì chợt nhớ ra tấm ri đô phơi ngoài ban công chưa cất.

Và biết đâu, Hải Anh cũng thường ngồi như thế, tại chính chỗ Linh đang ngồi đây, lưng dựa vào cửa và hướng ra ngoài kia, mọi thứ đều tươi vui. Phải chăng đó là cách để chị vượt qua số phận buồn thảm, cô đơn từ lúc sinh ra, từng ngày từng ngày một, cho tới tận khi già từ mọi thứ.

Linh ôm mặt nức khan từng tiếng lớn. Cảm giác mất mát đột ngột trào lên dữ dội. Có khi nào chủ nhân của nơi này giờ đã thuộc về một thế giới khác? Có khi nào anh sẽ không còn quay lại?

Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa, chỉ cần được chờ đợi là cuộc sống có ý nghĩa rồi. Làm chủ một trái tim không có nghĩa phải giữ trái tim ấy bên cạnh mình.

Có phải đó là cách mà Hải Anh nắm giữ trái tim anh suốt bao nhiêu năm qua?

11. Phần 2: Chương 04

Hoài Hương

Hồng Hà ơi, em ở trong trái tim tôi!

Đang lang thang tìm tư liệu ở vùng biển Hạ Long, Tổng Biên tập điện thoại nhắn về tòa soạn ở Hà Nội gấp: “Có việc cần”, không thêm một lời giải thích. Trong lòng không vui lắm vì công việc bị gián đoạn đúng lúc hứng thú. Lại thêm hơi thắc mắc, c việc gì mà Tổng Biên tập réo gọi khẩn cấp đến thế. Khi tôi chỉ là một phóng viên tâng tâng trong tòa báo, chẳng giữ trọng trách gì, và gần như chưa bao giờ làm việc trực tiếp với Tổng Biên tập. Chạy xe hơn 200km, về đến tòa soạn, không dám nghỉ mệt, tôi vội lên gặp Tổng Biên tập. Nhìn thấy nụ cười và gương mặt “bình yên” của ông, bao nhiêu căng thẳng trong tôi chùng lại, tan biến, dù sự hồ nghi vẫn treo lơ lửng... Thân mật vỗ vai tôi, chỉ vào bộ sa lông tiếp khách, Tổng Biên tập vui vẻ

- Nghỉ uống nước, rồi từ từ bàn công việc, không có gì phải lo lắng.

- Anh nói liền cho em đỡ hồi hộp.

- Đơn giản thôi. Anh có một lời nhờ cậy của người bạn vong niên xa xứ, ông ta muốn giúp đỡ cho con hoàn tất luận văn về Hà Nội. Trong tòa báo của ta, anh thấy cậu có đủ tài “cầm - kỳ - thi - họa”, hiểu biết nhiều về Hà Nội, hơn nữa cậu biết nói “ngôn ngữ của họ”. Cậu thay mặt giúp anh, anh cũng không biết nhờ ai hơn.

- “Ngôn ngữ của họ” là sao anh?

- Con ông bạn anh không biết nói tiếng Việt. Thôi, cậu về nghỉ. Chiều tối nay, anh và cậu cùng ra sân bay Nội Bài đón người và để cậu làm quen.

Ra khỏi phòng Tổng Biên tập, tôi chưa hết thắc mắc và thêm nỗi lo. Tôi sẽ giúp gì được cho Tổng Biên tập thực hiện nhiệm vụ khó hiểu kia đối với vị khách chưa quen biết không nói được tiếng Việt. Tự đứng đau cả đầu. Thôi, kệ. Tôi tặc lưỡi, chờ đợi trong trạng thái tò mò.

Trên đường ra sân bay, tôi được nghe giới thiệu sơ lược vị khách đặc biệt sắp đón của tôi. Một cô gái Việt Nam, sinh viên năm cuối, sinh trưởng ở nước ngoài, không biết tiếng Việt, lần đầu về Việt Nam, đang chuẩn bị tư liệu làm luận văn đề tài “Thăng Long - Đông Đô - Hà Nội”. Vì bận việc, bố mẹ không đưa cô ta về được, nên nhờ bạn bè giúp đỡ. Tổng Biên tập của tôi là người bố mẹ cô ta tin cậy nhất ở Việt Nam. Và vì Tổng Biên tập cũng quá bận rộn và không thích hợp lắm công việc này, lại rất tin cậy tôi nên trao sứ mạng khó khăn này cho tôi với niềm tin tưởng tuyệt đối. Than thầm: “Một nhiệm vụ thật khó nuốt trôi”. Thôi đành “nhờ Trời”. Ghé vào quầy bán hoa, tôi chọn mua một bó hồng thật đẹp. Dù sao, khách là một cô gái. Hình như, Tổng Biên tập có vẻ hài lòng khi thấy vậy. Còn tôi, hồi hộp chờ... từng phút trôi qua.

- Cháu chào chú Nguyễn. - Một giọng nói hoàn toàn Hà Nội, êm mượt...

Cả tôi và Tổng Biên tập cùng quay ngang. Một thiếu nữ mảnh mai, dong dỏng cao, tóc dài xoăn bồng bênh, đôi mắt to tròn, trong veo, váy len dài mỏng màu hồng phấn, như một búp sen nõn nà, mỉm cười, nụ cười được xoáy đồng tiền điểm xuyết đẹp như tranh, hướng về phía chúng tôi.

- Hồng Hà! Mấy năm rồi không gặp. Cháu đã lớn và đẹp thế sao? Và còn nói được tiếng Việt?

Một thoáng phụng phịu hờn dỗi như trẻ thơ:

- Chú quên cháu rồi. Còn cháu nhớ chú, nhớ chú dặn “phải” nói được tiếng Việt chú mới cho “về nhà”.

Quay cái nhìn sang tôi, ánh mắt hỏi thăm “Ai đây?”

- Chú quên giới thiệu. Đây là anh Trần, phóng viên của chú, người sẽ giúp cháu tìm hiểu Hà Nội. Cháu có thể yên tâm với người hướng dẫn tuyệt vời này... Còn đây là Hồng Hà, con gái người bạn... Hai người làm quen nhau đi.

Tôi mất hẳn vẻ tự nhiên vốn có hàng ngày của một tên phóng viên chuyên đi bụi. Câu chữ cùng cái liến láu ứng biến trước mọi tình huống bay đầu mất. Lúng túng trao bó hoa, và như chàng ngốc tay thừa chân thừa. Em ôm bó hoa, cảm ơn tôi, nhìn thẳng vào tôi, nói chậm từng tiếng:

- Em rất vui được gặp anh. Anh sẽ đưa em đi hết Hà Nội nhé, và đừng bỏ em dọc đường.

Lúc ấy cả tôi và Tổng Biên tập suýt phì cười khi nghe em nói, nhưng sau này đi với em, tôi mới hiểu, vốn từ ngữ diễn đạt tiếng Việt của em chưa đầy đủ, nên em nói phải đoán ý mới hiểu.

Đường về Hà Nội, tôi nghe em nói chuyện với Tổng Biên tập, vừa tiếng Việt vừa tiếng nước ngoài chen nhau, những chuyện thăm hỏi tình hình cuộc sống gia đình bên này bên kia, chuyện học hành. Tôi ngồi băng ghế trước, im lặng nghe em nói, quan sát em bằng cảm giác, người lảng lảng khó tả, cộng một chút băn khoăn, tôi sẽ giúp em như thế nào đây, yêu cầu của em ra sao liệu tôi có thể làm được. Và em, cô gái Việt sinh ra trên xứ người có giọng nói Hà Nội tuyệt vời đến kỳ lạ, em đối xử với tôi ra sao.

Ngày hôm sau, tôi đến gặp em, bắt đầu vai trò “người hướng dẫn”, với lời dặn dò khá kỹ của Tổng Biên tập: “Cô ta con gái cưng duy nhất, được chiều chuộng nên hơi khó tính, quen cuộc sống nước ngoài, lần đầu về Việt Nam, lạ đất lạ người, mọi cái đều chưa biết. Cậu cố gắng đừng để Hồng Hà buồn. Anh trông cậy tất cả vào cậu”.

Kể từ giờ phút đó, cái tên Hồng Hà như một dòng chảy ngầm, xtrộn cuộc sống của tôi, tâm hồn tôi, đem đến trái tim những dịu ngọt tôi không sao quên được.

Cuộc “hành trình tìm dấu vết xưa và nay Thăng Long - Đông Đô - Hà Nội”, như lời nói vui của tôi và em, bắt đầu bằng những bước chân quanh Hồ Gươm. Ngay buổi sáng đầu, tôi đã nếm mùi kiểu người nước ngoài, mới đi vài bước chân, em nằng nặc đòi tôi phải đưa đi mua bản đồ Hà Nội, dù tôi nói rằng Hà Nội tôi thuộc như lòng bàn tay. Vâng, thì chiều, mua thì mua, cho em vui. cầm bản đồ trên tay, em hỏi tôi “Chỗ mình đứng là ở đâu?”. Tôi chấm một nét mực, em thích thú vẽ luôn hai hình người bé tí, một trai một gái nắm tay nhau, dậm chân bước theo chiều mũi tên dọc Hồ Gươm. Em nói đó là tôi và em... để sau này khi trở lại bên kia, em còn nhớ đã đi đến đâu cùng tôi. Chưa hết, em giao tôi một cái máy ghi âm nhỏ xíu, có

dây micro bé tí ti, em bảo tôi bỏ máy vào túi áo, kẹp micro vào miệng túi, tôi có thể vừa đi vừa nói thoải mái, em còn để dành nghe lại nhiều lần, “Nghe anh nói hay lắm, em học thêm tiếng Việt, và khi để nhớ anh, em mở ra nghe...”. Tôi đã kể cho em nghe những gì liên quan đến Hồ Gươm, tại sao mang tên như thế, vì sao có cầu Thê Húc, đền Ngọc Sơn, tháp Bút, đài Nghiên..., Tháp Rùa sao là biểu tượng của Hà Nội... Tôi còn đọc cho em nghe vài bài thơ, hát em nghe mấy khúc hát về Hồ Gươm. Lặng im bên tôi, em không nói gì. Đi giáp một vòng hồ, khi dừng chân bên tượng đài “Quyết tử cho Tổ quốc quyết sinh”, nhìn sang đài Nghiên, tháp Bút, em chậm chậm nói:

- Chỉ chưa đầy 2km chu vi mà dày đặc huyền thoại, truyền thuyết, sự tích tồn tại, sống cùng trời đất nơi này. Thế thì cả Hà Nội, mỗi viên gạch, mỗi bước chân là một câu chuyện về Hà Nội. Biết bao giờ kể mới hết.

Em chợt hỏi tôi:

- Nếu cho anh tưởng tượng. Anh sẽ viết gì bằng ngọn bút “viết vào trời xanh” kia?

- Sao em hỏi khó thế. Anh chưa nghĩ kịp. Nếu là em, em viết gì?

- Em sẽ viết hết những huyền thoại, truyền thuyết, những câu chuyện xưa nay về Hà Nội, đất và người, để vĩnh viễn in trên mây trời, để bất cứ người Việt nào dù ở tận cùng trời cuối đất, nhìn lên bầu trời mây đều như thấy cả Hà Nội.

- Ý tưởng của em còn thần thoại hơn cả thần thoại. Em bắt đầu thích Hà Nội chưa?

- Em thích từ hôm qua. Đường đi, trời tối không thấy gì. Nhưng em ngửi trong gió lạ lắm. Chưa bao giờ được biết. Chú Nguyễn nói đó là mùi lúa làm sữa để tạo thành hạt thóc gạo. Hà Nội được ôm ấp bằng những ruộng lúa. Hôm nào anh đưa em đi xem lúa mọc nhé.

Ngôn ngữ của em diễn đạt tự nhiên làm tôi phì cười, nhưng cảm nhận của em về Hà Nội, dù chỉ mới sơ qua những giờ phút đầu đã thật tinh tế, đầy cảm xúc. Chỉ có thể có ở một tâm hồn mang sẵn tình yêu Hà Nội trong tiềm thức.

Đưa em đến Văn Miếu - Quốc Tử Giám - Đó cũng là một kỷ niệm khó quên và chắc không khi nào gặp lại. Cũng như các nơi khác, tôi kể em nghe về lai lịch về ý nghĩa, những câu chuyện kể, những nhân vật ở đây. Em lắng nghe tôi nói và quan sát kỹ lưỡng, đặc biệt là những hàng bia đá trên lưng Rùa, chăm chú một lúc lâu, em nín thở hỏi:

- Anh ơi, tại sao ông Rùa không giống nhau, ông cúi đầu, ông ngoảnh mặt, ông ngóc đầu cao, ông vươn cổ, có ông to ông bé, ông nhắm mắt, ông há miệng... Ông Rùa Hồ Gươm có giống các ông Rùa ở đây? Anh có thấy trên vài tấm bia có mấy dòng chữ bị xóa, những chữ đó nói gì?

Tôi toát mồ hôi hột, dù trời Hà Nội cuối thu se se lạnh. Tôi chưa nghe ai hỏi như thế bao giờ. Những câu hỏi của em đủ để cho mấy luận án tiến sĩ, tôi không đủ dữ liệu để trả lời các câu hỏi đó. đành khất lại, về nhà tìm thêm tài liệu, hoặc các chuyên gia Hà Nội học để có câu trả lời cho em.

Một chuyện vui đến. Có đoàn khách nước ngoài, đi theo là bốn cô cậu sinh viên khoa Du lịch thực tập, vô tình tôi và em đứng lẫn với họ. Chẳng hiểu nghe các sinh viên kia nói gì, em bỗng thì thầm vào tai tôi: “Mình trêu họ nhé!”, rồi quay sang nói với các vị khách bên cạnh bằng ngôn ngữ của họ. Em nói những gì tôi đã kể cho em nghe về nơi này. Và như phép lạ, cả đoàn khách dồn lại bao tròn xung quanh em. Khi em đi tiếp, họ tự động theo em, rồi như một trò chơi vui vẻ, tôi cũng hòa vào với em, tôi nói tiếng Việt, em dịch lại cho các vị khách, bốn cô cậu sinh viên đi cùng chỉ biết nhìn ngưỡng mộ. Hết một vòng Văn Miếu - Quốc Tử Giám, đoàn khách thích thú bởi được biết nhiều hơn những gì họ nghĩ, bốn cô cậu sinh viên kia rụt rè: “Anh chị là...?” Em cười thật tươi, nắm chặt tay tôi, nói đúng giọng Hà Nội cứ êm mượt dịu nhẹ, nhưng không giấu nổi vẻ hãnh diện hơi trẻ con: “Anh chị là người Hà Nội”... Còn tôi, cái cảm giác được làm “guide tour” đặc biệt bên cạnh em, một cô gái cũng thật đặc biệt, thật khó diễn tả thành lời.

“Gió đưa cành trúc la

Tiếng chuông Trấn Vũ, canh gà Thọ Xương

Mịt mù khói tỏa ngàn sương

Nhịp chày Yên Thái, mặt gương Tây Hồ...”

Em mơ màng:

- Hồi bé, em thường nghe mẹ đọc, rồi ngân nga như hát, em không hiểu, nhưng nghe rất du dương, sau này hỏi mẹ, mẹ nói đó là câu hát về quê hương, là nhà của mẹ. Em “về nhà”, nhưng chưa biết, anh đưa em đi nhé.

Tôi đưa em đến nơi câu ca dao nằm lòng của Hà Nội xưa, giải thích cặn kẽ ý nghĩa câu ca, những địa danh một thời vang bóng. Và may trong ồn ào quay cuồng của thời “kinh tế thị trường” hôm nay, nơi ấy vẫn còn giữ được phẳng phất hồn xưa bóng cổ. Nhưng có lẽ tôi phải cảm ơn em, chính em đã đánh thức trong tôi những góc kín bị che lấp, chai mòn bởi cuộc sống phù phiếm, bon chen vật vã nghiệt ngã, tình cảm với Hà Nội nhen nhóm lại như ngọn lửa ấm áp, những tưởng bị tắt đi không còn cảm xúc gì với các giá trị tinh thần mà thời buổi này bị xếp như một thứ xa xỉ phẩm trong bảo tàng. Em - cô gái Việt sinh ra và lớn lên ở xứ người, mỗi bước chân “về nhà” lần đầu, như em hay nói, chỉ biết Hà Nội qua lời bố mẹ kể trong ký ức và hồi niệm, thế mà em đắm say từng viên gạch lát đường phố cổ, em si mê những vòm lá đan nhau che ô những vĩa hè, em say sưa với những huyền thoại, truyền thuyết về Hà Nội cả nghìn năm tuổi tinh tế, sâu sắc đến lạ lùng.

Một chiều ngắm hoàng hôn trên bờ đê Sông Hồng. Mùa nước lớn, con sông đỏ ngầu, sóng cồn lớp lớp đuổi nhau cuốn băng băng, nhìn dòng sông vừa hoang dại vừa dũng mãnh trái ngược với những hàng tre xanh ngắt hiền hòa bao bọc các thôn làng ven sông. Ngồi giữa vuông cỏ mượt bờ đê, em ngây ngất ngắm vẻ đẹp dữ dội của sông, cạnh bên chỗ tôi và em là mấy chú bò thông thả gặm cỏ, lơ đãng nhìn mặt trời rơi xuống bên kia dãy núi xa mờ. Em từ từ khép hờ đôi mắt... Và nói thầm thì:

- Anh có thấy trong gió mùi thơm không? Em nhớ rồi. Mùi của lúa làm sữa ngậm hạt, còn có cả mùi ngô non thơm mát.

Bất ngờ, em ôm lấy tôi.

- Em hạnh phúc quá. Em đã có quê hương không chỉ là qua lời mẹ. Em thích tên em Hồng Hà... Là Sông Hồng, là Hà Nội... Anh Trần, em ước được như anh, được sống ở

Bố mẹ em là người Hà Nội, lưu lạc xứ người non nửa thế kỷ, tất cả tình yêu Hà Nội, ký ức về quê nhà họ dồn vào cô con gái xinh đẹp Hồng Hà như một mơ ước Hà Nội thuở ấu thơ, như trái tim họ luôn hướng về Hà Nội.

- Bố mẹ em hay kể cho em nghe về Hà Nội, em có hình dung trong trí tưởng tượng Hà Nội như một kinh thành cổ đầy bí mật, có lúc như một pháo đài kiên cường không chịu khuất phục kẻ thù nào, có khi Hà Nội trong em đẹp như bài thơ... nhưng em không thể tưởng tượng Hà Nội thật sự có hình dáng ra sao. Em rất muốn biết Hà Nội thật, mấy năm trước chú Nguyễn qua chơi, nói em phải học tiếng Việt mới cho “về nhà” về Hà Nội. Khi em chọn đề tài cho luận văn - Hà Nội là tên cháy bỏng trong em. Em là người Hà Nội, em phải “về nhà”. Em yêu Hà Nội. Em yêu anh nữa...

Tôi như bị cuốn vào dòng cảm xúc của em. Tôi không cảm thấy khoảng cách xa lạ với em, một Việt kiều, gần gũi, thân quen, như em và tôi cùng sinh ra lớn lên, cùng uống chung dòng nước sông Hồng, cùng tắm mình trong hồn phố Hà Nội của họa, của thơ, của nhạc, của những tâm hồn từ ngày đầu trong giấc mơ “Rồng bay”, Thăng Long nghìn năm trước.

Hồng Hà... Em cũng là một dòng sông trong tôi, riêng của tôi lúc này.

Bốn tuần lễ trôi qua nhanh như một nhịp thở, khi em nói với tôi chỉ còn hai ngày nữa là em phải xa Hà Nội, trở lại bên kia. Tôi như người bị hụt hơi, hình như tôi sắp mất cái gì quý giá... Thời gian đưa em đi khắp Hà Nội không tồn tại, tôi quên mất quy luật khắc nghiệt, cứ ngỡ không có ngày và đêm... Thôi đành... tìm tôi đập chậm lại.

Ngày cuối, em ngỡ ý muốn được đến ngôi nhà của tôi, một ngôi nhà gói theo kiến trúc xưa ở ngoại thành Hà Nội, có vườn cây và rất nhiều hoa. Đó cũng là những khoảnh khắc thơ mộng tuyệt vời của tôi và em trước lúc xa. Vườn đang mùa quả, táo, ổi, hồng, na... trĩu cành, tỏa mùi thơm, tiếng chim ríu rít rộn ràng. Em hồn nhiên như một cô bé chạy từ gốc cây này sang gốc cây kia, sờ vào gốc một tí, hoặc vuốt vào cành

lá một tẹo, khi nghiêng ngó gì đó trong tàn lá, còn tôi cũng như trở về cái tuổi 13, 14 trèo cây hái quả cho em ăn, với niềm vui thích không tả được. Em vừa ăn quả, vừa chạy quanh gốc cây, vừa nói:

- “Hà Nội vườn anh ăn ngon quá. Ước gì em được thể này mãi”...

Một thoáng thần thờ trong tôi. “Ừ... ước gì cứ thế này...”

Tôi lấy dần ra, ngồi cạnh gốc táo lúc lử quả thơm lừng, em tay cầm một nhánh lá hương nhu ngồi bên tôi. Tôi hát tặng em như món quà nhỏ. Bài hát “Người Hà Nội”, “Em ơi Hà Nội phố” và nhiều bài hát về Hà Nội. Tôi muốn em sẽ đem sang bên kia đại dương cả những giai điệu Hà Nội, và một ước muốn thầm kín, muốn em nhớ đến tôi mỗi khi nghe đâu đó những giai điệu Hà Nội đắm say này. Em bên tôi, đôi mắt to tròn trong veo như trẻ thơ, nhìn hút vào tôi. Cảm giác như không phải em nghe bằng tai, mà là em đang thu trọn cả tôi, cả khu vườn, cả những giai điệu ca từ về Hà Nội thấm vào trong em. Em nghe bằng trái tim... Em đã cảm nhận được tình tôi... Hồng Hà. Em là dòng sông làm tim tôi dậy sóng.

Chia tay trên sân bay, em cứ ôm riết lấy tôi, nín tôi không buông ra, bắt chập nhiều ánh nhìn hiếu kỳ của mọi người xung quanh, bắt chập tiếng loa của hãng hàng không nhắc hành khách mau hoàn tất thủ tục, sắp đến giờ khởi hành. Tôi lúng túng đưa mắt cầu cứu Tổng Biên tập, trong lòng thật sự muốn thời gian dừng trôi. Tổng Biên tập của tôi phải tốn khá nhiều lời động viên thuyết phục và hứa hẹn... em mới chịu rời tôi ra. Suốt bốn tuần đi với em, tôi luôn thấy nụ cười của em, giờ đây đôi mắt to tròn của em ngập đầy nước mắt...

Thư em từ bên kia đại dương: “Anh Trần... Em nhớ Hà Nội. Em nhớ anh. Em nhớ Hà Nội. Em yêu anh...”

Còn tôi - Hồng Hà, dòng sông chảy ngầm trong tim tôi. Tôi cũng nhớ em. Nhớ hình vẽ hai người tay trong tay nhau vòng quanh Hà Nội trên tấm bản đồ. Nhớ những câu hỏi kỳ lạ của em về Hà Nội. Nhớ nụ cười có cái xoay đồng tiền đóng dấu trong tôi. nhớ đôi mắt to tròn trong veo như trẻ thơ hút hồn tôi. và tôi nhớ đến ngẩn ngơ giọng em, giọng nói Hà Nội êm mượt dịu nhẹ đến lạ lùng không giống bất kỳ ai của em.

Ngày kia, đọc trên báo: “Một nữ sinh Việt kiều, tên Hồng Hà đã bảo vệ xuất sắc và thành công luận văn thạc sĩ mang tên Thăng Long - Đông Đô - Hà Nội - Tình yêu của tôi” làm kinh ngạc cả Ban Giám Khảo và cử tọa tham dự. Nhiều Việt kiều đã không cầm được nước mắt vì xúc động. Khi trả lời phỏng vấn báo chí: “Tôi không sinh ra và lớn lên ở Hà Nội. Nhưng tôi mang dòng máu người Hà Nội, người Việt Nam, Hà Nội là quê hương tôi, nhà của tôi, là niềm tự hào của tôi. Hà Nội còn có tình yêu của tôi - một chàng trai Hà Nội...”

Hồng Hà ơi... tôi biết, tôi hiểu em...

Tôi mong em trở về... “về nhà” như cách nói của

Em cũng đã ở trong trái tim tôi...

Là tình yêu của tôi.

12. Phần 2: Chương 05

Nguyễn Thị Như Quỳnh

Đáng, thơm, mạnh mẽ và khó quên như... em

Vì em là... Khánh Ly

*

* *

19 giờ 30 phút, Ly nằm dài trên chiếc sofa cổ nhớ hết mớ tài liệu hỗn loạn. Cuối năm, nhưng công việc không có vẻ muốn ngừng lại, bản thân cô cũng không muốn nghỉ ngơi. Cô chẳng biết sẽ làm gì nếu không

vùi đầu vào những con số. Chiếc laptop vẫn chạy đều đặn, phát ra những bản nhạc Trịnh tuyệt hay do Khánh Ly trình bày. Cô đang chờ đợi email của khách hàng, chính xác là anh chàng người Đức hứa sẽ trả lời bằng câu hỏi của cô, nếu tối nay không có kết quả, sáng sớm mai cô sẽ gặp rắc rối với hãng tàu về chuyển hàng rời bến lúc 8 giờ.

Âm thanh từ chiếc điện thoại bàn đổ dồn dập, sau hồi chuông là tiếng của điện thoại viên chậm rãi đến mức ngỡ như cô ta đang đọc mấy chục chữ số cho những đứa trẻ mẫu giáo kịp nhớ cách phát âm:

- 0..9..0..7...6...0...8...8...0...1...

Là Hiệp, cô chậm rãi cầm lấy ống nghe:

- Alô, em nghe đây!

Giọng Hiệp đều đều:

- Anh có chuyện muốn nói, 5 phút nữa anh sẽ đợi dưới nhà. Được không em?

Cô định từ chối, nhưng sẽ chẳng bao giờ Hiệp tìm gặp nếu không có chuyện quan trọng.

- Được!- Cô đáp gọn lỏ

Trong lúc thay đồ và tô chút son môi, cô thoáng nghĩ về Hiệp. Mặc dù Hiệp và cô có mối quan hệ khá đặc biệt, nhưng lâu nay chẳng có một biểu hiện của những kẻ yêu nhau. Mối quan hệ này có thể ví như tình yêu trai gái, anh em ruột thịt, bạn bè thân thiết, hay gộp chung tất cả lại cũng không sai.

Cô bình thần khoá cửa căn phòng chung cư trước con mắt tinh quái của đám thanh niên tụ tập ở căn phòng gần đây. Họ lên tiếng chào và cô đáp lại bằng nụ cười vừa dịu dàng lại vừa lạnh lùng đến mức bọn họ không cất nổi một lời trêu chọc. Cả cái chung cư này đều biết đến cô như một người lập dị, bởi cái cách cư xử: luôn mỉm cười và giúp đỡ nếu ai cần đến, nhưng chẳng bao giờ trò chuyện hoặc thân thiện với ai. Mãi rồi người ta cũng quen và đặt cho cô một cái tên rất “anh chị”: “Ly cô đơn”. Đúng là cô đơn thật, cánh cửa nhà cô chưa có ai bước vào, ngoài mẹ và những người cần sửa chữa hoặc thanh toán hoá đơn hàng tháng. Cô thích thế, mỗi người có một thế giới riêng tư, để sống thật lòng mình. Hiệp đến trước cô khoảng hai phút, họ gật đầu chào nhau kèm theo một nụ cười thay cho sự thoả thuận nơi cần đến. Khi cô yên vị sau lưng Hiệp thì chiếc xe lướt nhẹ trong thinh lặng.

Café được mang đến, Hiệp từ chối khi người bồi bàn tỏ ý muốn phục vụ ngay lúc giọt cuối cùng nhỏ xuống. Chẳng biết từ bao giờ, anh nghiện cái khoảng khắc nhìn Ly mím đôi môi nhỏ, lạnh lẽ, tập trung pha café như thể nếu cô sao nhãng chỉ một giây thôi thì đồ uống ấy sẽ trở thành chất độc ghê gớm lắm. Cô tỏ ra hài lòng khi cái ly nhỏ chứa hai muỗng đường và vài giọt café trở thành một thứ như keo dính dẻo quẹo, thơm lừng và có màu vàng giòn tan. Cô chia thứ nước hấp dẫn ấy vào hai ly café, lại khuấy đều tay trong hai phút rồi mới đổ vào ly đá trắng tinh. Một lớp bọt vàng ươm, có mùi thơm ngát ngậy làm cả hai mỉm cười thích thú. Họ chậm rãi uống từng ngụm nhỏ, cảm giác thoải mái lan toả ngay tức khắc. Xoay xoay chiếc ly trên tay chừng một phút, Hiệp bỏ xuống, lấy từ trong túi ra một mảnh giấy gấp tư cẩn trọng và đẩy về phía Ly:

- Đây là địa chỉ của Hoàng.

Một dòng điện chảy dọc cơ thể Ly, nhưng cô tự trấn an đây là vì tác dụng của caffeine. Cô định hỏi Hiệp: “Tại sao anh có nó? Anh đưa cho em làm gì?” Nhưng cô kịp dừng lại, bởi bao lâu nay cô đã quen không thắc mắc, cứ để mọi việc diễn ra theo trình tự của nó. Đã tám năm nay cô không gặp Hoàng, anh ta đi đâu cô không biết và cũng không tìm kiếm. Bây giờ gặp lại thì có ích gì, nghe đâu Hoàng cũng đã lập gia đình cách đây vài năm. Cô nhìn chăm chú mảnh giấy trên bàn, tuyệt không có ý định mở ra, mặc dù trong lòng chứa đầy mâu thuẫn. Nãy giờ Hiệp vẫn chăm chú quan sát, và anh thoáng thất vọng bởi thái độ lạnh lùng của cô, anh hiểu những chất chứa trong lòng người con gái anh yêu:

- Cảm ơn anh! Em sẽ suy nghĩ về chuyện này.

- Em nên đi, có thể một mình và có thể với anh.

- Anh ta đã có gia đình, em cũng đã quên. Xáo trộn có ích gì không?

- Anh nghĩ như vậy sẽ tốt hơn, ít nhất là cho em. Vì cả em và Hoàng đều chưa quên.

Cô cúi xuống cầm ly café xoay tròn trên tay. Có lẽ anh ta nói đúng, cô cần phải có lời giải đáp về sự kết thúc mối tình đầu cách đây tám năm. Tại sao Hoàng lại bỏ cô khi họ đang yêu nhau say đắm? Ít nhất cô cũng phải biết mình đã có lỗi gì.

- Anh cất tờ giấy đi, 28 tết này chúng ta sẽ đi thăm “bạn cũ”, nhân tiện đi chúc tết vài nơi.

Hiệp gật đầu, anh không bàn cãi gì thêm. Họ ngồi đối diện, thỉnh thoảng ngược nhìn nhau, nhưng tuyệt nhiên không nói câu nào cho đến lúc ra về.

Họ chạy xe hơn 60 cây số mới đến được địa chỉ cần tìm: quán café xinh xắn nằm trong một thị trấn được quy hoạch kỹ lưỡng và mang đậm hơi hướng của nếp sống thân thiện. Địa chỉ trong mảnh giấy không hề dă động đến quán “café Khánh Ly”- điều làm cả hai hết sức bối rối khi phải đối diện. Ly đã rất tự tin, rất mạnh mẽ, và thậm chí bất cần; vậy mà bây giờ bước chân cô liên tục vấp vấp phía sau Hiệp như trực ngã khụy. Cô ao ước mình đã không đến đây. Hiệp bước chậm lại, nhìn sang trấn an và họ chọn một bàn khá thoáng gần cửa ra vào. Khi lấy lại bình tĩnh, Ly mới ngược nhìn quanh quán: Có thêm ba chàng trai phục vụ, tổng cộng là tám vị khách đang trò chuyện, hoặc ngồi rải rác, nhàn tản lẩm nhẩm hát theo bài “Diễm xưa” của Trịnh Công Sơn, người hát không ai khác là...Khánh Ly. Buổi chiều nhạt nắng, ngồi trên bộ ghế mây cổ điển, uống ly café, nghe nhạc Trịnh và ngắm đàn cá bơi lội dưới hõn non bộ. Đúng là không có gì bằng, nhưng với Ly, trong cái quán này, vào giờ phút này, tất cả đều làm lòng cô run lên lo lắng.

Một cô gái tròn đầy, xinh xắn, gương mặt phúc hậu như Đức Mẹ, thư thả bỏ cuốn sách đang đọc dở dang sau quầy. Cô đi về phía Ly, mỉm cười thân thiện và đỡ lấy hai ly nước đá mát lạnh từ anh chàng phục vụ rồi đặt xuống bàn:

- Dạ thưa! Anh chị dùng gì ạ?

Hiệp khẽ nhìn sang Ly, và anh biết chẳng bao giờ cô thay đổi thứ nước uống quen thuộc:

- Em cho hai ly café.

Cô gái quay sang người phục vụ gật đầu ra hiệu cho anh ta đi lấy nước, và nụ cười của cô càng thêm rạng rỡ:

- Nếu cần gì cứ gọi em nhé, em xin phép!

Ly ngược lên nhìn người con gái ấy và đáp lại bằng một nụ cười hiếm hoi. Cô không hiểu vì sao mình lại có cảm giác gần gũi đến thế với một cô gái xa lạ. Cô định hỏi vài câu, nhưng lại thôi.

Anh chàng phục vụ mang café ra, càng làm cho cô thêm bối rối: Ngoài đường, đá, hai phin café tỏa hương thơm ngào ngạt còn có thêm hai chiếc ly sứ rất ngắn nhưng lại rộng. Nếu ai mới đến đây lần đầu chắc chắn sẽ chẳng biết cái ly trống không ấy dùng để làm gì. Đó là thói quen của Ly, vậy mà giờ đây cô thấy thật lạ lẫm. Cô đồng ý để người phục vụ pha chế, những động tác chuyên nghiệp, lanh lẹ chứ không cẩn trọng, kỹ lưỡng như cô vẫn làm, nhưng tất cả đều theo một quy trình giống nhau. Tức là hai cái ly sứ rộng miệng ấy dùng để nghiền đường và vài giọt café. Cô đưa ly nước đen ngòm, vàng bọt lên mũi hít thật sâu, rồi chậm rãi uống một ngụm nhỏ. Toàn thân cô cảm nhận rõ một sự thư thái, tim thôi đập mạnh và đầu óc tỉnh táo đến khó tin.

Có tiếng xe dừng lại nơi cửa quán. Cô không quay lại nhưng nhanh chóng đoán được là ai khi nhìn vào đôi mắt Hiệp khẽ hấp háy. Tiếng người con gái lúc này gọi đầy âu yếm nhưng lại khiến Ly gần như rơi khỏi chỗ ngồi:

- Khánh Ly ơi!

Ly quay lại nhìn cô gái có gương mặt của Đức Mẹ chạy đến đón một bé gái tầm hai tuổi có cái tên “Khánh Ly”, mũm mĩm như búp bê, vừa hôn khắp mặt vừa hỏi han nó đủ thứ:

- Hôm nay con học ngoan không?

- Có được cô khen không?

- Ba có đến đón con muộn không?

Đứa bé vùi đầu vào tóc mẹ bập bẹ vài câu

- Chào...mẹ!...Ly... đi...học...về...

Hai mẹ con lại tíu tít cười nói, nhưng Ly chẳng thể nghe được gì. Mắt cô đã nhìn thấy người đàn ông đi ngay sau đứa bé kháu khỉnh ấy. Đúng là Hoàng, vẫn gương mặt, nụ cười ầu yếm một thời chỉ dành cho cô. Chẳng khó khăn gì, anh chẳng lại vài giây khi nhìn thấy hai vị khách đang bối rối nhìn mình. Quay sang vợ, Hoàng nói nhỏ:

- Anh đi chút việc.

- Dạ, anh đi cẩn thận.

Vợ Hoàng không phản nản thêm điều gì, cô bế con lên, nhìn dáng chồng khuất dần trong đám đông xe cộ. Cái nhìn của vợ Hoàng giống cách nhìn của Ly ngày xưa lắm: đầy yêu thương, tin tưởng. Có khác chăng chỉ là thời gian, và ở hai người phụ nữ xa lạ. Cả Ly và Hiệp đều ngỡ ngàng, lẽ nào việc đến đây là một sai lầm.

Họ đặt hai phòng trong một khách sạn nhỏ ngay tại thị trấn, sau buổi ăn tối đơn giản, Hiệp đi gặp vài người bạn và đối tác làm ăn gần đây. Ly không cùng đi, chẳng bao giờ cô có hứng thú với công việc của người khác. Lên phòng mình, cô nằm thư giãn trong bồn tắm khoảng 30 phút và gần như ngủ quên vì mệt mỏi. Cô mặc chiếc váy màu xanh da trời giản dị và trang điểm sơ sài. Linh tính mách bảo tối nay cô sẽ gặp Hoàng, người đàn ông không thích phụ nữ quá cầu kì. Trước khi ra khỏi phòng, cô kịp gọi điện vài nơi trao đổi với khách hàng, dầu sao công việc cũng rất quan trọng. Người chủ khách sạn nhiệt tình chỉ cho cô quán café đối diện khách sạn: “một nơi khiến tâm hồn mình thư thái”. Ly mỉm cười khi nghe lời giới thiệu hay ho đấy, biết đâu đấy cũng là quán của anh ta. Mất gần 5 phút để sang đến quán “Tình cũ”, cô nhìn quanh để tìm một chỗ kín đáo và yên tĩnh nhất. Và trong cái góc lý tưởng mà cô định bước đến, đã có một vị khách, anh ta gật đầu chào và đứng lên kéo ghế chờ đợi cô. Mặc dù linh cảm sẽ gặp anh tối nay, nhưng tim cô vẫn nhảy múa loạn xạ, đành ngoan ngoãn ngồi vào chiếc ghế mà Hoàng đã kéo sẵn:

- Sao anh biết em ở đây?

- Thị trấn này nhỏ đến mức người ta đều biết tên nhau, và không khó khăn để tìm một người lạ.

- Anh đến để làm gì?

- Để hỏi em vì sao đến đây?

Người phục vụ mang café ra, cả hai lặng im trong vài phút:

- Em muốn biết cuộc sống hiện tại của anh!

- Cảm ơn em. Anh sống tốt!.

- Sao anh đặt tên quán là “Khánh Ly”?

- Đó là tên con gái anh.

- Anh đặt tên con như vậy?

- Vì vợ anh muốn thế, cả anh cũng vậy!

- ...?

- Đó là kỉ niệm đẹp nhất trong đời anh. Vợ anh tôn trọng điều đó.

Ly đấng hòng, không hề thấy dễ chịu khi anh lại chọn tên cô để gọi đứa con yêu quý của mình. Làm sao vợ anh lại có một ý muốn kì quặc như thế, người phụ nữ ấy khác cô nhiều quá. Cô thần thờ nhìn Hoàng cặm cùi pha café. Từ bao năm nay, ngày nào cô cũng uống thứ nước kích thích này để sáng tạo, để tập trung, để thư giãn, để nhớ và để quên. Nhưng chỉ khi về đến nơi đây cô mới chịu nhìn người khác pha chế cho mình. Hoàng vẫn làm như cách của cô, cách mà anh thường chế giễu mỗi khi thấy cô háo hức, say sưa nghiền và khuấy. Ly uống một ngụm nhỏ, cô khẽ nhũn mày:

- Cũng được, nhưng không ngon bằng quán của anh. Có bí quyết gì không?

- Không, đơn giản là phải đúng nguyên tắc.

- Nguyên tắc?

- Tất nhiên! Phải chọn café ngon, được xay không quá thô hoặc quá nhuyễn, pha với nước tinh khiết, giữ đúng tỉ lệ và nên pha khi nước khoảng 90 đến 96 độ C.

- Chỉ thế thôi sao?

- Thêm vài trò trẻ con của em, nhưng lý thú, gây tò mò và tăng hương vị.

Họ đặt hai phòng trong một khách sạn nhỏ ngay tại thị trấn, sau buổi ăn tối đơn giản, Hiệp đi gặp vài người bạn và đối tác làm gần đây. Ly không cùng đi, chẳng bao giờ cô có hứng thú với công việc của người khác. Lên phòng mình, cô nằm thư giãn trong bồn tắm khoảng 30 phút và gần như ngủ quên vì mệt mỏi. Cô mặc chiếc váy màu xanh da trời giản dị và trang điểm sơ sài. Linh tính mách bảo tối nay cô sẽ gặp Hoàng, người đàn ông không thích phụ nữ quá cầu kì. Trước khi ra khỏi phòng, cô kịp gọi điện vài nơi trao đổi với khách hàng, dấu sao công việc cũng rất quan trọng. Người chủ khách sạn nhiệt tình chỉ cho cô quán café đối diện khách sạn: “một nơi khiến tâm hồn mình thư thái”. Ly mỉm cười khi nghe lời giới thiệu hay ho đấy, biết đâu đấy cũng là quán của anh ta. Mất gần 5 phút để sang đến quán “Tình cũ”, cô nhìn quanh để tìm một chỗ kín đáo và yên tĩnh nhất. Và trong cái góc lý tưởng mà cô định bước đến, đã có một vị khách, anh ta gật đầu chào và đứng lên kéo ghế chờ đợi cô. Mặc dù linh cảm sẽ gặp anh tối nay, nhưng tim cô vẫn nhảy múa loạn xạ, đành ngoan ngoãn ngồi vào chiếc ghế mà Hoàng đã kéo sẵn:

- Sao anh biết em ở đây?

- Thị trấn này nhỏ đến mức người ta đều biết tên nhau, và không khó khăn để tìm một người lạ.

- Anh đến để làm gì?

- Để hỏi em vì sao đến đây?

Người phục vụ mang café ra, cả hai lặng im trong vài phút:

- Em muốn biết cuộc sống hiện tại của anh!

- Cảm ơn em. Anh sống tốt!.

- Sao anh đặt tên quán là “Khánh Ly”?

- Đó là tên con gái anh.

- Anh đặt tên con như vậy?

- Vì vợ anh muốn thế, cả anh cũng vậy!

- ...?

- Đó là kỉ niệm đẹp nhất trong đời anh. Vợ anh tôn trọng điều đó.

Ly đặng hòng, không hề thấy dễ chịu khi anh lại chọn tên cô để gọi đứa con yêu quý của mình. Làm sao vợ anh lại có một ý muốn kì quặc như thế, người phụ nữ ấy khác cô nhiều quá. Cô thần thờ nhìn Hoàng cặm cùi pha café. Từ bao năm nay, ngày nào cô cũng uống thứ nước kích thích náo nức tạo, để tập trung, để thư giãn, để nhớ và để quên. Nhưng chỉ khi về đến nơi đây cô mới chịu nhìn người khác pha chế cho mình. Hoàng vẫn làm như cách của cô, cách mà anh thường chế giễu mỗi khi thấy cô háo hức, say sưa nghiền và khuấy. Ly uống một ngụm nhỏ, cô khẽ nhàu mày:

- Cũng được, nhưng không ngon bằng quán của anh. Có bí quyết gì không?

- Không, đơn giản là phải đúng nguyên tắc.

- Nguyên tắc?

- Tất nhiên! Phải chọn café ngon, được xay không quá thô hoặc quá nhuyễn, pha với nước tinh khiết, giữ đúng tỉ lệ và nên pha khi nước khoảng 90 đến 96 độ C.

- Chỉ thế thôi sao?

- Thêm vài trò trẻ con của em, nhưng lý thú, gây tò mò và tăng hương vị.

Cả hai cùng cười, nhưng nụ cười ấy không làm Ly quên đi mục đích chính của việc đến đây vào ngày cuối năm dù công việc vẫn bận rộn ngập đầu. Cô thấy lạ vì mình hỏi quá nhiều, bao năm rồi cô đã quen không thắc mắc. Ngày Hoàng bỏ cô không một lời giải thích đã khiến cô hiểu ra một chân lý mới: Cái gì người ta muốn nói sẽ tự nói, bằng không thì hãy quên đi; thắc mắc chỉ làm hao tâm, tổn sức và gây mệt mỏi cho chính mình. Chẳng hiểu sao gặp lại Hoàng cô lại nghĩ ra nhiều câu hỏi đến thế. Cô muốn vào ngay vấn đề:

- Em muốn biết vì sao chúng ta chia tay?

Hoàng cắn môi đắn đo, rồi anh nhìn thẳng cô thoáng chút xót xa:

- Anh biết em sẽ hỏi, nhưng không nghĩ lại quá lâu thế này. Tại anh không thể có con, sau hai ngày biết kết quả, anh nghĩ sẽ tốt cho em nếu mình chia tay.

Cô nhồm dậy khỏi chỗ ngồi, đầy phần uất:

- Chẳng phải bây giờ anh đã có con? Anh có biết vì anh mà bao năm nay em đã mất hết lòng tin, sống vật vờ như một bóng ma.

- Đó là con nuôi. Có những thứ không thể làm khác được; anh biết em có thể hy sinh vì anh, nhưng rồi em sẽ đau khổ, sẽ không cam tâm và anh cũng sẽ sống trong đau đớn đến suốt đời nếu cố giữ lấy em.

Cái gì đó đang vụn vỡ trong lòng Ly, cô thà để người khác có lỗi với mình chứ không dễ chấp nhận việc mình trở thành một kẻ tồi tệ. Nhưng bây giờ còn có thể nói được gì, mà biết đâu Hoàng nói đúng: cô có thể chấp nhận hi sinh vì tình yêu nhưng ai dám chắc cô sẽ không oán trách số phận một khi không thỏa mãn cái khát khao của bất cứ một người phụ nữ nào: chính là được làm mẹ. Cô chợt nghĩ đến vợ của Hoàng mà thấy xót xa:

- Vợ anh là một thiên thần đấy!

- Anh không biết, nhưng Tú yêu anh chân thành.

- Còn anh?

- Yêu, mang ơn và kính trọng. Không phải dễ tìm một người phụ nữ như thế.

Ly mỉm cười, anh đã tìm được hạnh phúc thực sự, đó là điều mà cô luôn mong đợi dù trái tim cô vẫn thường khắc khoải oán trách:

- Thế còn em?

- Đắng, thơm, mạnh mẽ và khó quên như café. Và anh không có ý định lãng quên, giống như anh vẫn uống thứ nước đen thui này mỗi ngày.

Lần này nụ cười thật sự thoải mái. Ly đã tìm được câu trả lời cho riêng mình, Hoàng nhìn cô thân thiện:

- Bao giờ em về lại thành phố?

- Chiều mai, sau khi ăn tất niên do vợ anh nấu.

- Vợ chồng anh cũng định mời em và Hiệp. Tú đang ngồi ở nhà và nghĩ sẽ nấu món gì đấy.

- Tú biết em đi tìm anh à?

- Ủ! Chiều nay vừa nhìn thấy em cô ấy biết ngay, anh vẫn giữ hình của em chụp với Hiệp mà.

- Tuyệt thật, mà anh thấy Hiệp ra sao?

- Cậu ta là người duy nhất dành cho em. Không còn một ai khác!

- Sau hôm nay, em định...câu hôn anh ấy đấy.

- Quyết định đúng đắn! Bao năm nay anh chỉ mong có thể! Về đây nghỉ tuần trăng mật nh

- Không đâu, em thích đi Thái.

- Thì cũng phải mời vợ chồng anh đi đám cưới chứ?
- Tất nhiên, nhưng anh nên để tóc dài hơn 5cm, rẽ phụ đấy!

Cả hai lại cùng cười, ly café hết nhãn tự bao giờ. Chưa lúc nào Ly lại thấy nhẹ lòng đến thế. Người đàn ông cô đã yêu tha thiết một thời, luôn làm lòng cô mang một cảm giác bất ổn nhưng không thể gọi tên rõ ràng, và cũng không thể lãng quên, đang hạnh phúc ngập tràn. Hiệp nói đúng, đáng lẽ cô nên tìm gặp Hoàng từ 8 năm về trước, có lẽ mọi chuyện đã tốt đẹp hơn rất nhiều, ít nhất là với cô. Bao năm rồi cô mới có cảm giác rạo rực khi mùa xuân về.

13. Phần 2: Chương 06

Blogger: MaChi

Tôi tìm Em, Em tìm ai?

Tôi nhìn em... đôi mắt trong veo nhưng ẩn chứa đầy u uất. Vậy mà em nói em hạnh phúc... Tôi xót xa...

Giọng em đều đều... như cô phát thanh viên, em kể với tôi mà như đang nói một mình...

Cái cô bé vốn mong manh, dễ vỡ oà trong em đâu mất, lúc này trước tôi em cố chấp và có sức chịu đựng đến bền bỉ...

Quán cà phê tối thứ 7 tấp nập hơn, ngọn nến trên bàn leo lét cháy. Tôi bước lại gần Nam. Đón tôi bằng một câu hát hàm quen thuộc... “Ê mày!”. Đó là thứ ngôn ngữ quen thuộc của mấy thằng lã du (cái cách gọi của các em) khi rời khỏi bốn bức tường của văn phòng. Hôm nay chỉ có tôi và Nam, cà phê và nhạc nhẹ...

Tôi ngồi xuống, đốt cho mình một điếu thuốc...nhả ra những vòng khói điệu nghệ. Im lặng...

- Mày hôm nay lạ thế? - Nam hỏi tôi.

...

- Ê...

- Ừ

- Thằng này điên. Hôm nay ăn nhằm gì hả?

...

Những vòng khói bay là là trước mắt tôi:

...

- Tao đang nghĩ liệu những thằng như mình có khi nào thấy yêu hết mình, yêu chân thành được nữa không nhỉ.

- Thằng này điên. Nam cười một điều cười đầy ngạc nhiên xen chút mỉa mai. - “Ai biết đâu ngày mai”...

- Với Lan mày cũng thế hả?

- Tao không biết! Thấy thích thì yêu. Với cả người ta cũng chấp nhận thế.

Không gian dường như chùng xuống. Tiếng nhạc cũng im bật trong sự chuyển giao... Tôi cảm xúc cà phê xoay tròn trong tay. Nhìn cái màu sẫm sẫm, sóng sánh... tôi nhớ đôi mắt em...

- Có khi nào mày thấy cảm giác tội lỗi.

Nam nhìn ngả người ra sau ghế, thở dài đánh thượt rồi nói:

- Cũng đôi lúc, nhưng cảm giác đó trôi đi nhanh lắm. Cuộc đời khiến những thằng như mình không có thời gian dừng lại để nghĩ đâu đây. Nghĩ làm gì cho nó đau đầu. Kệ!

- Ủ!... kệ!

Bề ngoài em là một cô gái bình thường, đủ để gọi là đẹp nhưng không ấn tượng, không dễ để lại chú ý cho ai đó gặp lần đầu. Em sống khá cứng nhắc và buồn tẻ. Cuộc sống của em là những vòng tuần hoàn khép kín với chừng ấy quy tắc, chừng ấy công việc... Nói tóm lại em là mẫu người không có trong listfriend của những thằng chúng tôi. Vậy mà em đã xuất hiện giữa chúng tôi một cách tự nhiên, bình thường... Tôi nhìn em bằng con mắt lạ lùng và cười bằng nụ cười... khó hiểu. Nhưng em nhạy cảm và dịu dàng đến lạ lùng, chịu đựng đến bền bỉ. Không bao giờ em cáu, không bao giờ em đòi hỏi, không chờ đợi những món quà gì hay bất cứ sự giúp đỡ gì điều gì kể cả từ Nam. Em nói:

- Em không đòi hỏi gì bởi cái có được từ sự đòi hỏi chỉ là trách nhiệm, là phải làm. Em muốn người ta tự đem đến cho em anh ạ!

- Em ngốc quá. Nếu thế thì cả đời em chờ đợi.

- Phải có lòng tin chứ anh! Em có giấu kín những mong muốn của em đâu mà người ta không biết. Tình yêu tự biết tìm đường anh ạ! - Rồi em lại cười...

Lúc đó tôi không hiểu cô gái bé nhỏ và mong manh như em lấy đâu ra cái sức sống và niềm tin mãnh liệt đến thế.

Trong đầu tôi lúc đó chỉ có hai từ dành cho em là “Hâm” và “Ngốc”. Tôi tìm câu trả lời nhưng chẳng bao giờ thấy.

Có lần tôi nói với em: “Này nhóc, em bướng bỉnh và cố chấp thế, em lấy đâu ra cái sức mạnh để mang trên vai... nhiều thứ thế?”. Lúc đó em chỉ cười...

Tôi bắt đầu để ý đến em...

Em biết tất cả những gì mà những thằng như tôi suy nghĩ. Em không phán xét nhưng hay cười...nụ cười khiến tôi thấy tim mình se sắt. Em biết mà em vẫn làm. Em biết mà em vẫn đi, em biết mà em vẫn... im lặng.

Thế đấy, em xuất hiện bên cạnh tôi giống như sự tất yếu trong những cuộc vui, những liên hoan khi mà Nam cần một người bên cạnh...

Nằm nghe nhạc mà tôi cứ như người trên mây. Chẳng lọt vào đầu điều gì. Những cuộc tình, những cuộc hẹn hò cứ ngẩn ngủ dần rồi vượt khỏi tay. Tất cả chạy ngang qua đầu tôi như một cuộn phim được tua nhanh. Tôi nhớ em có lần nói với tôi: “Kẽ tay anh hờ quá mà anh thì không biết chụm nó lại...Tình yêu giống như những hạt cát, rất mịn, rất mát nhưng cũng rất dễ tuột... Nhẹ nhàng... nó sẽ trôi

Tôi đã phì cười vào cái triết lí của em và nói em thật ngốc vì em cũng đang yêu một thằng giống tôi. Lúc đó tôi hỏi em:

- Vậy em không sợ hạt cát - là em sẽ trôi khỏi tay Nam?

Em nghiêng đầu cười, nụ cười buồn nhưng đầy tự tin:

- Sợ chứ anh, càng sợ em càng thấy mình cần cố gắng. Em sẽ chụm tay lại, sẽ giữ hộ anh ấy...

Tôi nhìn em... Em thật đặc biệt!

Với chiếc điện thoại gọi cho Nam. Máy ngoài vùng phủ sóng...

Gọi cho em... em một mình...

Em lặng lẽ xúc từng thìa kem... chiếc thìa bé xíu cứ cầm mãi đưa lên đưa xuống. Em ăn như để nuốt đầy lồng ngực sự lạnh giá. Dù em không nói tôi cũng hiểu...

- Nếu thấy mệt mỏi em hãy đi xa. Anh sẽ giữ Nam cho. Tôi vừa nói vừa trêu em.

- ...

- Này nhóc!

Em ngẩng đầu nhìn tôi. Giờ tôi mới phát hiện có giọt nước nhỏ đọng lại trên mi em...

- Em sẽ không đi đâu anh ạ. Em sẽ chờ... chờ được mà. Chẳng qua vết thương của Nam nhiều quá, em thì lại vụng về...

Mỗi lần gặp em, mỗi lần nhìn thấy em dù là một mình, hay tay trong tay với Nam tôi lại lặng lẽ nhìn. Tôi xót xa, bởi hơn ai hết tôi cũng hiểu tôi và cái thằng bạn tôi thế nào.

Hơn một lần tôi muốn nói: Dừng lại đi cô bé.

Hơn một lần tôi muốn kéo em về... phía tôi.

Hơn một lần tôi muốn được lau khô giọt nước vô tình đọng trên mi em.

Hơn một lần tôi đứng dưới ban công nhà em... lặng lẽ nhìn khi bóng em mãi miết, cặm cụi trên chiếc bàn. Bóng em hắt ra... lẻ loi nhưng bền bỉ...

Nhưng tôi cũng chỉ là một kẻ lãng du...

Con đường đầy lá rụng. Gió xào xạc thổi tung thành những đợt sóng lá... Ánh đèn đường hắt ngang khiến con phố mang một màu sắc đến quạnh quẽ. Em đã trở về trong căn phòng của riêng em với những lo toan, một mối... Đèn tắt phụt. Em mang theo một giấc mơ...

Tôi thở dài, nhả ra những vòng tròn khói điệu nghệ...

Tôi tìm em, em tìm ai...

Bích Ngọc

Khi nào anh sẽ hết yêu em?

Cô không đẹp. Cô tự nhận thấy mình như vậy. Anh hiền lành và nhân hậu, giống như những nhân vật trong truyện cổ tích mà cô biết. Cô không nổi bật. Cô chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường. Anh không quá xuất sắc, nhưng cũng đủ tháo vát để chiều theo những đòi hỏi đồng đẳng của cô.

Cô không tham vọng. Tất cả những gì cô mơ ước là một cuộc sống bình dị và một tình yêu không nhiều sóng gió. Anh bình lặng, nhưng chiều chuộng cô.

Anh yêu cô thầm lặng.

Cô coi anh như một người anh trai - tin tưởng và gần gũi.

Anh - không một lời tán tỉnh ngọt ngào.

Cô - không một bí mật nào cô không nói cho anh. Từ chuyện “Tức chết đi được đứa bạn em...” Đến chuyện “Bọn em chia tay cũng gần một năm rồi. Vậy mà đôi khi, vẫn chạnh lòng nhớ...” Trên trời dưới bể, không chuyện gì cô không kể anh nghe - trong trẻo và sinh động.

Anh giống như một chiếc máy thu âm - chỉ biết lắng nghe.

Cô giống như một đứa trẻ - chẳng bao giờ biết giấu giếm cảm xúc.

Anh chiều cô - giống như một người anh trai chiều em gái vậy. “Em thích nghe nhạc à? Bài nào thế?” Vậy là ngày hôm sau, cô có ngay một chiếc CD chỉ toàn những bài hát cô thích. “Em đang làm gì vậy? Ôi trời ơi, chừng ấy dữ liệu của bao nhiêu công ty, copy đến bao giờ cho hết?” Vậy là anh thức suốt đêm download cho cô toàn bộ website của cả Công ty chứng khoán ấy.

Cô không nhẽo. Ừ thì anh nói cô trẻ con mà. Cô thích bắt bẻ anh cái này cái kia. Cô thích hỏi đủ thứ trên đời. Cô thích anh là người đầu tiên nghe cô kể về một ngày của cô. Cô gọi điện cho anh lúc nửa đêm chỉ để khóc rưng rức và nói: “Tự dừng đỡ hơi, mở cuốn nhật ký ra xem lại, rồi bỗng thấy nhớ người ấy da diết...”.

Cô cứ hồn nhiên đi bên cuộc đời anh, như một bản nhạc sôi nổi giữa cuộc sống vốn bình lặng của anh.

Anh cứ lặng lẽ đi bên cuộc đời cô, đau đớn chịu đựng những đớn đau của cô. Êm ái xoa dịu những vết thương của cô.

Rồi một ngày anh nói yêu cô - sau hai năm quen biết.

Cô choáng váng. Cái cảm giác ấy đúng là choáng váng. Vì cô chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Cô đặt tên cho tình cảm giữa anh và cô là Tình bạn. Có nhiều khi nó gần bó hơn cả tình yêu, nó tin tưởng hơn cả tình yêu.

Nhưng... nó không phải là tình yêu!

Anh chưa bao giờ tán tỉnh cô, cũng chưa bao giờ dành cho cô những lời ngọt ngào cả. Lúc nào cũng là anh lặng im lắng nghe cô nói hay có chăng chỉ là những cuộc tranh luận như trẻ con.

Biết rằng chỉ có tình bạn lớn lên thành tình yêu, chứ chẳng tình yêu nào mất đi lại giữ được tình bạn. Cô hiểu rằng tình bạn giữa anh và cô đang chênh vênh trên bờ vực thẳm.

Cô sợ hãi. Nỗi sợ mất anh ập đến như một cơn giông giữa ngày hè oi bức. Đồn dập và mạnh mẽ. Hình như cô chưa từng sợ mất ai - như sợ mất anh. Cô cố gắng tìm cách giữ anh, nhưng, tuyệt đối không phải là bằng cách yêu anh.

Biết rằng nếu yêu anh, cô sẽ hạnh phúc, nhưng trái tim bướng bỉnh của cô không đập chung nhịp với trái tim anh.

Sao anh lại như vậy? Sao anh lại mạo hiểm mang một tình bạn trong lành đến vậy để đánh đổi lấy một thứ tình cảm mơ hồ, một thứ tình cảm mà theo cô là không thể tồn tại mãi mãi, thứ tình cảm mà theo cô, nó sẽ phai nhạt theo thời gian. Cô đã hỏi anh như vậy, và cô biết anh không thể trả lời. Chính cô cũng vậy mà. Cô nhớ anh, cô cần anh, cô gần bó với anh, nhưng cô vẫn khẳng định đó không phải là tình yêu. Chính cô cũng không giải thích nổi những xúc cảm của trái tim mình.

“Anh yêu em. Ngay từ lần gặp đầu tiên anh đã có những cảm xúc rất lạ...”

Chắc hẳn anh sẽ chẳng bao giờ dám thổ lộ với cô, nếu như không vô tình đọc được những vần thơ trong blog của cô, cô đoán vậy.

“Anh đã mất em - lẽ ra là được - Anh chẳng có em - lẽ ra có được

Bởi vì cần nói - với em một câu - Thì anh lại sợ - âm thầm nuốt trôi

Bởi vì cần đến - tìm em trước nhà - Thì anh lại sợ - đứng nhìn từ xa

Bởi vì cần hiểu - những lời lặng yên - Thì anh lại sợ - cái điều anh tin

Thế là hoa nở - khi mùa nở hoa - Thế là xuân đến - khi mùa đông qua

Và anh chẳng kịp - nói ra một lời - Và anh giữ lại - nỗi lòng chơi vơi...”

“Lẽ ra anh sẽ giữ những tâm sự này trong lòng mãi mãi. Thế nhưng nếu không nói cho em hiểu, anh cứ phải lừa dối bản thân mình. Đối mặt với em, anh không còn là anh nữa. Gặp em, nói chuyện với em không sao, nhưng cứ khi ra về là anh lại thấy tiếc nuối một cái gì đó...”

Những lời nói của anh cứ ám ảnh cô. Thức trắng mất một đêm. Sáng hôm sau cô dậy sớm, viết cho anh một lá thư - một lá thư thật dài. Cô nói nhiều thật nhiều, nhưng cuối cùng thì vẫn chỉ là “Em cần một tình bạn hơn là một tình yêu”. Nhấn nút “send” và cô nhủ bụng, có lẽ lá thư sẽ chấm dứt tất cả. Chấm dứt những ngày tháng vô giữa anh và cô, chấm dứt những cuộc điện thoại thâu đêm suốt sáng, chấm dứt những vụ cá độ mà lúc nào người thắng cũng là cô... Gục mặt xuống bàn, cô khóc nức nở. Khóc dữ dội như ngày cô chia tay mối tình đầu. Khi vết thương trong trái tim cô còn chưa lên da non, thì chính cô đã lại mang đến cho một người rất mực yêu thương cô một vết thương sâu hoắm.

Cô cần anh trong cuộc đời của cô. Nếu vắng anh, giống như căn nhà thiếu mất cánh cửa. Mùa đông gió lạnh, chắc là cô sẽ lạnh lắm. Nhưng...ngàn lần vẫn không phải là tình yêu.

Buổi chiều, cô nhận được email của anh. Không tin vào mắt mình, cô vội vã mở ra xem.

“...Anh thực sự xin lỗi vì anh đã làm cho em buồn. Em yên tâm, anh cũng không hề muốn mất một người bạn như em. Nhưng để có thể nói chuyện với em vô tư như trước đây, thực ra là chưa bao giờ vô tư, chắc phải cần một thời gian để anh có thể rũ bỏ hết tình cảm anh dành cho em mà em không muốn kia...”

“...Em nói nếu yêu anh em sẽ được hạnh phúc, nhưng anh nghĩ em xứng đáng được hưởng hạnh phúc hơn thế nhiều. Em xứng đáng được yêu và yêu một người hơn anh rất nhiều...Thực ra nếu em yêu anh, anh cũng cảm thấy như thế là không công bằng với em...”

Sao anh lại nói như vậy? Sao anh lại tự hạ thấp mình như vậy khi chính cô mới là người cảm thấy không xứng đáng với anh, với những tình cảm chân thành và tha thiết của anh. Cô đã đem lại gì cho anh ngoài những khổ đau và tổn thương không gì bù đắp nổi? Cô đã đem lại gì cho anh ngoài những mệt mỏi và lo âu mỗi lần cô giận dỗi?

Nhưng cô lại thấy nhẹ lòng, nhẹ lòng bởi cô biết rằng, anh sẽ không làm gì để cô mất anh, nhẹ lòng bởi cô nghĩ rằng, cô sẽ mãi mãi có anh trong cuộc đời mình. Thật ích kỷ, nhưng cô thấy mình hạnh phúc.

Cô và anh lại tiếp tục những câu chuyện bất tận về cuộc sống. Nhưng hình như nó rụt rè hơn. Hình như nó bối rối hơn. Hình như không còn vô tư. Hình như không còn sôi nổi.

“Anh... anh xin lỗi. Anh không thể nào rũ bỏ được những tình cảm anh dành cho em.

Anh không thể nào từ bỏ được những hy vọng dù mong manh ấy...”

Và họ dừng lại. Dừng lại một tình yêu dở dang và một tình bạn không trọn vẹn

Anh tiếp tục những tháng ngày cố gắng từ bỏ hình bóng cô trong trái tim mình.

Cô tiếp tục những tháng ngày nhớ anh da diết, nhưng...vẫn không phải là tình yêu.

Tình yêu bắt đầu từ nỗi nhớ, cô tin là như vậy. Nhưng tại sao nỗi nhớ của cô không thể là tình yêu?

Cô chờ đợi ngày anh quay trở lại. Rồi một ngày cô giật mình nhận ra. Cô mong anh nhiều hơn cả mong gặp lại người bạn trai cũ. Cô nhớ anh hơn bất cứ người con trai nào khác. Và...cô nhớ đến những kỷ niệm của cô và anh, hơn bất cứ những kỷ niệm ngọt ngào nào mà tình yêu đầu tiên mang lại. Nhưng... vẫn không phải là tình yêu.

Một tháng, hai tháng... Thời gian chậm chậm trôi. Có lẽ anh đã xóa tất cả những ký ức về cô, như lời anh nói. Chắc anh chẳng còn giữ số điện thoại của cô đâu nhỉ. Nickname cũng thế. Email cũng thế.

Ba tháng, bốn tháng... Liệu có bao giờ cô và anh vô tình gặp lại nhau không nhỉ?

Năm tháng, sáu tháng... Vẫn có những người con trai khác bước vào cuộc đời cô.

Theo đuổi cô. Si mê cô. Có những người bỏ đi, có những người ở lại. Riêng anh vẫn luôn ở lại, dù chỉ là một góc nhỏ trong trái tim cô.

Bảy tháng...Anh nhắn tin cho cô. Vẫn là những lời nói dịu dàng đó - quan tâm và san sẻ. Cũng không lâu lắm nhỉ - để trái tim anh có thể trở về với nhịp đập bình yên.

Cô vẫn riu rít như chim sâu.

Anh vẫn êm đềm như khúc sông chảy chậm.

Sẽ là mãi mãi chứ nhỉ. Khi anh đã vượt qua những say đắm của tình yêu để giữ lấy những dịu dàng của tình bạn.

Cô tự nhắc mình phải quan tâm anh nhiều hơn, tốt với anh nhiều hơn, để cô thấy nhẹ lòng hơn trước những tổn thương cô đã mang đến cho anh.

Nhưng...

Hình như của anh vẫn còn những tia hy vọng.

Hình như trong nụ cười của anh vẫn thoáng nét xa xăm.

Hình như trong giọng nói của anh vẫn còn những ân cần.

Hình như trong mỗi tin nhắn của anh vẫn còn những si mê.

Cô sợ hãi. Tại sao cô lại sợ hãi đến thế này? Tại sao cô lại phải sợ những yêu thương? Tại sao cô lại phải trốn tránh những yêu thương? Trong khi chính cô cũng đang khao khát yêu và được yêu. Trong khi chính cô cũng đang muốn mang yêu thương sưởi ấm cho trái tim giá lạnh của mình?

Nếu đúng là anh vẫn còn yêu cô thì sao? Nếu một lần nữa cô lại khiến anh bị tổn thương thì sao?

Lập đông. Trời trở lạnh. Những cơn mưa phùn buốt giá. Một mình len lỏi giữa dòng người hối hả ngược xuôi.

Bất chợt, cô dừng người trước một ánh nhìn thân quen. Anh đang đi ngược lại phía cô. Chỉ vài giây thôi nhưng cũng đủ khiến trái tim cô run lẩy bẩy.

Cũng đã mấy tháng rồi nhỉ, kể từ khi cô tránh mặt anh. Cũng giống như anh tự nhận những tổn thương về mình khi yêu cô đơn phương, cô tự nhận những khổ tâm về mình khi quyết định rời xa anh. Có lẽ chẳng bao giờ anh hiểu được, mãi mãi chẳng bao giờ anh hiểu được vì sao cô lại quyết liệt với anh như vậy.

“Một chàng nhím đã trót yêu thương một nàng cá.

Chàng khao khát một lần được ôm nàng cá vào lòng.

Để được nghe hơi ấm từ trái tim nàng toả ra.

Nhưng chàng biết, chàng chẳng bao giờ có thể lại gần nàng.

Chàng sợ những chiếc gai trên người chàng sẽ khiến nàng đau.

Trần trở.

Chàng nghĩ ra một cách.

Chàng bứt dần những chiếc gai trên người mình.

Những vết thương đâm máu.

Những vết thương đau thấu tận tim gan.

Tận tim gan chàng - và tận tim gan người yêu chàng.

Nhưng nàng cá không cách nào ngăn cản nổi ý định ngông cuồng của người yêu.

Nàng nài nỉ.

Nàng van lơn.

Nhưng chàng nhím vẫn không từ bỏ.

Đến một ngày, nàng cá quay lưng bỏ đi.

- Thượng đế ơi. Tại sao cô ấy lại bỏ con đi?

- Con đã bao giờ thấy Nhím và Cá yêu nhau chưa?

- Nhưng con yêu cô ấy thật lòng. Con nguyện chịu đau đớn để được ở bên cô ấy.

- Những đau đớn của con, con có nghĩ cô ấy còn đau đớn hơn con gấp trăm ngàn lần không?

- Cá có nước mắt không hả Thượng đế?

- Có. Nước mắt của cá lặn vào trong nước.

- Vậy là con đã tự làm tổn thương mình, tự làm tổn thương người mình yêu?

- Phải. Cô ấy phải ra đi để giải thoát cho con và cho chính cô ấy. Tình yêu đôi khi đơn giản chỉ là biết học cách từ bỏ thôi con ạ.”

Câu chuyện đã ám ảnh cô suốt bao nhiêu ngày tháng.

Có lẽ là như vậy. Có lẽ cô và anh, đều phải học cách từ bỏ. Từ bỏ những yêu thương, từ bỏ những ích kỷ, để không bao giờ làm tổn thương chính người mình yêu thương.

Cô phóng xe thật nhanh, như sợ anh sẽ quay xe đuổi theo mình. Mưa. Lạnh. Những giọt mưa nhỏ nhoi sao có vị mặn mặn như nước mắt của cô.

Nếu anh không ô. Nếu anh không yêu cô thì hẳn giờ cô đã vẫy chào anh. Nếu anh không yêu cô thì hẳn những tháng ngày vô tư sẽ là mãi mãi

Đoạn đường về nhà đã rất gần. Mà những ý nghĩ vẫn mãi miên man, miên man.

Có tiếng chuông tin nhắn...

Tin nhắn của một người - một người cô lưu tên trong danh bạ - một cái tên rất dài: “Khi nào anh sẽ hết yêu em?”

14. Phần 3: Chương 01

Phần 3: Người thứ 3

Blogger: Midori

Em. Anh. Và chị ấy

Anh.

Anh đã phải mất một thời gian dài, quá lâu để lấy lại thăng bằng khi em nói xa anh.

Anh đã thử đặt mình vào nhiều vị trí, để hiểu vì sao em không ở bên anh nữa. Nhưng thứ duy nhất anh nhận được từ em luôn là một ánh mắt bình thản, một cái mỉm cười nhẹ, một giọng cười hồn nhiên: em không có anh thì vẫn hạnh phúc cơ mà!

Em kiêu ngạo lắm, em ngốc nghếch lắm em biết không? Anh đã chờ đợi em suốt một thời gian dài, để biết đầu một lúc nào đó, em sẽ ào vào lòng anh, sẽ nói với anh rằng, không có anh em chẳng thể nào hạnh phúc, rằng em cần anh. Và anh vẫn hi vọng một ngày nào đó em trở lại bên anh.

Nhưng không, em còn bạn bè, mỗi lần anh muốn gặp em, dù chỉ là nhìn em giây lát, mỗi lần anh muốn hỏi han xem em sống có vui không, em đều bận. Em quá bận rộn với mọi thứ. Em không tạo ra một kẽ hở nào trong lịch trình của mình cho anh len vào dù chỉ một chút nhỏ nhoi. Và anh nhận ra một sự thật đáng cay: Em thật sự không còn cần đến anh.

Anh lao vào công việc, vào học tập để quên em, để có thể xóa mọi thứ thuộc về quá khứ: những giây phút ngọt ngào, những vòng tay siết chặt, những ánh mắt, những nụ cười...

Và anh đã nguôi ngoai. Dẫu không thể hay đúng hơn là chẳng bao giờ có thể quên, thì anh cũng đã thản nhiên, vô tư như những người bạn khi đối diện với em.

Anh gặp chị, anh nhận ra cái đầm thắm, nữ tính, dịu dàng của chị. Ở bên chị, anh thấy mình được bình yên. Và quan trọng là anh không phải lo lắng một ngày nào đó chị lại rời xa anh, như em đã làm vậy.

Ngày anh nói với em về chị, em vẫn cười, vẫn chúc anh hạnh phúc, vẫn thản nhiên. Và anh không thấy lòng mình đau nữa...

Anh sẽ để hình ảnh của em xuống một nơi sâu thẳm nhất, sẽ không làm chị buồn, sẽ sống tốt như em từng mong muốn. Và anh tin rằng, anh sẽ hạnh phúc, chị sẽ hạnh phúc.

Còn em vẫn luôn hạnh phúc, phải vậy không em?

Chị.

Em là mối tình đầu của anh. Em là những rung động đầu tiên của một người con trai mới lớn. Anh yêu em bắt đầu từ nụ cười hồn nhiên, trong sáng và vô tư nhất. Anh yêu em bằng nắng, bằng mưa, bằng lãng mạn, bằng dịu dàng, bằng những đổi hờn của cô bé 18 tuổi.

Anh và em đã từng rất hạnh phúc. Anh đã từng tự hào giới thiệu em với gia đình, với bạn bè. Anh đã từng nghĩ đến một tương lai cho cả hai đứa, một mái ấm gia đình. Chị biết điều đó.

Nhưng chị không biết vì sao em lại nói lời xa anh. Suốt bốn năm trời, anh đã không yêu ai, cho đến khi gặp chị.

Gặp em, chạm vào ánh mắt vẫn trong veo dù em đã 23 tuổi, chạm vào giọng cười giòn tan, chạm vào một thoáng buồn khỏe mắt, chạm vào những cảm nhận thật tinh tế, nhạy cảm nơi em, chị đã không hề ghét em như chị từng nghĩ về người xưa của anh.

Không phải là chị không hờn ghen khi thấy ánh mắt của anh nhìn em vẫn còn chút gì đó- khác với những người con gái khác. Không phải chị không chạnh lòng mỗi khi anh nhắc nhở em giữ sức khỏe hay mặc áo ấm, dù chỉ là những dòng PM không đối mặt. Không phải chị không có cảm xúc gì khi nghe bạn bè anh nhắc đến em - bằng một ng vui vẻ và tự nhiên không thể nào khác được.

Chị cũng là con gái, chị cũng ích kỉ, chị cũng sợ rằng một phút giây nào đó, biết đâu anh sẽ rời xa chị. Nhưng chị hiểu, em không muốn len vào cuộc sống của chị.

Chị nhận ra trong cái mạnh mẽ của mầm cỏ dại - là em còn những phút giây khác, yếu đuối và nhút nhát đến khó hiểu. Chị tin rằng em cũng giống chị, cũng có khi đối mặt một mình với bóng tối, cũng đã từng một lần nào đó khóc vì anh.

Nhưng thật quá khó khăn khi chị phải chấp nhận rằng em vẫn luôn tồn tại trong anh, rằng em là một phần của anh chẳng thể nào mất đi được.

Chị chỉ có thể cố gắng hết sức giữ gìn những gì mình đang có. Bởi chị thật lòng yêu anh!

Em.

Khi biết anh đã yêu chị, em thắng thốt, em ngỡ ngàng, em cảm thấy một vị đắng chạy dọc vào tim. Cũng chẳng hiểu vì sao lại thế bởi em và anh chia tay đã 4 năm rồi. Và em cũng biết giây phút hay trước sau gì cũng sẽ đến... Vậy mà...

Em gặp chị, em thấy trong ánh mắt của anh thật rạng rỡ, em thấy anh hạnh phúc trong tình yêu mới. Em cần môi để cố tươi cười, cố không bật ra tiếng khóc. Suốt 4 năm qua, chị biết không, người duy nhất em yêu là anh - và cho đến lúc này cũng vẫn thế.

Xưa anh yêu em vì em hồn nhiên, vì em là những cảm xúc mới mẻ nhất mà anh chưa bao giờ biết đến. Nhưng tình yêu của em có những khoảng cách không thể vượt qua nổi. Em không thể là bờ bến bình yên của anh sau mỗi giờ tan ca một mối.

Em không thể bắt anh mãi chiều chuộng những sở thích lạ lùng của em. Anh không thể chạy theo em cả ngày chỉ để làm em cười, làm em vui. Và em thì mãi tin vào một tình yêu bất diệt. Em sợ cứ thế này, em không thể yêu anh nữa. Cho nên em xa anh, xa để giữ lại cho mình một “anh” rất riêng, chẳng phai phôi theo thời gian, năm tháng.

Nay anh yêu chị, bởi chị có thể cùng anh xây một mái ấm gia đình, có những tiếng cười vui, có những bữa cơm sum vầy mỗi tối, có những điều giản đơn, bình dị của đời thường.

Em không muốn xen vào cuộc sống của chị, của anh. Nhưng em buồn biết mấy khi giờ ánh mắt yêu thương xưa kia là của em - giờ được trao cho chị.

Vậy là thế gian có thêm hai người hạnh phúc, và một kẻ gốc bất hạnh.

Thì ra bấy lâu nay em vẫn nhầm, em đã giữ tình yêu của em một cách xuẩn ngốc nhất. Và điều em còn lại giờ đây chỉ là một trái tim đau đến tê người.

Ai đó đã nói thật đúng: “Cái quý nhất trên thế gian không phải là thứ “không đạt được” và “đã mất đi”, mà là “biết nắm bắt lấy hạnh phúc hiện tại”. Em đã không làm được điều đó, em đã đánh mất tình yêu của mình. Tất cả là lỗi do em...

Cũng chỉ mong anh chị hạnh phúc, mong chị biết giữ chặt những gì đang có, đừng như em khi hạnh phúc trôi qua tầm tay mới hiểu nó quý giá đến nhường nào. Và cũng mong anh, đừng tự dằn vặt mình vì đã không thể mang lại cho em hạnh phúc. Em tin rằng, rồi em cũng sẽ tìm được bình yên của mình - như anh, như chị.

Blogger Khủng

Em thích anh - người đàn ông đeo nhẫn

... Rất dễ hiểu, nhưng đừng cố tìm hiểu vì tìm hiểu thì sẽ thấy khó hiểu!..

*

* *

Anh,

Xin chính thức thông báo với anh rằng: EM ĐÃ QUÊN ANH. Lá thư này có tư cách chính thức về mặt pháp lý và những gì được thông báo trên sẽ chính thức trở thành hiện thực khi em gửi lá thư này cho anh.

Quên nghĩa là đã từng nhớ!

Một quán cà phê nhỏ với hàng rào trắng và những dây thường xuân xanh ngắt.

Trời mưa.

Em.

Chiếc dù xanh lá.

Anh.

Chiếc dù xanh lá.

Hai con người xa lạ đứng giữa trời mưa trước cổng quán cà phê Xanh lá, nhìn vào mắt nhau, thật lâu. Và ta biết nhau từ dạo ấy.

Em không tin vào tình yêu sét đánh, đó là thứ tình cảm có sức hủy diệt như bom nguyên tử, mãnh liệt nhưng sau đó là tro tàn. Em tin vào những gì chắc chắn, bền lâu, như giọt mưa thấm đất.

Nhưng... Em thích nhìn những gì treó ngoe trên cuộc đời này: một ông 50 vừa đi vừa ăn kem để thỏa lòng cô bở trẻ trung xinh xắn, một bà xồn xồn vừa ngồi sau lưng chiếc mô tô phân khối lớn của “chàng phi công trẻ” vừa hét toáng lên “Em yêu anh”, một bà nhà giàu tay đeo vàng và nước hoa sực nức kèn cựa với chị bán rau để được giảm 500 đồng.

Và...Em thích Anh: Một người đàn ông đeo nhẫn. Anh tự tin, từng trải, có sự nghiệp. Và anh có một gia đình.

Và...Em thích Anh: Một người đàn ông đeo nhẫn.

Em yêu Anh!

Không phải những chiếc xe hiệu anh đến chở em đi chơi.

Không phải những bữa tối lãng mạn trong các nhà hàng sang trọng.

Không phải những món quà đáng giá cả mấy tháng lương của một công chức.

Không phải những vòng tay siết chặt hay những cái hôn nóng bỏng.

Em yêu anh!

Vì cách anh nắm tay Em khi qua đường, luôn đứng về phía có xe để che chở em.

Vì cách mà anh cười hết cỡ khi kể cho Em nghe một câu chuyện cười mà Em không hiểu tại sao Anh lại cười được như thế.

Vì cách anh ngồi nghiêng nghiêng trong nắng, tay cầm quyển sách, trán nhăn nhăn và lâu lâu lại mỉm cười nhẹ nhõ

Vì cách anh bàn chuyện đá banh thật sôi nổi với một bác xe ôm trong lúc đợi em.

Vì cách anh nhăn nhăn trán khi lựa chọn món đồ chơi cho con gái anh, trông nghiêm trọng như anh phải ra một quyết định gì ghê gớm lắm!

Chị đến gặp em cũng tại quán màu Xanh lá.

Đẹp.

Duyên dáng.

Có học thức.

Nụ cười đẹp.

Và khuôn mặt...rất giống em.

Hoang mang.

Và khuôn mặt...rất giống em.

Chị nói rằng vô tình thấy ảnh của em trong cặp anh. Chị ngạc nhiên vì có người giống mình như thế nên hỏi anh. Anh chỉ nói: “Bạn...”

Và Chị muốn gặp em.

Vô tình ly cà phê nóng trên tay chị đổ xuống, ướt hết cả một mảng váy màu Xanh lá.

Em không bao giờ uống cà phê. Đáng! Em thích trà sữa bạc hà. Bạc hà màu Xanh lá.

Anh đợi em ở cổng. Dáng đứng nghiêng nghiêng.

- Chia tay em nhé!

Em nhìn vào mắt anh: Khuôn mặt của Chị, nụ cười của Chị, ly cà phê đổ, sự dằn vặt...Và em hiểu.

- Vâng!

Em rút điện thoại, xóa số của anh.

Em mượn điện thoại anh, xóa số của em.

Em tháo chiếc nhẫn em vẫn đeo từ khi biết anh.

Rơi...

- Tại sao em đeo nhẫn đôi trong khi chưa có người yêu hả nhóc?

Em chưa bao giờ trả lời câu hỏi đó.

- Vì Em biết Anh sẽ không bao giờ đeo nhẫn vào tay Em!

Em quay lưng đi. Em là thế. Chẳng bao giờ níu kéo.

Một con nhím nếu muốn được yêu thương thì phải nhổ hết những cái gai trên mình nó. Dù biết đau, nhưng vẫn chịu đựng. Nhưng có ai cho nó biết: bao lâu thì gai trên mình nhím mới mọc lại hay không?

VÀ EM ĐÃ QUÊN...

Một ngày cuối năm 2008.

15. Phần 3: Chương 02

Hà Linh Ngọc

Men say chợ tình

Đứng dậy sau khi ngã, nỗi buồn nào cũng sẽ qua.

*

* *

“...Em có nghe tiếng anh gọi Em da diết

Dù kiếp này chúng mình không thành chồng thành vợ

Rồi những mùa rẫy sẽ qua

Chúng mình sẽ thành ông, thành bà

Hãy đến đây để hát cùng Anh

Để uống cùng Anh bát rượu đầy...

Để Trời Đất thấy rằng ta vẫn có nhau...”

Tôi thả bộ trên con đường gập ghềnh đá núi, hồn vất vưởng, ng ngỗ tưởng như vẫn đang trên độ cao hơn ngàn thước. Tại tôi ù đi, thờ dốc. Một nhòai sau hơn bốn tiếng đồng hồ ngồi trên ô tô vòng vèo qua những đèo cao hút gió, qua mấy cổng trời mây lơ lửng đầu xe. Xung quanh tôi toàn một màu đá xám, chưa có nơi nào nhiều đá như ở đây, đá nhỏ đá to, nhấp nhô những dãy đá tai mèo, tầng tầng, lớp lớp, cả một rừng đá bao lấy bước chân tôi. Khu chợ nằm trong thung lũng nhỏ, thấp thoáng vài ngôi nhà cổ với ngói máng thâm rêu, tường trình đất vững chắc. Lẩn trong lô nhô hàng sa mộc bóng các cô gái vùng cao xúng xính trong những bộ áo váy đủ màu sắc, lúng liếng mắt cười. Tôi thêm được như họ, hồn nhiên và chân thật như chính núi rừng nơi họ đã sinh ra. Tôi cũng được sinh ra ở miền núi, được lớn lên bên bếp lửa bập bùng trong những ngày đông tháng giá. Được ăn mèn mén uống rượu ngô và thổi khèn lá, khèn môi. Biết đánh yến ném còn trong mỗi mùa hội. Nhưng những cảm dỗ chốn thị thành đã dẫn hồn quê trong tôi đến một nơi nào đó rất xa. Nhìn những dãy núi ngút ngàn cùng cái lạnh buốt thấu xương bỗng dưng tôi thấy mình lạc lõng giữa cao nguyên đá.

“Em đi công tác vùng cao”- tôi nói khê đủ để chồng nghe thấy, tim tôi đập liên hồi. Tôi cúi vờ xếp quần áo để tránh ánh nhìn của Lâm, rằng tôi đang nói dối, sự dối trá dốt nát đàn bà. Hôm qua, Anh gọi điện: “Anh muốn gặp Em”. “Gi cơ? Anh đang cách xa em cả ngàn cây số?” “Anh đang ở gần Em, rất gần. Chúng mình đi chợ tình nhé, mai ngày 27/3...”. Tan việc, tôi quáng quàng trở về nhà quên cả đón con. Lòng tôi trào dâng xúc cảm. Đã mười năm tôi sống trong nhung nhớ, thứ nhớ nhung day dứt của kẻ yêu mà không có được người mình yêu. Tôi gặp anh trong một hội nghị tại Sài Gòn. Giữa đám đông, Anh nổi bật với vẻ lịch lãm và giọng nói đầy sức thuyết phục cùng với bài tham luận sắc sảo. Tôi cảm nhận có một thứ ma lực nào đó thật vô hình đang gây sự với nỗi buồn trong tôi. Hình như là rung động. Ham muốn. Đam mê. Khao khát. Tất cả như một mớ hỗn độn chen lấn, xô đẩy, rằng xé tim tôi. Những xúc cảm đã mất từ sau ngày tôi về Văn phòng làm việc dưới quyền Lâm, rồi bị Lâm bằng mọi cách chiếm đoạt để buộc phải lên xe hoa về làm vợ khi còn rất trẻ. Lâm cũng đẹp, phong độ và hào hoa, nhưng trong con người ấy đầy những tham vọng. Lâm tìm mọi cách lấy được tôi, để rồi khi cần Lâm sẵn sàng đánh đổi để lấy địa vị, danh vọng, tiền tài. Có lần Lâm không ngần ngại yêu cầu tôi phải lả lơi cột nả với một người đàn ông khác khi người ấy là cấp trên của Lâm. Tôi chợt nhận ra rằng, tôi không yêu dù đã làm vợ Lâm nhiều năm.

Anh cũng vậy, anh nói rằng anh rất ân hận vì đã cưới một người không yêu chỉ vì muốn làm vui lòng mẹ. Và tôi, tôi mới thực sự là tình yêu đích thực nơi anh. Hôm đó ngày 27/3. Tôi đã kể cho anh nghe, rằng ở vùng cao quê tôi, có một phiên chợ rất đặc biệt: Chợ tình, mỗi năm chỉ họp có một lần vào ngày 27/3. Đó là ngày của những chàng trai cô gái đi tìm bạn tình, ngày của những đôi lứa yêu nhau mà không lấy được nhau. Họ tìm về, ở với nhau một đêm, một đêm thôi trong men rượu tình, để chia sẻ cho nhau những buồn vui thường nhật bên bếp lửa bập bùng, bên nồi thắng cố bốc hơi nghi ngút, trong tiếng khèn gọi bạn đắm đuối thiết tha và trời cao nguyên lãng đãng khói sương. Để rồi hôm sau ai lại trở về nhà nấy, cuộc sống

cứ tiếp diễn ngày nối ngày. “Anh ước có một lần được đi chợ tình cùng Em”- Anh ôm tôi vào lòng hôn lên hàng mi cong ướt đầm. “Mười năm sau Anh nhé, chợ tình ngày 27/3”.

“Em gửi con về bà ngoại, mai anh cũng đi công tác”- Lâm đứng đằng sau tôi tự bao giờ. Tôi không hỏi, cũng chẳng muốn biết Lâm đi đâu, làm gì. Đã từ lâu, tôi không còn để ý chăm sóc hay thăm hỏi mỗi cuộc đi về của chồng. Lâm cũng vậy. Gia đình chỉ còn ràng buộc bởi bé Ly. Chúng tôi sống giả dối với cái mặt cơ quan đoàn thể và tổ dân phố gần cho: “Gia đình văn hoá”. Lâm bảo sẽ rất tệ nếu tôi và Lâm ly hôn. Cái ghế Chánh văn phòng và Phó chủ tịch tỉnh trong tương lai sẽ rời xa tôi và Lâm. Thôi đành buông xuôi. Ở cái tỉnh miền núi bé nhỏ này những chuyện như thế chẳng hay ho chút nào, thậm chí nguy hại đến thanh danh, mà điều đó đối với Lâm cần hơn bao giờ hết.

Ngày nối ngày, tôi sống bằng những giấc mơ về Anh, những giấc mơ dù có dù không chút lãng mạn, chút mê đắm của thời thiếu nữ đã theo tôi suốt nhiều năm trời. Tôi nhớ Anh, từng hơi thở, từng ánh mắt và giọng nói miền Trung trầm ấm nhẹ nhàng. “Em tên gì? Anh tên Duy”. Tôi ngượng ngịu đưa tay vịn vào tà áo như cô gái mới lớn lóng ngóng ngượng ngùng: “Linh”- tôi lí nhí. “Duy - Linh”- anh nói nhỏ vào tai tôi “thật đẹp đôi phải không?”... Tôi chưa kịp hết bối rối, “Anh là đại biểu tỉnh...” - anh nắm tay tôi tự nhiên và thân thiện như quen từ lâu lắm. “Em ở Đoàn...” - tôi ngập ngừng. Trái tim đàn bà nổi loạn, đập liên hồi. Tôi không làm sao giữ nổi, một giây trước ánh nhìn như muốn hút hồn trên khuôn mặt phong trần nơi anh. Ánh mắt anh như xuyên thấu cả nỗi buồn nằm sâu tận đáy nơi tôi: “Em cười nhưng anh thấy trong mắt em là cả một nỗi buồn mênh mông”. Tôi bối rối chôn chạy ánh nhìn đầy ma lực quyến rũ, thẹn thùng đưa tay thả mái tóc dài xuống trước ngực để che dấu những khát khao đang phập phồng nép sau làn áo mỏng, nơi ấy có trái tim đang loạn nhịp. “Cho anh chia sẻ nỗi buồn cùng em, được không”? Anh vỗ về bờ vai gầy run rẩy. Tôi bỗng thấy được chở che bằng sự an ủi và gần gũi rất đối thân quen.

Sài Gòn đón chúng tôi bằng một cơn mưa xối xả. Tôi thích những cơn mưa ào đến bất chợt khoác cho thành phố một lớp áo mới với dáng vẻ rất riêng mà không một nơi nào có được. Anh nắm tay tôi đi trong mưa, ướt đầm. Tụ ngộp thở trong vòng tay siết chặt và những nụ hôn khát khao cháy bỏng. Lần đầu tiên, tôi cảm nhận được tình yêu. Trái tim đóng cửa từ lâu bỗng bừng muốn vỡ oà. Những bông hoa li ti màu vàng rụng đầy túc tôi, “Em có biết tên loài hoa đó là gì không?” - “Cơm nguội, cây cơm nguội vàng”. Anh cao hứng hát to: “Hà Nội mùa thu cây cơm nguội vàng...” giọng hát thật mượt mà, ấm áp. Tôi thả tiếng cười giòn tan phỏ phỏ. Những con phố dài nín bước hai kẻ tình si, suốt đêm không ngủ. Chúng tôi trở về khách sạn khi trời gần sáng. Người tôi và anh sưng nước

Bây giờ đã là mùa xuân nhưng trời vẫn xám xịt một màu xám ảm đạm với mịt mờ thứ sương muối dày đặc và những dải cầu mây trắng xoá vắt ngang sườn núi. Từng đoàn người dập diu xuống chợ. Những con ngựa chở đầy hàng hoá khó nhọc bước đi trên đá. Một vài cô gái vắt vẻo trên cao rung rinh áo váy, ríu ran nói cười. Những chàng trai trong bộ trang phục truyền thống, đầu đội mũ nồi đi chân đất thối khèn gọi bạn tình. Tiếng khèn mới day dứt làm sao. Rằng “Em ở đâu, em có nghe tiếng anh gọi em da diết. Dù kiếp này chúng mình không thành chồng thành vợ, dù những mùa rẫy đã qua, rồi chúng mình sẽ thành ông thành bà, hãy đến đây để hát cùng anh, để uống cùng anh bát rượu đây, để trời đất thấy rằng ta vẫn có nhau”. Tôi đưa tay lên má, cả khuôn mặt tôi ướt đầm tự bao giờ. Lời hẹn mười năm, tôi đã chờ, đã đợi, sự chờ đợi của người đàn bà đẹp và quyến rũ nhưng cô đơn đến héo hon trong mỗi mòn nỗi nhớ...

Đêm đêm tôi vẫn mơ, một gia đình hạnh phúc, với Anh chứ không phải Lâm. Giật mình tỉnh dậy, quờ tay sang bên ôm chầm lấy thân hình đàn ông vạm vỡ hôn như mưa gió “Ô này, làm gì khiếp thế cứ như nhiều năm không gặp”. Tôi luống cuống quay đi giấu khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ. May mà Lâm không nhận ra, và cũng may chưa đêm nào tôi buột miệng gọi tên Anh trong những giấc mơ. Mưa Sài Gòn ào đến rồi đi nhưng kỷ niệm Sài Gòn thì đọng mãi. Tôi bắt gặp mình trở lại thời trình nguyên, nhựa sống trào dâng trong bầu ngực. Căn phòng nhỏ chỉ có hai người. Ánh đèn vàng dịu nhẹ, chiếc giường nệm trắng tinh, tôi khát khao được yêu, thứ khao khát mà bấy lâu tôi không có trước Lâm. Anh vuốt tóc tôi, mái tóc dài đen óng ả mà mỗi lần gọi Lâm hay cần nhân: “Em cắt bết đi cho đỡ vướng”. Anh mở tung cánh cửa, Sài Gòn về đêm thật đẹp. Tôi không thể dấu những xúc cảm đang trào dâng trong lòng. Tôi muốn. “Chúng mình nên giữ gìn cho nhau. Hãy dành cho Anh một góc thật nhỏ trong trái tim Em, để nhớ”- Anh hôn nhẹ lên trán tôi nụ hôn dịu dàng, ấm áp và đầy thương yêu. Tôi ngỡ ngàng như gặp lại cha mình của nhiều năm trước khi tôi còn bé xíu. Người cha đã ra đi để lại cho mẹ tôi nỗi cô đơn dang dặc giữa cuộc đời đầy giông gió, để lại cho tôi nỗi nhớ khôn nguôi và luôn thầm cầu mong có một ngày gia đình đoàn tụ. Nhưng tôi chưa

bao giờ ghét cha. Tôi tin vào những lời cha nói, rằng cha không muốn lừa dối mẹ. Tôi và anh bên nhau. Im lặng. Cảm nhận đêm. Hư vô.

5h sáng, anh tiễn tôi ra sân bay. “Tạm biệt nhé, Em mãi là một thiên thần trong Anh”. Không, tôi muốn dành lời khen tặng ấy cho anh, chính Anh mới là một điều đặc biệt đối với tôi. Giữa cái thời mà lũ đàn ông thấy gái cứ hau háu mắt la mày lém, lũ đực rửa luân bầu quanh như muốn ăn tươi nuốt sống tôi mọi lúc. Tôi hiểu Anh đã kìm nén lòng mình đến mức nào trước những đợt sóng lòng. Để nhiều năm sau tôi vẫn không thể nào quên ánh mắt chan chứa thương yêu và giọng nói trầm buồn: “Anh không muốn làm khổ em”...

Bỗng tôi thấy mình được bế bổng lên trời quay quay tít như thể tôi còn bé xíu. Một vòng tay rắn chắc, một ánh mắt thiết tha ngập tràn thương yêu và nụ hôn ấm áp. Anh đã đi suốt đêm vượt gần ngàn cây số đến với tôi vì lời hẹn mười năm trước. Trời bỗng sáng rực, những tia nắng xuyên qua dải mây ngũ sắc trải dài trên sườn núi. Những người dân bản xứ đứng nhìn chúng tôi ôm hôn nhau, một vài cô gái then thùng quay đi giấu nụ cười khúc khích.

- Kìa anh, đây là chợ tình vùng cao chứ đâu phải Sài Gòn, Hà Nội.

- Kệ họ, hôm nay là ngày đặc biệt của những người yêu nhau - Anh ôm ghì lấy tôi như thể tôi sẽ biến đi đâu mất nếu anh lỡ để tuột tay.

Cả ngày chúng tôi tay trong tay không rời nửa bước. Tôi kể cho anh nghe chuyện những giấc mơ buồn ám ảnh hồn tôi suốt nhiều năm tháng. Những giấc mơ luôn có hình bóng anh, lẫn quất. Rằng tôi đã chán ngấy cái cảnh sống không tình yêu với Lâm. Rằng tôi muốn có anh, hơn lúc nào hết. Con người ai cũng được sinh ra lớn lên lấy chồng lấy vợ sinh con đẻ cái rồi cũng già đi. Tại sao cứ phải gồng mình lên làm những điều mình không muốn? Để làm gì thứ dối trá ấy? Đời này, kiếp này có bao kẻ như vậy? Và Anh, Anh cũng giống tôi, giống Lâm, cũng lừa dối vợ mình. Rõ ràng anh yêu tôi, khao khát được gặp tôi, muốn có tôi nhưng sao vẫn ngày ngày làm những điều không có trong suy nghĩ? Hay vì cái ghế lãnh đạo đang đợi Anh? Không lẽ...?

Tôi đã tìm mọi cách để quên Anh, bằng công việc, bằng những thú vui ngày ngày bên người chồng không tình yêu và con gái, nhưng mỗi đêm về khi Lâm cùng con bé đã ngủ say cũng là lúc tôi nhớ Anh, nhớ quay quắt. Thời gian không chờ đợi một ai, tôi và Anh không còn trẻ nhưng cũng chưa phải đã già. Tôi biết sự đổ vỡ trong gia đình sẽ ảnh hưởng đến tương lai của tôi, của Anh, của Lâm. Tôi cũng không muốn vì tôi mà Anh mất đi tất cả. Xã hội dù đã phát triển rất nhiều nhưng những lễ giáo phương Đông vẫn trói buộc mỗi con người mà trong đó có tôi, có Anh đang tồn tại.

Đêm. Cao nguyên chìm trong một lớp sương mờ bao phủ, gió ngẫu nhiên đem theo giá buốt tràn về. Bếp lửa bập bùng, chảo thắng cố bốc hơi nghi ngút. Từng đôi trai gái quện lấy nhau trong những điệu xòe, trong tiếng khèn mời gọi đắm đuối thiết tha. Họ nhảy múa, hát ca và uống rượu, thứ rượu ngô sánh sánh trong những chiếc bát sứ thô trần đầy như tình người sơn cước. Không một ai chợp mắt, họ - những đôi tình nhân chỉ có một đêm, một đêm thôi để trao nhau niềm nhớ. Thoảng trong gió núi tiếng đàn môi gọi bạn tình. Tiếng ngựa cô đơn hý vang vọng vào vách đá, những con ngựa hoang bị cột chặt bên gốc cây sa mạc không tìm được bạn, tiếng vọng mới côi cút làm sao.

Phía sau hốc đá nơi chúng tôi ngồi xuất hiện một đụi nam nữ, họ xoắn lấy nhau không rời. Người đàn ông trách người tình đã để anh đợi suốt cả ngày chỉ vì sợ cô không biết đường đến chợ. Người phụ nữ xuýt xoa vì lạnh giải thích rằng tại xe hỏng giữa đường nên mới đến muộn như vậy. Họ ôm nhau, hôn nhau đắm đuối:

- Anh đã chờ giây phút này, từ lâu lắm - Người đàn ông ôm ghì lấy người yêu.

Tôi nghe rõ bên tai tiếng thở dài của người phụ nữ:

- Biết khi mô mình mới gặp lại nhau? - giọng miền Trung nặng nề.

Anh chột giật mình. Tôi cũng vậy khi bên tai là tiếng nói trầm nhưng vang quá đối thân quen:

- Từ giờ trở đi mỗi năm chúng mình sẽ gặp nhau một lần được không Em?

- Em muốn chúng mình gặp nhau khi nào có thể, thời gian không đợi mình đâu, chẳng mấy mà đã già rồi đó.

Giọng cô thôn thức. Gió thổi mạnh, sương rơi lạnh buốt. Tôi xoay qua vai

Anh liếc sang bên kia. Như không tin vào mắt mình...

Ồi! Lãm! Đúng là Lãm chứ không phải một ai khác. Bờ vai vuông chẵn chẵn trong chiếc áo veston màu cánh gián, một cái đầu chải chuốt trên khuôn mặt bánh choẹ. Là Lãm, Lãm thật rồi.

Người tôi run bắn, may có vách đá và Lãm đang mãi mê với người tình nên không nhìn thấy tôi. Duy ôm tôi vào lòng:

- Ngả vào anh cho đỡ lạnh, người em run bắn kìa” - Anh cởi áo choàng qua tôi. Tôi kéo mũ sụp kín mặt nhưng vẫn giông tai nghe ngóng.

Ở phía bên kia người đàn bà thút thít:

- Chúng mình hãy làm lại từ đầu, Em cần Anh... Em muốn có con với Anh, Em sợ muộn mất, hãy từ bỏ tất cả đi Anh...”

...

Trời ơi. Tôi thẳng thốt, lẽ nào cô ấy lại giống tôi đến thế. Từ lâu tôi vẫn khao khát có con, với Anh chứ không phải với Lãm. Dường như người phụ nữ nào khi yêu cũng đều muốn có con với người mình thương yêu nhất. Bé Ly là kết quả của cuộc sống không tình yêu nên đã phải chịu không ít thiệt thòi. Tôi không muốn con tôi lặp lại cuộc đời của mẹ. Lãm đang an ủi người tình bằng những câu gì gì đó mà tôi nghe không rõ. Tai tôi ù đi, đầu tôi quay cuồng. Thì ra Lãm cũng đã lừa dối tôi bao nhiêu năm trời. Quả báo. Đúng là quả báo. Tôi bỗng thấy thương mình, thương Anh, thương Lãm và thương cả người phụ nữ kia. Cô ta đang ở trong vòng tay của chồng tôi nhưng sao tôi không ghen, cũng chẳng buồn. Lúc này tôi cầu mong có đủ can đảm để chấm dứt mọi chuyện với Lãm. Tôi không thể để bé Ly lớn lên chứng kiến những điều giả dối từ bố mẹ, và tôi không muốn mất Anh.

Trời không trăng, không sao, thoảng xuất hiện vài vệt loé sáng bất chợt của một tia chớp lẠc mùa. Sương rơi ướt đầm bờ cây, vách đá, lớp sương dày đặc bao trùm nơi chúng tôi ngồi. Gió không ngừng thổi. Vài đốm lửa tàn leo lắt bên những đôi tình nhân chuyễn choáng men say. Tôi đi lại phía chảo trắng cổ đã cạn, rót hai bát rượu đầy, một đưa Duy, một tôi uống cạn. Tôi muốn lấy hết can đảm kéo Anh đến trước mặt Lãm để nói với Lãm cái điều tôi vẫn chôn nén từ lâu: “Tôi, anh, người yêu tôi và người yêu anh, chúng ta hãy thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này. Hãy trả nhau về đúng vị trí...”

- Anh Lãm - tôi gọi to. Lãm quay lại, người phụ nữ cũng quay lại theo phản xạ. Tôi định nói nhưng sao miệng cứng đờ, đắng ngắt.

Bên cạnh tôi, Duy đứng như trời trồng, thẳng thốt:

- Vợ a

Bát rượu tuột khỏi tay rơi xuống đá núi vỡ tan tành. Ngoài kia, trời hửng sáng.

Hà Nội - Hà Giang, chợ tình 2007

16. Phần 3: Chương 03

Blogger DR Ruan

Điểm tựa cuộc đời

Tôi muốn làm một hoa hướng dương không cần mặt trời, muốn viết một tự truyện về cuộc đời mình, và muốn được cả thế giới biết đến.

*

* *

12h đêm, mọi thứ xung quanh im ắng, ngoài cửa sổ ngọn đèn đường âm thầm leo lét cháy sáng rực một vùng. Căn phòng hoàn toàn chìm trong bóng tối, nàng gác cằm lên đôi tay tì trên cửa sổ, mắt nhìn đau đáu vào khoảng không lơ mờ sáng trước mặt, những vệt buồn còn đậm dấu vết trên khuôn mặt. Nàng nhắm mắt và nén một tiếng thở dài, tiếng thở dài tan bồng giữa khoảng không rộng lớn trước mặt, không ai nghe thấy ngoài chính nàng. Tiếng xe máy xình xịch đỗ lại trước cửa, những giác quan của nàng sống lại, nàng nghe ngóng, có tiếng mở cửa, tiếng nói xầm xì, rồi tất cả lại im lặng. Chồng nàng đã về.

Hình như không một ngày nào nàng không chờ đợi như vậy cạnh cửa sổ, mệt mỏi và chán chường nhưng nàng không thể không chờ đợi.

Nàng đặt hộp quà vào ngăn tủ, trong đấy là chiếc caravat rất hợp với chiếc áo sơ mi nàng đã mua tặng chồng cách đây hai tháng và nó vẫn còn đang treo ngay ngắn trong tủ chưa hề bị giặt mác. Nàng đã mua món quà đó cách đây một tháng và chờ đợi đến ngày mai.

Ngày mai, kỉ niệm hai năm ngày cưới của nàng và chồng. Nàng chờ đợi nó như chờ đợi một sự thay đổi mới trong quan hệ vợ chồng đang đi dần vào ngõ cụt. Để chuẩn bị cho ngày mai, hôm nay nàng đã chủ động chuyển trò vui về với chồng sau bao nhiêu trận cãi vã từ nhiều tháng qua.

Sáng hôm sau, nàng dậy từ rất sớm, xch lần đi chợ, nhưng không ăn sáng bởi nàng chờ độ 9- 10h chồng nàng dậy cả hai sẽ cùng đi ăn. Nàng mua một bó hoa hồng rất đẹp, từ khi về nhà chồng, có lẽ chưa một ngày nào trong phòng nàng không có hoa. Và hôm nay, càng cần có hoa.

9h nàng và chồng đi ăn sáng, chồng nàng hỏi “em ăn gì?”

“- Em không thích ăn phở”. Đây là câu trả lời hồi nàng mới về làm dâu, nàng không thích phở thật, thậm chí là ghét. Hồi nàng 6 tuổi, có một lần nàng ốm rất nặng và ba nàng ngày nào cũng cho con ăn phở để dễ ăn mà bổ dưỡng (hồi đó, được ăn phở cứ như là một ân huệ). Nàng ăn đến lần thứ hai thì không thể nuốt tiếp, và từ đó cứ nghĩ thấy mùi phở là...muốn ói. Dù là phở ngon nhất Hà Nội nàng cũng không muốn ăn, nhưng chồng nàng thì rất thích món đó. Nên câu trả lời của anh ta sau đó sẽ là “nhưng chẳng có gì ăn được hết, thôi ăn phở đi”. Và anh ta đâm xe lên vỉa hè có hàng phở (thực ra lúc anh ta hỏi câu đó anh ta đã gần đến nơi).

Nàng luôn luôn chỉ ăn được nửa bát phở và ăn rất lâu, chồng nàng sau khi ăn xong sẽ ra quán nước bên cạnh hút thuốc và uống nước chè, để mặc nàng ngồi nhẩn nha với bát phở.

Sau nhiều lần như thế nàng không trả lời chồng “em không thích ăn phở” nữa, mà chuyển thành “tuỳ anh”, và tất nhiên chồng nàng lại ăn phở. Nhưng có một điều lạ, dần dà nàng không còn ghét phở nữa, nàng thích nghi với nó dần dần, thậm chí còn cố gắng học cách thích nó, cũng giống như nàng thích mọi sở thích khác của chồng, tất cả là vì chồng. Bây giờ, nàng đã có thể ăn phở mà không ...muốn ói.

Nàng không còn nhớ mình đã nấu gì trong bữa ăn trưa hôm đó, chỉ biết nàng đã cố gắng nấu những món chồng thích và nấu thật ngon. Nàng thích nấu ăn và nấu ăn cũng rất khá, sau khi lấy chồng nàng càng quan tâm đến tay nghề nấu nướng của mình hơn, nàng cố gắng học theo mẹ chồng cách chế biến món ăn bởi vì chồng nàng đã quen với khẩu vị đó bao lâu nay rồi. Nàng và mẹ chồng rất hợp nhau, hay tâm sự với nhau, có lẽ đó là một trong những điều may mắn ít ỏi mà nàng có được khi lấy chồng.

Cơm nước đã sắp ra, cả nhà ngồi đợi, chồng nàng vẫn chưa về dù bộ phim trên VTV đã kết thúc. Nàng gọi điện, nơi nào đó ồn ào, có những tiếng cười đùa không dứt, chồng nàng gắt lên “đang bận, 15 phút nữa anh về”. 15 phút, 30 phút, 1 tiếng, 2 tiếng, cả nhà đã ăn cơm...trừ nàng. Nàng vẫn chờ, không phải lần đầu nàng chờ, suốt hai năm nay nàng luôn phải chờ như vậy, và nàng quyết định sẽ chờ bằng được chồng về ăn cơm như đã hứa. Có hôm nàng đã nhịn hẳn luôn bữa trưa vì chồng đã không về. Còn hôm nay, nước mắt nàng rơi xuống bát cơm nguội ngắt, 3h chiều nàng dọn mâm bát.

Nàng lên mạng, quyết định create một cái blog và entry đầu tiên nàng viết:

“Hôm nay là một ngày đặc biệt, đáng nhẽ là rất đặc biệt với cả hai người. Nhưng nó đã trở thành một ngày thật buồn chán hơn bất cứ ngày nào trong năm. Tôi tự mua cho mình mấy bông hoa, tự cắm nó vào bình và đặt ngay ngắn trên bàn, tôi đã ngắm nó rất lâu và phát hiện ra nó chẳng có ý nghĩa gì khi không phải

của nửa kia cuộc đời tôi tặng. Nó chẳng có ý nghĩa gì khi chỉ mình tôi ngắm nó, và thấy nó đẹp. Hoa lúc nào cũng đẹp, nước mắt lúc nào cũng trong, và trái tim tôi lúc nào cũng lạnh lẽo.

Căn phòng đó càng lúc càng lạnh lẽo đến đáng sợ, đến nỗi tôi giật mình khi thoáng thấy bóng mình trong gương, trong giây phút ấy tôi chợt vui mừng, bởi tôi tưởng anh đã về.

Hai năm, có quá nhiều cho một niềm tin đã mất, một hi vọng đã trở thành thất vọng, một niềm vui đã lụi tàn và một câu chuyện tình đã đến hồi kết thúc.

Tôi biết nói gì với chính bản thân mình. Vẫn là câu nói tôi đã nói suốt từ khi tôi bắt đầu biết khóc. Mạnh mẽ lên, tôi ơi!”

Nước mắt nàng rơi trên bàn phím, nàng gục đầu lên đôi tay, đôi vai nhỏ bé rung lên như đang theo một điệu nhạc, trên màn hình vi tính những dấu chấm kéo thành hàng dài bất tận...

Nàng tự hỏi, phải chăng anh không nhớ ngày hôm nay, phải chăng anh quá bận rộn với khoảng trời riêng của anh. Nàng đang nghĩ đến những lời hứa anh chưa thực hiện được, nếu một ngày nào đó anh chia tay đơn li hôn ra trước mặt nàng, thì nàng sẽ kí sau khi anh đã thực hiện hết những lời hứa với nàng. Khi bắt đầu yêu anh, khi đã lấy anh, chưa một ngày nào nàng nghĩ sẽ là người chủ động chia tay, nàng sẽ chịu hết mọi đau khổ, mọi vất vả để ở bên anh- người mà nàng đã yêu. Nàng có thói yêu thương ngu ngốc và bất cần như vậy.

Món quà vẫn ở yên trong ngăn tủ, chồng nàng chưa vô tình mở ngăn tủ đó ra để thấy nó, nàng ôm nó vào lòng, có phải nó là hi vọng duy nhất nàng có.

Căn phòng đã tắt đèn, nàng lại ngồi trong bóng tối, chiếc điện thoại luôn cầm trong tay, nàng bật ghi âm, nàng nói, có lẽ sẽ là những lời nói tận sâu đáy lòng cuối cùng nàng sẽ nói với chồng. Nàng cắn chặt môi để nước mắt không rơi xuống, tiếng nhạc rất nhỏ phát ra từ chiếc đài đĩa vẫn nhẹ nhàng thấm khô

“Người xưa đó đâu về nữa,

tội tình chi mình đi xé nát đời mình

Làm sao cho đời ta lãng quên,

hình bóng người vẫn còn đây,

Ngày nào đêm nao đó chìm tan giữa đại dương”

Đến bây giờ nàng sợ nghe lại bài hát đó vô cùng.

Tiếng xe máy xình xịch, tiếng mở cửa, nàng liếc nhìn đồng hồ, 1h đêm. Chồng nàng khê hé cửa, nàng không nhìn lên, trái tim nàng đang bị bóp nghẹt bởi những cảm xúc cuộn cuộn đổ về. Anh ta giờ trước mặt nàng một bó hoa, nàng không giơ tay ra nhận, chỉ nhìn nó trần trối.

- Anh xin lỗi, lúc 5h anh đi mua hoa cho em, tiện đường qua chỗ mấy anh bạn, đã định về rồi nhưng bạn anh nó bảo hôm nay là sinh nhật nó, ở lại một chút.

Nàng nghiêng chặt hai hàm răng, bóp vụn lấy những bông hoa đã héo, nước mắt trào ra không thể kìm lại được, nàng nói như mê dại trong tiếng nấc:

- Một năm chỉ có một ngày thôi mà.

- Một năm chỉ có một ngày thôi mà.

- Một năm chỉ có một ngày thôi mà.

Nàng không biết lúc đó mình nói đi nói lại mấy chục lần câu nói đó, chỉ thấy hần thắt kinh nhìn nàng như nhìn một kẻ đang lên cơn điên. Còn nàng, đầu óc trống rỗng, nỗi đau đớn che lấp hết mọi suy nghĩ, nàng xé nát vụn những cánh hoa, rải nó khắp căn phòng, nàng hất lọ hoa trên mặt bàn xuống đất, nàng đập phá mọi thứ xung quanh, và cuối cùng nàng gục xuống bên cạnh chiếc tủ đang chứa món quà của nàng. Nếu nàng còn đủ sức lực nàng sẽ ném món quà ấy vào mặt hắn, nhưng nàng không còn đủ sức nữa, nàng ngã gục dưới đất, chân tay tê liệt, đầu óc trống rỗng, chỉ có nước mắt cứ tuôn trào mãi mãi.

Nàng sắp xếp đồ đạc vào vali, dưới chân nàng những cánh hoa vẫn còn rải đầy tan tác, chồng nàng vẫn đang ngủ vùi trong lồng chăn trên chiếc giường đơn cạnh cửa sổ. Nàng mở ngăn tủ, món quà vẫn nằm đó, chiếc nơ màu đỏ như đang mỉm cười chờ đợi một điều kì diệu. Và có lẽ, đến tận bây giờ món quà vẫn nguyên chỗ cũ y như lúc nàng đặt nó vào.

Con ngõ nhỏ nhỏ với hai cây dâu da quanh năm đứng chờ nắng, bức tường vôi bạc phơ bạc phách như đã tồn tại cả trăm năm, cái cổng sắt hoen gỉ màu mưa nắng chất đống bởi những lớp bụi đường, nàng chẳng thể tìm được ý nghĩa của cuộc sống ở nơi đây. Thế nên...nàng đi...

Đứa bé níu tay mẹ giật giật, nàng nhìn xuống, đôi mắt tròn xoe đang nhìn nàng như muốn hỏi “đi đâu hả mẹ?”. Nàng ngồi xuống trước mặt con, vuốt mớ tóc mềm đang che ngang trán, nàng đặt cả hai bàn tay vào vai con, nói một cách trịnh trọng, “đi khỏi đây”. Nói xong, nàng gục đầu vào đôi vai nhỏ bé đó và khóc nức nở.

“Con gái mẹ, con là điểm tựa duy nhất giúp mẹ đứng vững trong cuộc đời này!”

22h 22- 7- 2008

17. Phần 3: Chương 04

Blogger Yeumuathu - Thanh Lê

Sóng xô về đâu?

Thứ năm, ngày 01 tháng 10

Một ngày trời lạnh, văn phòng của anh có một sự thay đổi, một nhân viên mới chuyển đến. Lại là một nhân viên nữ. Cô đáng vẻ hơi gầy, ít nói, cũng chẳng có gì đặc biệt thu hút anh. Nhiều khi anh mong có một cơn gió mới, một làn sóng mới thổi vào không khí tẻ nhạt nơi đây, và cả cuộc sống của anh nữa.

Thứ hai, ngày 14 tháng 12

Mỗi ngày lặng lẽ trôi qua, anh nhận thấy cô rất có năng lực, cô có cách nói chuyện cao ngạo mà lại khiêm nhường. Anh không giải thích nổi sự mâu thuẫn trong suy nghĩ của mình. Không biết từ bao giờ anh đã chú ý đến cô, anh phát hiện ra, cô có đôi mắt đẹp lạ kỳ, đôi mắt cô trong, một ánh nhìn thách thức, kiêu hãnh, nhưng anh vẫn nhận ra đằng sau đó là một nét u uất, hoang dại, và yếu đuối. Anh thấy mình ngã vào đôi mắt ấy. Ánh mắt của thiên thần. Ánh mắt của cô làm cho anh nửa muốn chinh phục nửa muốn che chở.

Ngày 24 tháng 12, Giáng sinh, trời không lạnh mà ấm dần lên.

Anh hốt hoảng nhận ra những suy nghĩ lạc nhịp của mình, anh kéo mình trở về thực tế, rằng cô chỉ là nhân viên của anh, và anh đã có vợ rồi. Anh đối xử với cô một cách bình thường, anh không nhận ra nó triu mến hơn những người khác, còn cô có nhận ra không nhỉ?

Anh biết mình có thể lừa dối tất cả, nhưng không thể lừa dối bản thân mình, mỗi ngày anh vẫn quan sát và ngắm nhìn cô làm việc qua camera. Nụ cười và ánh mắt của cô, gần như đi sâu vào suy nghĩ của anh, nhất là ánh mắt, anh bị ám ảnh bởi ánh mắt hoang dại ấy. Khi cô chống cằm suy tư, nhìn mơ màng, anh cũng mơ màng. Khi cô thần thờ, anh cũng thần thờ.

Anh yêu nàng mất rồi, có phải vậy không, anh tự hỏi mình.

Ngày 03 tháng 02, trời không mây

Một lần anh đi công tác dài ngày, không được nhìn thấy nàng quả là cực hình đối với anh, khi về đến văn phòng là đã tối, mọi người đã nghỉ hết, anh lao vào phòng mở camera lên, anh lại thấy nàng, thấy ánh mắt nàng hôm nay không còn nét cao ngạo, mà buồn như mùa thu. Điều gì làm cho thiên thần của anh buồn vậy nhỉ? Có phải là nàng nhớ anh không nhỉ?

Không, nàng không phải là của anh, mà anh cũng không có quyền có nữa.

Rốt cuộc thì anh yêu nàng hay yêu đôi mắt nàng? Anh thấy mình thật tệ, anh đang lừa dối vợ anh, dù chỉ là trong suy nghĩ. Anh không biết làm sao để thoát khỏi những điều rắc rối của mình, anh không dám chia sẻ với ai, mà thật sự anh cũng không muốn chia sẻ, anh muốn giữ những điều về nàng cho riêng mình.

Ngày 14 tháng 02

Ngày lễ tình nhân, hôm nay nàng xin nghỉ, anh không được thấy nàng trong ngày này, có một cảm giác cô đơn xâm chiếm lòng anh. Anh đi bên cạnh vợ mà sao lại thấy cô đơn. Hôm nay anh chở cô đi dạo phố, anh tặng cô một bó hồng. Có lẽ cô rất vui, còn anh thì vui buồn lẫn lộn, anh vui vì thấy cô vui, anh buồn vì anh đang nghĩ đến một người khác cô, anh buồn vì anh không thể tặng người ấy dù chỉ một cành hoa.

Anh chở cô dạo quanh trường đại học nơi cô và anh đã từng học và hò hẹn, anh nhắc lòng mình hãy thôi điên rồ đi, anh đang có một người vợ tốt. Anh nên giữ gìn những điều tốt đẹp đang có.

Nụ cười anh vụt tắt khi chợt thấy một bóng dáng vụt qua, anh ngỡ ngàng thấy nàng trên xe một người nào đó mà anh chưa kịp rõ mặt, anh chỉ thấy đôi mắt nàng cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy anh, nàng nhoen miệng cười, ánh mắt vẫn trong veo, u uất và nuối tiếc...

- Mình về thôi anh, em buồn ngủ quá - Giọng nói của vợ anh kéo anh ra khỏi cơn mộng mị.

Anh chở cô về, lòng anh nặng trĩu ánh mắt của nàng. Chút quyết tâm mới có đã tan biến thật nhanh như là cơn gió.

Tháng năm, một chiều trời mưa...

Nàng đang ngắm nhìn những hạt mưa, mơ màng, đôi mắt nàng buồn dịu dịu, anh đang ngắm nhìn nàng, anh cũng mơ màng. Đấu tranh với chính mình thật kinh khủng. Nhưng tại sao người ta lại từ chối khi niềm vui đến với mình nhỉ. Anh thầm nghĩ và anh quyết định nàng sẽ là một bức tranh thiên thần, anh ngắm mỗi ngày, chỉ thế thôi.

Ngày lễ, cả công ty tổ chức liên hoan. Nàng hát một bài hát buồn. Đôi mắt nàng ướt. Nàng run rẩy, anh muốn chạy đến bên nàng, che chở và bảo vệ cho nàng. Nhưng anh cũng chỉ đành ngồi lặng lẽ nhìn nàng trong một góc tối của căn phòng Karaoke.

Hình như mọi người ép nàng uống. Hình như nàng không uống được. Hình như nàng say. Anh muốn chạy đến uống cho nàng, nhưng anh chẳng có được lý do gì để làm thế. Hình như nàng khóc. Anh muốn chạy đến đỡ bờ vai đang rung lên của nàng, anh muốn lau những giọt nước mắt từ đôi mắt kỳ lạ của nàng. Và cuối cùng điều anh mong cũng trở thành sự thật, anh được mọi người phân công đưa nàng về, vì anh đi một mình. Anh mỉm cười vui vẻ. Chẳng ai biết được những điều ấp ủ trong lòng anh. Anh dìu nàng ra xe, nhưng chợt nhớ ra anh không biết nhà nàng, nàng ngủ rồi. Chần chừ...anh lái xe chậm chậm về căn hộ riêng của mình, nơi anh đã sống những ngày còn độc thân. Anh bế nàng vào nhà, thiên thần nhỏ của anh, tạm thời bây giờ là của anh đi.

Chưa bao giờ anh gần nàng như thế, người anh rung lên vì xúc động, chợt đau khổ khi nhận ra anh đã yêu nàng, anh muốn che chở, muốn bảo vệ cho thiên thần bé nhỏ đang trong vòng tay của anh. Một cảm giác mãnh liệt. Anh đặt nàng lên giường. Ngắm nhìn nàng say ngủ. Anh nhắn tin không về cho vợ và tắt điện thoại.

Anh ôm nàng ngủ, nghe hơi thở của nàng, giờ mắt nàng đã nhắm, không còn sự u buồn nữa, anh chỉ thấy nàng thật nhỏ bé trong vòng tay anh. Trong cơn say tình, anh thấy anh và nàng đã thuộc về nhau một cách trọn vẹn. Không, giờ đây anh thấy mình thuộc về nàng, chứ không phải nàng thuộc về anh, vì nàng đâu hề hay biết điều

Anh đã chiếm đoạt nàng, anh thấy mình thật khốn nạn. Không, anh không cố ý, anh chỉ muốn được thuộc về nàng - thiên thần nhỏ của anh.

Nàng trở mình thức giấc, nàng nhăn mặt, có lẽ nàng vẫn còn đau đầu, hốt hoảng khi thấy có vòng tay ôm mình, nàng kinh hãi nhận ra tất cả vấn đề. Ánh mắt hoang dại chuyển thành màu xám đục, những giọt châu sa, không một lời nào cả, ánh mắt nàng nhìn anh như cảm phẫn.

Anh đau khổ khi gặp ánh mắt của nàng, giá nàng cứ trách mắng anh, nhưng không. Anh bế nàng đặt vào một chiếc ghế mây. Tầm ga trắng lấm tấm những giọt màu đỏ. Anh nắm lấy tay nàng, nhìn sâu vào đôi mắt nàng:

- Anh yêu em...anh...

- Anh đừng nói gì nữa. Xin lỗi anh. Cứ coi như chưa có gì xảy ra. Hãy quên điều không nên nhớ.

Rồi nàng lao ra cửa, bất chấp cơn gió lạnh và bầu trời sắp đổ mưa. Anh đuổi theo nàng, nhưng rồi anh khựng lại, anh để mặc cô gái của mình chạy giữa cơn mưa. Anh thật khổ nạn với nàng, vậy mà nàng lại xin lỗi anh...

Trời sáng rồi lại tối, một ngày trôi qua thật nhạt nhẽo. Trong lòng anh có những cơn bão khủng khiếp. Anh đối mặt thế nào khi anh gặp lại nàng ngày mai đây, anh đối mặt thế nào khi anh gặp vợ anh đây. Trời ơi anh đã làm hại đời nàng, anh đã phản bội vợ anh...

Thứ hai, trời mưa tầm tã..

Anh vào văn phòng đã thấy nàng rồi. Nàng vẫn đôi mắt đó, vẫn ấm nóng, vẫn sợ hãi, vẫn cao ngạo như thế, dường như sâu hơn, nỗi niềm nhiều hơn. Nàng vẫn thế, không tránh mặt anh, mà cũng không thân thiết. Cứ như chưa có gì xảy ra. Mỗi ngày, nhìn thấy nàng, giờ trong đôi mắt thêm vẻ bất cần, trái tim anh như có hàng ngàn mũi dao đâm vào. Anh đã làm khổ nàng rồi. Anh không chịu nổi nữa, anh phải gặp riêng nàng, anh phải làm một điều gì đó..

Tháng 7, trời vào thu, nàng nghỉ việc đột ngột. Nàng chỉ nói với anh một câu ngắn gọn “Em chuyển công tác theo gia đình”. Đó là những gì cuối cùng của nàng anh biết được. Anh đau khổ khi rời xa nàng, mỗi ngày chỗ ngồi của nàng trống, anh cũng thấy trái tim trống trải, chênh vênh.

Anh xem lại những đoạn phim quay cảnh nàng làm việc trước đây, anh ghé qua căn hộ nhỏ, anh lại thấy nàng trên tấm ga trắng, tình khôì anh đã cất giữ. Anh nâng niu nó như chính nàng vậy. Tháng năm rồi sẽ làm cho anh quên nàng...

Anh đã không quên nàng, nhưng nỗi nhớ về nàng không quay quắt như lúc trước nữa, nó được cất giấu vào một nơi sâu nhất trong trái tim, một tình yêu mãi mãi được chôn kín, nó là sức mạnh cho anh mỗi khi anh mệt mỏi, nó là miền thương nhớ, một nơi mà vợ anh không bao giờ biết được...

Nhiều năm sau, chuyện đã qua qua nhanh như một giấc mơ, người đã xa cũng xa dần trong ký ức, tất cả chỉ còn lại là một lớp khói mây lãng đãng. Anh bước một mình trên bãi biển và trầm tư lự về cuộc đời mình, về một đôi mắt đã từng ám ảnh anh và về tất cả những điều trong cuộc sống của anh, như một thước phim quay chậm.

Một cơn sóng ồ ạt đến, xô nhau vào bờ, bước chân anh liêu xiêu, có một cô bé đang nghịch cát ở đằng xa, mái tóc rối vì gió. Cô bé ngẩng đầu nhìn anh. Anh mỉm cười và cùng xây lâu đài với cô bé.

- Nhà con ở đâu vậy, cô bé?

- Nhà con ở cuối con đường kia...

Anh cũng sờ bắt gặp đôi mắt đen tròn thân quen, đôi mắt cũng ướt, cũng hoang dại và yếu đuối, anh thần thờ nhìn, một chút đau nhói ở trong lòng. Tình yêu năm xưa bỗng bùng cháy nhưng anh chợt khốc và nhìn xa xa về biển.

- Chú ơi, sao chú không xây nữa, sao con thấy chú quen quen. Chú là ai vậy?

- À, chú chỉ là một khách du lịch thôi, chú cũng thấy con quen như chú đã gặp ở đâu rồi...

- Chú xây phụ con đi.

- Ủ, thì xem ai xây đẹp hơn nhé.

Hoàng hôn gần buông xuống, phía xa có một người thiếu phụ trẻ, dắt một bé trai đi về phía anh. Anh nghe tiếng cười đùa giòn tan của cậu bé và cả người thiếu phụ. Họ đuổi bắt nhau trên bãi biển. Sóng vẫn xô dưới chân, anh nghe tiếng cậu bé gọi:

- Chị San Hô ơi, về thôi.

- Ủi chị về liền, Cua lại đây xem lâu đài của chị có đẹp không nè?

Họ tiến về phía anh, anh bỗng thấy thời gian như ngừng trôi, hoàng hôn mặt trời đang chìm xuống biển, nó như ngừng lại treo giữa trời và biển, sóng thôi xô bờ, anh như chìm trong lớp khói mây lãng đãng, giữa hư và thực, giữa quá khứ và hiện tại, giữa tình yêu và nỗi đau, anh thấy nàng đang đi về phía anh, nụ cười tươi hơn đôi mắt, nàng nựng má cậu bé... Nàng đến gần anh, cũng sững sờ như anh... anh muốn lao đến ôm nàng, ánh mắt nàng vẫn vậy, nhưng không cao ngạo và cũng không yếu đuối nữa, ánh mắt nàng ấm áp, khiến cho anh muốn được ở trong chốn bình yên ấy, trái tim anh xúc động nghẹn ngào, có lẽ nàng cũng thế, vì anh không thấy nàng nói điều gì cả...

Nàng không nói gì hết, nàng đi đến phía cô bé.

- San Hô về thôi con, tối rồi.

- Dạ, cô bé đáp trả.

- Đây là con của em à, em có ổn không?

- Xin lỗi, tôi không quen anh.

Anh sững sờ nhìn nàng, nàng như chẳng nhìn thấy anh, nàng dắt tay hai đứa trẻ đi xa anh dần, anh gục ngã, có phải là nàng không, là nàng đó, nhưng anh đâu có quyền mong nàng đối xử tử tế như một người bạn. Anh đã bước đi điều đáng giá nhất của nàng. Anh nghe nước mắt chảy trên khuôn mặt, anh gục xuống bờ biển, sóng bỗng xô mạnh.

Chợt anh đứng phắt dậy, trong một phút suy nghĩ, anh đuổi theo người thiếu phụ, anh theo dõi nàng, thiên thần của anh, ở một khoảng cách xa, anh thấy nàng bước vào một ngôi nhà nhỏ, cánh cổng xanh đóng lại. Anh tần ngần và lặng lẽ quay về khách sạn.

Nặng lên chiếu qua khe cửa, anh thức dậy, nhìn ra biển, anh nhớ nàng đến quay quắt, anh như người điên, bước chân chầm chậm đến cánh cổng màu xanh, có dáng người quét sân phía trước. Anh có nên vào không, lỡ gặp chồng nàng thì sao, có thể anh ta sẽ cho anh một trận đòn thân vì đêm mưa ấy. Có thể...nhưng dù thế nào anh cũng chịu, vì anh muốn gặp nàng.

Anh gõ cửa, người thiếu phụ mở cửa, nàng nhìn anh hoảng hốt, nàng của anh đây mà, sao nàng lại cổ tử ra vẻ xa lạ như vậy, một giây ngưng đọng, nàng cất tiếng:

- Xin lỗi, anh tìm ai?

- Anh tìm em.

- Xin lỗi tôi không quen biết a

- Sao em lại tránh anh?

Vừa lúc ấy, cô bé - thiên thần nhỏ chạy tới.

- Mẹ ơi, mẹ,...ai thế mẹ?

- Mẹ không biết con à.

- A, chú trên bờ biển, con biết chú ấy, chú đã xây lâu đài với con.

- Lần sau con không được nói chuyện với người lạ nghe không?

- Chú này không phải người lạ phải không mẹ, con thấy chú này quen quen.

- ... Mẹ không biết

- Lạ thật mẹ ơi, con thấy chú này giống em Cua của con lắm.

Anh mỉm cười vì cách so sánh ngược đời của con bé, nàng giật mình vì câu nói hồn nhiên của con gái.

Anh ngắm con bé, nó có đôi mắt giống mẹ, anh cũng thương nó như thương mẹ của nó - nàng, anh quay sang nàng, anh thấy mắt nàng ướt, anh làm gì lúc này đây, tay chân anh lỏng ngóng, còn nàng, nàng khụy xuống.

Anh hốt hoảng lao tới đỡ nàng, con bé San Hô khóc rồi rít, anh bế nàng vào nhà, cậu bé Cua đang ngủ trong nhà, anh nhìn nó và thấy trong lòng có một cảm xúc khó tả, máu trong lồng ngực như dồn lại. Cậu bé đáng yêu quá.

Nàng đã thiếp đi một buổi, anh và hai đứa nhóc không quen mà thành thân thiết vì có chung một tình yêu với nàng. Nàng bị choáng do một cơn xúc động mạnh. Anh lại làm cho trái tim nhỏ của nàng đau khổ nữa rồi. Cớ gì mà khi nàng muốn yên ổn anh lại tìm đến và phá vỡ sự bình yên của nàng. Anh muốn nắm tay nàng nhưng sợ chồng nàng về bất chợt, nàng sẽ không yên với anh ta, anh hỏi khẽ hai đứa nhỏ:

- Ba các con đâu?

- Ba con đi làm xa, lâu lắm mới về.

Anh đắm chiêu suy nghĩ, tội nghiệp nàng - thiên thần của anh, nàng thật đáng thương khi chồng ở xa như thế. Anh không hay nàng đã tỉnh lại, hai đứa trẻ reo lên:

- ẹ tỉnh rồi, mẹ tỉnh lại rồi

- Mẹ ơi, mẹ khỏe chưa?

- Ủ, mẹ khỏe rồi, các con lại đây.

- Em thấy đỡ chưa?

- Cảm ơn anh, ổn rồi.

Anh đau xót nhìn nàng, nàng tránh ánh mắt anh. Mắt nàng hướng về ô cửa sổ hướng ra biển, nơi hàng phi lao đang oằn mình chống gió. Nàng đang nghĩ gì, anh không thể biết, anh cũng không biết nói điều gì. Anh không muốn ra về, nhưng anh cũng chẳng có lý do gì để ở lại. Anh cầm tay nàng

- Anh về đây. Em giữ sức khỏe nha.

Anh quay gót, nàng không nói gì, chỉ có tiếng bé Cua ngây thơ hỏi.

- Sao chú không ở lại đây luôn?

- Mẹ Cua đâu cho chú ở đâu, cả ba Cua nữa.

- Ba không về đâu, ba đi xa lắm. Mẹ ơi, cho chú ở lại với tụi con nha.

- Cua, không được nói như vậy, để chú về.

- Không con không cho chú về đâu, cả Cua và San Hô đều nín tay nàng.

Dường như mọi sự kiềm chế đã quá giới hạn, nàng bật khóc thành tiếng, người nàng rung lên, hai đứa trẻ thấy mẹ khóc, chúng chạy tới ôm nàng và xin lỗi rồi rít:

- Mẹ ơi, chúng con hư, chúng con nghe lời mẹ để chú về.

Nàng khóc nhiều hơn, anh không nghĩ được gì nữa, lao đến ôm nàng, ôm thật chặt, vỗ về, anh ôm cả hai đứa trẻ đang ôm mẹ mếu máo khóc. Anh ước gì anh có thể che chở cho cả ba.

Anh bật khóc, trái tim đau nhói và sung sướng như bắt được hạnh phúc rơi từ nơi nào xuống tay anh khi nghe nàng nói:

- Gọi ba đi con, chúng là con của anh, hai đứa sinh đôi.

Không gian trầm lắng, họ cứ ôm nhau như thế, như là một gia đình lạc mất nhau sau bao năm, họ cứ ôm nhau như thế, như thế tìm thấy được tâm hồn mình đánh rơi bao nhiêu năm, cho dù ngày mai có ra sao.

Sóng ngoài kia vẫn xô bờ, đã là vậy và ngàn năm sau vẫn sẽ xô bờ

Một con sóng chẳng biết sẽ về đâu...

Một con sóng thứ hai cũng chẳng biết sẽ về đâu...

Con sóng thứ ba có lẽ sẽ thôi vỗ...

18. Phần 3: Chương 05

Hoàng Hải Anh

Phía ngày nắng tắt

Mười chín trăng tròn, cái thuở mà người ta nhiều đam mê, khát khao và ước mơ nhất, thì anh lại đẩy em đi, không phải bằng tay, mà bằng mắt.

*

* *

Em hay thích những bài hát là sản phẩm của sự kết hợp giữa thơ và nhạc. Bởi nó đắm say hơn, sâu sắc hơn, và đi vào lòng người hơn. Tìm những bài hát như thế thật không dễ dàng gì trong cái dòng chảy âm nhạc hỗn tạp và xô bồ như hiện nay.

Rồi một ngày tình cờ ngồi trong quán cafe, bắt gặp giọng hát quen thuộc của Hà Trần. Có một chút buồn, một chút đau, một chút u uất, và thật nhiều ám ảnh. Em biết đến Phía ngày nắng tắt của Ngọc Đại từ phút ấy.

Thú thật em chẳng thích Vi Thùy Linh. Thơ của cô ấy “mạnh” quá, nhiều khát khao quá, bùng nổ quá... cái gì cũng muốn đạt tới cực điểm, thậm chí vượt qua cực điểm. Em thì không thể. Em chỉ là một cô gái bình thường, muốn sống một cuộc sống bình thường, khao khát và đam mê cũng bình thường.

Nhưng Phía ngày nắng tắt - một bài hát phổ thơ Vi Thùy Linh thực sự đã chinh phục em. Cũng cháy đầy nhưng không đến nỗi “quá lửa”. Nó chỉ âm ỉ ở khúc đầu và rồi bùng nổ một chút ở đoạn sau. Nỗi buồn đau và u uất hòa quyện trong giọng hát như một lời thì thầm của Hà Trần, chậm chậm, âm âm trong tiếng piano như ai oán, như trách cứ

“Nỗi buồn nhiều như gió

Em ước được thả lên trời

Như bóng bay!

Đã nhiều rồi tìm anh,

Em không nhớ đã tìm gặp anh,

Biết bao lần rồi?

Một mình vỡ oà,

Chiều vàng lắt lay.”

Người ta bảo con người hạnh phúc nhất khi yêu, đau khổ nhất cũng khi yêu. Những khổ đau trong tình yêu cũng có muôn hình vạn trạng: nỗi đau của những mối tình không được đáp trả, nỗi đau của những tình yêu tan vỡ, và nỗi đau của sự phản bội.

Trong nguyên bản thơ Từ phía ngày nắng tắt, câu đầu tiên là “Nơi em ở là phía ngày nắng tắt”. Cô gái ấy đã phong kín mình trong ngày rộng thảng dài với một bóng đen u ám. Nơi cô ấy ở, mặt trời không thể chiếu tới được. Bởi vì thế giới của cô luôn đậm đặc một nỗi buồn. Nỗi buồn nhiều như gió. Những ngọn gió cô độc cứ đeo bám cô. Cô ấy đi với nỗi buồn, đứng trong nỗi buồn, gói đầu lên nỗi buồn và uống, và nuốt cả nỗi buồn để sống.

Không phải cô ấy không khao khát tự do. Cô ấy đã từng muốn thả nỗi buồn ấy lên trời, nhưng không được. Đã bao lần, cô tìm gặp chàng trai. Đến cả những con đường cũng quen mặt biết tên, cả loài hoa trước ngõ cũng linh cảm được bước chân một người cứ đến rồi đi. Nhưng chàng trai chẳng biết, hay là cố tình chạy trốn? Giọt nước mắt người con gái vỡ òa, chống chọi cả con đường, lay lắt cả trời chiều.

“Khi anh đẩy em bằng mắt

Trăng vừa tròn mười chín!

Em đã thả đi bao nỗi buồn

Buộc bằng tóc rụng,

Tóc đã rụng mùa mưa nhiều rồi

Mà chưa thấy nắng lên,”

Giọng Hà Trần bất chợt vút cao, trách cứ và đón đau, nhưng rồi lại vội vã chìm đi, khi kể về những dấu chân tháng năm đặt lên mái tóc người con gái. Mười chín trăng tròn, cái thuở mà người ta nhiều đam mê, khát khao và ước mơ nhất, thì anh lại đẩy em đi, không phải bằng tay, mà bằng mắt. Cái thuở mà tình yêu trong em nở bừng như đóa hoa đỏ tươi trong một ngày nắng vàng rực rỡ, cái thuở má thắm môi hồng, khi lồng ngực căng tràn sức sống và con tim rạo rực đam mê...

Thế rồi nắng tắt, mùa qua, những nỗi buồn được buộc chặt bằng tóc rụng, thả đi... Không biết bao nhiêu mùa, bao nhiêu sợi tóc và bao nhiêu nỗi buồn đã đi qua, nhưng phía ngày nắng vẫn tắt. Tất cả vẫn chỉ là đêm đen cô độc, với những tiếng thở dài và một đôi mắt cũng như đêm - thao thức, đợi chờ.

“Em òa vỡ,

Những nỗi đau chèn nhau,”

Lại một lần nữa vỡ òa trong đau đớn. Có lẽ bởi một trái tim yếu đuối và nhỏ bé không thể đựng nổi quá nhiều những tủi hờn và đau khổ. Nỗi đau chèn nhau, và vỡ tung ra. Nhưng có lẽ lần này, người con gái không khóc nữa. Cô ấy chỉ lặng lẽ thu nhặt những mảnh vỡ mang tên nỗi buồn...

“Em lầm lũi đến trước cổng nhà anh!

Nhặt xác nỗi buồn còn tươi nguyên,

Đốt lên thành lửa ném lên trời,

Đốt lên thành lửa ném lên trời.”

Nỗi buồn cuối cùng cũng được giải thoát. Ngày xưa cô gái chỉ buộc nỗi buồn như những chùm bóng bay và thả đi, thì nay, cô đốt chúng và “ném lên trời”. Cô đã hoàn toàn đoạn tuyệt với chúng. Những nỗi đau đã hóa tro tàn, và có lẽ, tình yêu cũng thế. Không chờ nữa, không đợi nữa, không nhớ nhung và hy vọng nữa...

Cô bỏ lại phía sau những ngày nắng tắt, và đi, chưa cần biết là đi đến đâu, chỉ biết là ở phía đó có mặt trời.

Thỉnh thoảng anh vẫn hỏi em sao lại khóc khi nghe Phía ngày nắng tắt, có phải bởi em cũng nhớ đến những dở dang của mối tình đầu. Em cười, có thể như thế, hoặc cũng có thể chỉ vì nó nhiều đón đau, cô đơn và ám ảnh quá. Nhưng em lại không thuộc mẫu người chỉ nhìn mãi về quá khứ. Em trân trọng hiện tại, và hạnh phúc, bởi em biết ở phía em, mặt trời luôn chiếu rọi, và ngày luôn rực rỡ nắng vàng.

Blogger DTV

Ngày mai, khi anh không còn là chồng em nữa...

Chia tay chỉ là bắt đầu cho một sự bắt đầu mới.

*

* *

Ngày mai, anh không còn là chồng em nữa, bức màn hôn nhân gỡ xuống để mỗi người trong chúng ta được trở lại với chính mình trong thế giới mà chúng ta đã cần nồng nhiệt yêu thương, nồng nhiệt chia sẻ. Anh đã

là một người đàn ông tốt và em cũng không phải là người phụ nữ tồi để mình không đến nỗi không sống được cùng nhau, nhưng chúng ta đã phải xa nhau để bình yên trở về trong cuộc sống. Anh vẫn mãi là người đàn ông quyết đoán, một người đàn ông bản lĩnh để chỉ sống theo cách của mình. Anh không thay đổi! Quý đạo anh là những gì anh nghĩ, anh làm và anh muốn mà những người xung quanh anh chỉ là những vệ tinh lẻ loi sẽ bị bắn ra khỏi một khi không thể còn chịu nổi lực xoáy của anh. Em cũng là một trong số những vệ tinh đó!?

Không...! Em đã thấy nỗi buồn sâu thẳm trên gương mặt anh, mình em thấy anh ủ rũ gục đầu và cũng chỉ có em, người nghe anh nói: “Em là người duy nhất cho anh thất bại”. Em xót xa, rung động! Nhưng em không thể quay lại với anh chỉ vì như thế! Em mãi không muốn thấy anh là người thất bại trong bất cứ hoàn cảnh nào!

Rồi em sẽ lại sống tốt với anh khi em chẳng còn là vợ anh nữa, em sẽ thôi bàng hoàng giấc mơ về anh, giấc mơ một người chồng bên em trong suốt cuộc hành trình, sẽ nheo mắt với em khi em vượt qua nhiều điều quan trọng và ý nghĩa với anh, sẽ hỏi han và thì thầm vào tai em những lời yêu thương nhất, cho em đủ những cử chỉ nồng nàn để quấn quýt cùng anh. Em không còn là vợ anh, để người thân của em, những người không có bất kỳ biên bản nào có thể chấm dứt được tình ruột thịt trong em, không còn đổ kỵ anh nữa, sẽ đón em quay về. Khi em không còn là vợ anh..., em thôi đơn độc mãi!

Anh à! Dù ngày mai sẽ đến, nhưng em vẫn hướng về anh với hết thấy những tin yêu, em sẽ đau nếu lần nữa thấy anh gục đầu. Vậy thì, mình vẫn cứ như những ngày qua đi anh nhé, khi em chưa thể làm điều gì hơn thế nữa cho anh, nhưng em tin là mình sẽ giữ được hơi ấm cho ngôi nhà ấy, nơi anh và em còn được cùng về sau mỗi ngày là việc, để con chúng ta mãi cảm nhận hết mọi nỗi yêu thương, vì trong em vẫn tấm lòng ở lại, mà chẳng phải vì một lời dạy bảo nào em đã được học từ anh!

Giờ đây, khi thời gian chưa đủ để hồi phục những vết cắt trong em, thì xin anh hãy cứ hy vọng rằng vẫn có em ở một ngày mai, không phải là vợ anh nhưng sẽ cùng anh vẽ bức tranh hoàn hảo mới, sinh động hơn cho con mình, anh nhé!

Ngày mai, em sẽ thấy anh bên đời như bất kỳ một người đàn ông nào khác. Em sẽ mỉm cười khi thấy anh dành cử chỉ ấm áp cho ai đó, để biết rằng trong anh vẫn dạt dào ngọn lửa yêu thương. Em sẽ mỉm cười khi bên mình, đâu đó vẫn lời nói yêu thương như đã từ chính anh!

...Và phía trước chúng ta, cuộc sống vẫn lung linh, phải không anh!?

Sài Gòn ngày 23/01/2008

19. Phần 3: Chương 06

Blogger Phạm Hương

Đổi thay

Đã yêu xin yêu từng nỗi đau chân tình của trái tim.

*

* *

Tôi đến tìm anh vào cuối chiều, khi bầu trời đang vẩn vù mây đen báo hiệu một trận giông lớn và sau hơn một chục cuộc điện thoại mà không được trả lời. Ngôi nhà làm việc năm tầng của cơ quan anh rất vắng vẻ. Sự vắng vẻ ấy càng rõ rệt khi nó nằm sau một khoảng sân lớn có những cây xà cừ đứng lù lù đang đổ đầy lá mà chẳng có bóng người nào. Nói là đến tìm anh, thực ra tôi không dám đến gần chứ đừng nói là bước qua cái cổng sắt màu xanh cũ kỹ, có ông bảo vệ già đầu hói kính trễ đến gần chớp mũi. Qua hàng rào, nhìn vào nhà xe ở phía bên kia góc sân, thấy chỉ còn vài chiếc xe. Không có xe anh. Có rất nhiều câu hỏi đan xen trong đầu tôi, chúng làm nóng lên từng mao mạch nhỏ nhất. Rút điện thoại ra gọi, cuối cùng đầu kia anh

đã alo. Kết thúc cuộc điện thoại, những câu hỏi của tôi đã được trả lời. Đơn giản chỉ là chiều nay anh phải về sớm đón con thay vợ. “Em về đi. Nhớ cơm nước cẩn thận nhé! Tối anh đưa Thảo My đi học nh trong lúc chờ con bé, anh sẽ qua nhà em!” đó là câu nói vội vã cuối cùng tôi nghe trước khi lỗ tai đầy những tiếng tút tút. Thở dài, thấy sao chán thế! “Mình sẽ lang thang rồi ăn gì đó, không về nhà nữa, muộn mới về!” Cảm giác mình thừa thãi khiến tôi quyết định như thế. Tôi quay xe. Gió bốc từng đám bụi lớn trên mặt đường tung lên không gian, quất vào mặt bỏng rát. Bắt đầu có những hạt mưa lớn rơi. “Kệ, mình vẫn sẽ đi!”, tôi tự nhủ lòng như thế.

Chạy thật nhanh đến một quán quen gần nhất khi mưa đủ làm ướt vạt trước áo và ướt những sợi tóc loà xoà hai bên má, tôi tự chọn cho mình một bữa tối nhẹ nhàng với món mì Ý và một ly vang đỏ. Chuông điện thoại reo, phía đầu kia là tiếng Kiên: “Thuyền về nhà chưa, hay đang ở đâu đấy? Giọng to quá, Kiên sợ Thuyền chưa về đến nhà!” Tôi vẫn trả lời cậu bạn quý bằng cái giọng nhàn nhỡ như mười năm về trước, lúc hai đứa ngồi học cùng một bàn: “ Trời chưa chổ đâu Thuyền ra rồi, Kiên đừng lo!”. Tôi biết, sau câu chào là một tiếng thở dài và vẻ mặt buồn bã của Kiên. Rất nhiều năm rồi, vẫn thế.

Rồi buổi tối cũng qua đi, tôi chỉ có một dòng tin nhắn ngắn ngủi của anh rằng mưa lớn nên anh không đưa con đi học, không ghé qua chỗ tôi được. Không phải lần đầu tiên như thế, điều đó tôi rõ hơn ai hết. Tôi trở về căn phòng nhỏ của mình, trong lòng đầy ắp cảm giác buồn, trống trải và chút hơi men lâng lâng. Ngoài trời, giông đã ngưng từ lâu và mưa cũng đã tạnh. Úp mặt xuống gối, tôi cố ru mình vào giấc ngủ. Ngủ để rồi lại chờ ngày mai thức giấc.

Tôi gặp anh lần đầu tiên trong một cuộc hội thảo ở Đà Nẵng. Lúc đó, tôi mới hai mươi nhăm tuổi và là phiên dịch cho một công ty của Đức - là đơn vị tổ chức ra buổi hội thảo nhằm quảng bá cho một dây chuyền sản xuất giấy theo công nghệ mới. Anh khi đó là cán bộ đại diện cho viện nghiên cứu giấy tham dự hội thảo. Vì có một số điểm anh quan tâm và muốn trao đổi với công ty tôi nên trong suốt hai ngày hội thảo và nhiều ngày sau đó, khi đã trở về Hà Nội, tôi có cơ hội làm việc cùng anh với vai trò là phiên dịch. Trái tim hai mươi nhăm tuổi chưa một lần yêu của tôi đã thực sự ngã gục trước anh, người đàn ông ba mươi tư tuổi, chỉ sau bốn tháng cùng làm việc. Và bằng sự thông minh của mình, tôi cũng bắt đầu nhận ra sự vui tươi, sôi nổi nơi tôi đã thổi vào cuộc sống bình lặng của anh một làn gió mới.

Tôi với anh bắt đầu có những cuộc gặp hoàn toàn không phải là vì công việc. Tôi biết anh đã có gia đình. Cuộc sống gia đình của anh êm đềm đến nỗi như anh nói “Gặp em, anh mới biết không phải êm đềm đã là hoàn hảo!”. Khi đó, tôi đã im lặng, không đư bất cứ một lời nhận xét nào về những gì anh nói về vợ anh, về gia đình anh. Sau này, khi đã thực sự ngã vào vòng tay nhau, anh mới nói với tôi rằng chính sự im lặng đó của tôi đã kéo trái tim anh về phía tôi sau bao nhiêu dằn vặt, trăn trở.

Những cuộc đi chơi xa ngắn ngày, những bữa cơm trong căn phòng nhỏ của tôi, những trưa gặp nhau vội vã ngày càng nhiều lên đồng nghĩa với việc tuổi hai nhăm của tôi trôi qua ngày càng xa. Điều đó cũng có nghĩa là sự sôi nổi, trẻ trung trong tôi bớt dần đi. Và tôi bị giằng xé. Lòng tôi hờn dỗi lắm, mỗi khi anh quay về để chăm sóc gia đình. Nhưng tôi lại không dám hờn dỗi. Đơn giản chỉ vì tôi sợ như thế sẽ đẩy anh ra xa tôi. Vậy mà vẫn càng ngày càng có nhiều hơn những chiều như buổi chiều hôm nay.

Không phải tôi đang hối hận, dẫu vì anh, người đàn ông mà không thể nào tôi có được cho riêng mình, những người từng yêu, từng say đắm tôi cũng đã ra đi không quay lại; và tuổi thanh xuân cũng đang dần dần từng năm bỏ tôi đi. Tôi nhận ra mình giống như một đôi giày vải, rất êm ái, nhẹ chân khi người ta đã mỏi với giày da nhưng lại vô cùng nhanh cũ. Khi cô đơn, tôi đủ tỉnh táo để nghĩ thế nhưng khi bên anh, tình yêu của tôi, sự ân cần của anh khiến tôi không thể phân biệt hay chính xác là không mấy may nghĩ đến chuyện giày da hay giày vải nữa. Chỉ còn lại anh, tôi và cảm giác đang được chăm sóc, che chở...

Thực ra đôi khi tôi rất giận anh, tôi không hiểu vì sao anh có thể dành tình cảm giống nhau cho hai người phụ nữ. Đây là qua những gì anh nói về vợ và qua những gì anh thể hiện với tôi, tôi thấy thế. Cũng có khi tôi đặt ra câu hỏi: “Hay đàn ông là như vậy?” và nghĩ rằng mình đang bị lừa dối. “Người ta phải yêu bên đó êm đềm của mình hơn chứ, dù thế nào đó vẫn là nơi để họ quay về mỗi ngày mà!”. Tôi vẫn bảo rằng: “ Một trăm người đàn ông có bồ thì có đến chín mươi tám ông nói xấu vợ hoặc than phiền về sự không hạnh phúc trong gia đình. Anh là một trong số hai người còn lại!”.

Đôi khi, ý nghĩ ấy làm tôi đau đớn lắm nhưng lập tức nó được xoa dịu ngay bởi ánh mắt đầy tình cảm, những câu nói thủ thỉ mà theo tôi cảm nhận là đầy ắp sự chân thành của anh, người đàn ông lấy vợ từ năm

hai mươi sáu tuổi, khi mà tôi còn là cô học trò cấp ba suốt ngày mơ phượng hồng và áo trắng.

Anh đã từng là một người đàn ông hoàn toàn của gia đình cho đến trước khi gặp tôi. Và sự thay đổi duy nhất của anh có lẽ là có thêm tôi trong mỗi ngày của anh, đồng nghĩa với việc mỗi ngày anh phải bớt một chút thời gian cho tôi, còn trong gia đình, anh vẫn thế: luôn chăm chút cho vợ con. Trái tim luôn nồng nàn và đầy ắp tình yêu của tôi cũng đã nhiều lần sôi lên cảm giác hờn ghen với người phụ nữ chưa hề biết mặt và luôn tò mò muốn biết. Sự kiêu hãnh về sắc vóc thanh xuân giúp tôi vượt qua cảm giác ấy. Nhưng đôi khi, tôi lại thấy tôi không đúng, bởi cho đến bây giờ, tôi vừa bước qua sinh nhật lần thứ hai mươi bảy còn người ta đã qua tuổi ba mươi tư. Vậy nên vui làm gì với sự so sánh ấy. Hơn nữa, tôi cần biết tôi là ai chứ.

Những giấc mơ hãi hùng rằng tôi là kẻ bị nguyên rủa, bị trừng phạt vì đã phá vỡ đi sự êm đềm trong cuộc sống của một người đàn ông, lấy đi một góc nhỏ trong chiếc bánh hạnh phúc ngọt ngào của một người phụ nữ và hai đứa trẻ đã từng đeo bám tôi nhiều đêm.

Tỉnh cơn mơ, tôi trấn an mình bằng ý nghĩ tôi chưa hề cố gắng để chiếm hữu anh cho riêng tôi, dù rằng tôi rất muốn. Anh vẫn trở về nhà sau mỗi ngày làm việc; vẫn giúp vợ đưa đón con đi học một số ngày trong tuần; vẫn có những ngày thức dậy sớm để chuẩn bị cho vợ một bữa sáng gọn ghẽ... Tôi cũng không biết đâu là cái đích mình cần đi đến. Sự giằng xé khiến tôi không còn đi thẳng trên đường nữa.

Và đã có nhiều đêm tôi khóc như đêm nay.

“Đừng tự huỷ hoại tình yêu bằng những điều không thể, Thuỳ ạ!” Cậu bạn thân nhất đã nói với tôi như thế khi hai đứa ngồi bên hồ Tây buổi chiều. Tôi cảm nhận rõ nỗi buồn của bạn, giống như những đợt sóng đang dợn lên trên mặt hồ - không lớn nhưng liên tiếp và tưởng như không bao giờ ngừng lại. Buổi chiều nay là buổi chiều hiếm hoi tôi ngồi với bạn kể từ ngày anh đến với tôi. Tôi đã từng là kẻ lần đầu tiên đi ăn trộm và hân hoan trong niềm vui vì vừa đánh cắp được một miếng bánh hạnh phúc ngọt ngào của người khác và say mê thưởng thức. Nhưng giờ đây, tôi hiểu ra rằng miếng bánh dù lớn đến đâu nhưng là đồ đánh cắp, tôi dùng mãi nó cũng sẽ nhỏ dần đi, và tôi thì chưa thể, hay không thể làm ra một chiếc khác. Sẽ chẳng còn lại gì cho tôi nữa cả.

“Đàn bà khi yêu là đang mơ về một cuộc sống mới. Đàn ông cặp bồ là mong muốn người tình làm cho cuộc sống của mình thêm thi vị” Tôi hay nghĩ về cái triết lí mà Kiên đưa ra cho tôi như thế. Có đúng không nhỉ? Tôi khâu nên chiếc túi tình yêu bằng những sợi chỉ thông minh, bằng vòng tay tuổi thanh xuân đầy mãnh liệt để nhốt anh. Nhưng có lẽ những chất liệu đó không đủ bền chặt. Tình yêu cho một người đàn ông có vợ khiến tôi không còn thấy sự thông minh của mình ở đâu nữa, tuổi thanh xuân thì đang đi qua từng ngày. Và chiếc túi tình yêu ấy không còn đủ sức để giữ anh ở lại nữa. Sau nhiều đêm gặm nhấm nỗi cô đơn, tôi mới mơ màng hiểu ra

“Anh về đi, em không sao mà!” đó là câu đầu tiên và cũng là câu cuối cùng tôi nói với anh ở trước cổng nhà tôi, sau hơn ba ngày không gặp, kể từ hôm trời mưa đó. Quay lưng lại rồi, tôi vẫn nhận ra gương mặt anh sụp đi hẳn, râu không cạo. Tôi biết anh vẫn đang nhìn theo tôi, từ bên ngoài cánh cổng sắt. Đóng cửa lại, tôi ngồi vào một góc giường, ôm chặt chiếc gối trong lòng và nước mắt bắt đầu lăn qua má. Có gì đó nghẹn cứng nơi ngực. Tôi khóc thành tiếng, khóc nức nở... Tôi biết rằng anh sẽ không quay lại.

Tôi lấp đầy khoảng trống những chiều không có anh bằng những tối đi shopping, đi ăn; có thể là chỉ một mình hoặc cùng Kiên và một hai đứa bạn thân. Tôi nhận ra là anh không chỉ lấy đi tình yêu nơi tôi mà còn lấy đi cả sự trẻ trung sôi nổi của tôi nữa. Những cuộc gặp với bạn bè giúp tôi nhận ra điều đó. Hay tại tôi chưa vượt qua được trạng thái buồn khi không còn anh ở bên? Tôi cũng không biết. Mỗi khi rời khỏi bàn làm việc, tôi lại nhận thấy khoảng trống trước mặt mình mênh mông quá. Mỗi khi trở về nhà, dù đang tỉnh táo hay chệnh choáng hơi men, tôi vẫn nhận ra anh trong những hình ảnh quen thuộc ở căn phòng tôi ở. Và tôi khóc.

“Ngày mai Thuỳ có muốn đi chơi vườn hoa cải không?” Kiên hỏi khi đang trên đường đưa tôi về nhà. “Mai á?” - Tôi hỏi, không giấu nổi sự thờ ơ. “Ừ, ngày mai. Bây giờ hoa cải đang nở nhiều lắm, Thuỳ vẫn ao ước thế mà!” Kiên vẫn rất hiểu tôi, vẫn nhớ những gì tôi thích. Nhưng có một điều Kiên không nhớ, đó là khi tôi muốn được chạy nhảy trên một cánh đồng hoa cải vàng rực là lúc còn 20 tuổi. Hai mươi tuổi, tôi chưa biết rằng trên đời có anh. Hai mươi tuổi tôi chưa biết thế nào là tình yêu. Hai mươi tuổi, tôi chưa bao giờ phải khóc vì một người đàn ông. “Không Kiên ạ, Thuỳ mệt lắm! Ngày mai thứ Bảy, Thuỳ sẽ ngủ đến chiều

luôn!” Kiên im lặng. Tôi đề nghị Kiên để tôi xuống ở đầu ngõ, dù tôi biết Kiên không thích thế.

Tôi ngỡ ngàng nhận ra anh đang đứng trước cổng nhà tôi. Sự ngỡ ngàng làm tôi đứng chết trân còn tim thì đập loạn xạ trong lồng ngực. Anh bước tới và ôm chặt lấy tôi. Cảm nhận hơi ấm quen thuộc của anh làm con tim tôi tan chảy. Cố ngăn cho dòng nước mắt không rơi, tôi đứng thẳng trước mặt anh, đặt hai tay lên cánh tay anh mỉm cười: “Anh này, em không sao đâu mà, thật đấy! Em vừa đi chơi với các bạn về, vui lắm!”. Bản thân tôi cũng không hiểu được tại sao tôi có thể nói với anh bằng một giọng trôi chảy như thế. Anh nhìn tôi từ trên xuống dưới, qua bên phải, bên trái, như thể sau hai tuần không gặp, tôi có thiếu đi phần nào trên cơ thể không vậy.” Em ổn thật chứ?” - Câu hỏi này thì lại làm tôi ghét. Nếu như là trước kia, chắc tôi lại hét lên với anh, nhưng bây giờ, tôi rất kiềm chế.

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, trong ánh sáng không rõ ràng của ngọn đèn đường từ xa hắt lại, tôi thấy mắt anh như có nước. “Thật mà, anh không thấy là em rất bình thường đấy sao? Ngày đi làm, tối đi học và đi chơi với bạn? Như thế là rất ổn còn gì?”. “Anh rất mong là như vậy!”. Câu nói của anh vẫn thế, giọng điệu của anh vẫn thế. Cái giọng điệu mà đôi khi có thể làm người khác phát điên lên vì tính điềm tĩnh, đĩnh đạc của nó. “Anh chỉ qua xem em thế nào thôi!”. “Vậy thì từ giờ anh không phải qua nữa đâu!” - tôi cười. Nếu là ngày xưa, câu nói của tôi tưởng như sẽ vỡ ra bởi nó mong đợi những hờn dỗi, nhưng bây giờ, nó rất nhẹ. Tôi biết anh nói dối. Anh không thể chịu được sự thiếu vắng tôi trong mỗi ngày của anh, dù chỉ là một tin nhắn, một tiếng cười. Cũng giống như tôi thôi, hai tuần vắng anh, tôi không còn là tôi nữa. Nhưng anh hơn tôi, anh còn có một gia đình bên cạnh. Gia đình ấy cũng được xây nên bằng một tình yêu, cho dù nó chưa được trọn vẹn, thì vẫn là một bến đỗ bình yên cho anh lúc trở về...

Chia tay anh, còn lại một mình, tôi thấy đêm dài quá!

Một chút lưỡng lự, tôi tháo chiếc sim điện thoại đang dùng ra, thay bằng một chiếc sim mới. Chỉ vài giây trước, sau lệnh copy tất cả các contact, sau một chút đắn đo, tôi delete tên anh. Có một cảm giác thoáng chạy qua làm tim tôi hơi nhói lên. Tôi nhìn quanh, căn phòng đã được thu dọn gọn ghẽ. Các đồ dùng cá nhân đã được đóng gói, chỉ còn những đồ lớn thì chờ người tháo ra. Ngày mai tôi sẽ chuyển nhà. Ý tưởng này đến trong đầu tôi rất nhanh nhưng rồi tôi lại phải trăn trở rất lâu mới quyết định được. Tôi sợ sự dịch chuyển sẽ làm tan vỡ đi mất những dấu ấn về anh. Nhưng thực sự tôi cần phải quên. Tôi không thể tiếp tục ở đây để mỗi ngày phải tiếp tục đối mặt với những ảo ảnh về anh - quen thuộc đến mức đã hằn sâu trong từng trang ký ức. Việc tìm thuê nhà đã rất khó khăn nhưng cuối cùng tôi cũng tìm được một căn hộ phù hợp ở phía đầu bên kia thành phố. Tôi định dùng sự thay đổi này để xóa bỏ hoàn toàn anh trong tôi. Nếu ở lại, tôi không thể chịu đựng được những phút cô đơn khi nghĩ rằng anh vẫn còn đó cá nhân mà không đến lấy, anh biết tôi đang ở đây mà không ghé qua. Tôi hi vọng sự thay đổi này là liều thuốc để vết đau trong tôi lành dần, không nhức nữa.

Nhưng mọi chuyện cũng không dễ như thế. Tôi chỉ quên qua một đêm ngủ say vì mệt, qua một sáng thức giấc mở toang cửa sổ đón nắng ngày mới, và khi một mình đối mặt với những việc rất cần bàn tay của một người đàn ông, khi bị chiếc búa đóng đinh đập vào tay, tôi o khóc nức nở. Hơn ai hết, tôi biết nước mắt này không phải vì vết đau của búa, mà ở đâu đó trong tâm hồn tôi, trong trái tim tôi có một nỗi đau của sự hờn tủi. Tôi cần sự giúp đỡ, và tôi gọi cho Kiên khi giọng vẫn còn ngấn nước.

Kiên đến, vẫn không giấu nổi sự kinh ngạc, dù lúc tôi nói địa chỉ qua điện thoại Kiên đã rất ngỡ ngàng. Tôi biết Kiên đã lao xe trên đường nhanh lắm.

“Thay đổi cũng tốt Thuỳ à!”, Kiên nói khi hai đứa kê ghế ra ban công nhìn ra phía xa thành phố. Để khoan đục, treo lắp một số thứ, tôi và Kiên đã mất gần một ngày với bữa trưa tạm bợ bằng hai cốc mì.

Tôi im lặng. Tôi không chắc chắn nhưng tôi cũng hi vọng lời Kiên nói có thể đúng. Phía chân trời xa, một ráng đỏ vạch lên nền trời sẫm in bóng những toà nhà cao tầng của thành phố. Hoàng hôn rồi đấy. Tôi cũng hi vọng bằng sự đổi thay này, nỗi nhớ sẽ ngủ yên trong tôi, đừng thức dậy đầu qua đêm này, bình minh lại tới.

20. Phần 4: Chương 01

Phần 4: Khi tình yêu chạm tới linh hồn

Blogger Kim Thanh Phong

Sài Gòn chênch chao nhớ!

“...I am me... “Nếu tôi chết đi, xin cứ để ban công rộng mở”

(Gacxi Lorca)

*

* *

Sài Gòn một buổi sáng lạnh, buồn và nhớ... Cái lạnh về chênch chao bên cửa gió. Em yêu dấu!

Sáng nay, Sài Gòn lạnh đấy em à. Anh cảm nhận được làn da mình se lại theo từng cơn gió len nhè nhè qua ô cửa sổ vào phòng... tỉnh giấc. Bao giờ cũng thế, anh quờ tay qua bên để thấy em vẫn đương còn đó, như những gì đáng ra phải là như vậy

Anh nhớ em, nhớ đến lắt lay em ạ! Sài Gòn lâu rồi mới có cảm giác se sắt; anh đi làm rồi lại không đến toà soạn nữa, chẳng hiểu sao lại rẽ vào lối ấy, chọn đúng chỗ ngồi ấy, có phải em muốn anh tới không?

Một năm rồi chẳng có gì thay đổi cả. Nhà thờ Đức Bà vẫn cổ kính rêu phong, những bức tường gạch đỏ, những ô cửa sổ kín mít thâm trầm, làm nền cho những bức ảnh cưới đẹp đến mê đắm. Chúng mình cũng đã có những phút giây như thế, em nhỉ? Nụ cười còn vẹn nguyên sau bó hồng đỏ thắm, tinh khiết một màu váy cưới em trong anh...

“Vẫn quen như ngày trước

Gọi hai ly cafe

Giật mình chiếc ghế trống

Mới thấy mình tái tê.”

Hồi xưa, đều đặn những sáng chủ nhật cafe góc này, anh nhớ có lần em đọc cho anh nghe những câu thơ ấy. Ai biết đâu rồi sẽ có ngày chính bản thân anh phải trải nghiệm nỗi tái tê, khi cảnh cũ còn nguyên đó nhưng người xưa không còn. Bắt đền em đấy, em yêu ạ...

Anh lại khóc rồi đây này. Sao em không lau nước mắt cho anh bằng khăn tay em vẫn thường dùng, anh thêm mùi hương, một chút thoang thoảng nước hoa, một chút mồ hôi ấy. Em đâu rồi, có ở quanh đây với anh không?

Sáng nay, vẫn ly cafe đá không đường, loại cafe mỗi lần em ném thử đều nhắm mặt ngúng nguẩy kêu anh kì cục, đắng thế mà bảo ngọt; nhưng hôm nay đúng đấy em ạ, cafe sao đắng nghét cổ họng, đắng cả lòng anh đến nát tan. Anh gọi cho em cafe sữa nhé. Nếu có thể nghe được em nói, có lẽ em lại trách anh phải không, sao cứ tự giày vò nỗi đau mình như thế, sao không buông tay để em được ra đi trong thanh thản chứ? Đàn ông ai lại khóc giữa dòng người phố xá thế này. Nhưng, em ơi, giá mà anh có thể vô tri...

Tạo hoá xếp đặt để nghiệt ngã vào mình. Em và anh có tội gì mà phải chia lìa đau đớn vậy. Chỉ còn tuần lễ nữa thôi em đã là vợ của anh; vậy mà buổi chiều định mệnh ấy, số phận đã cướp đi em từ anh mãi mãi. Sao lại là em chứ? Anh sẽ chẳng bao giờ quên được ngày đó, đáng ra chúng mình phải ngập tràn trong niềm hạnh phúc, trong hoa hồng và bánh ngọt, trong những lời chúc chung sống thuận hoà đến “răng long đầu bạc”. Em bỏ anh đi, để lại anh với nỗi chờ vợ đến thừa thãi cả cuộc đời..

Em ạ, bộ ảnh cưới chúng mình anh vẫn còn giữ đấy - bộ ảnh em là người xinh nhất, nhưng chẳng bao giờ được xem. Em biết anh thích nhất bức nào không, bức mà em cầm ly cafe đen tinh nghịch, trông khuôn mặt nhăn nhó của em thật buồn cười, cứ như là con trẻ. Ai đời chụp hình cưới, còn tung tăng chạy qua đường mua ly cafe về tạo dáng. Em chọc què anh, nhưng uống đen không đường là thói quen rồi, anh không bỏ được, em ạ.

Nghề báo đi nhiều, viết cũng nhiều, nhưng đã bao giờ anh viết gì cho em được đâu. Mấy hôm trước, bên mảng xã hội có đăng bài về một tài xế lái ẩu đâm chết một cô gái khi đang trên đường nhận ảnh cưới về nhà, máu và những bức hình trộn lẫn con đường. Anh đã khóc em ạ, đọc lại đau mình, thương em. Tại sao lại có những chênh chao nơi giới hạn được và mất như thế, con người lại không thể chọn lựa. Giá như, buổi chiều hôm đó, anh không bận, không để em đi một mình, có lẽ đã không có nỗi đau xé ruột thể này.

Ít khi Sài Gòn lạnh lắm, sáng xuống phố thấy ai cũng mặc thêm áo ấm. Anh chỉ độc chiếc sơ mi, chạy xe nhanh một chút cũng thấy run em ạ. Giá mà như trước đây, thế nào em cũng nhắc anh khoác thêm áo trước khi ra đường, giọng nhỏ nhẹ đến thương. Chở em qua chỗ làm rồi mới ghé toà soạn, em gục đầu vào lưng anh đòi ngủ nướng, tay đút vào túi áo anh phía trước, ghì nhẹ vào hông. Giờ đi một mình, nhớ quá!

Em có nghe anh hát không, bài “Cafe một mình” nhé:

“Sáng nay cà-phê một mình

Sài Gòn chợt mưa chợt mưa

Nhớ em bao nhiêu cho vừa

Em ơi em ơi...

Sáng nay nghe mưa quanh mình

Trời chợt lạnh như mùa đông

Những cơn mưa rơi ơ thờ

Rớt trên cuộc tình mong manh

Em đã đi một ngày mưa buồn

Cơn gió đông lạnh đầy đôi tay

Em đã đi để lại nơi này

Đôi mắt nâu ngời buồn xa xăm

Như cánh chim lạc về phương nào

Theo bước chân một ngày mưa bay

Em đã đi để lại nơi này

Cơn gió đông còn buồn mênh mang

Sáng nay mây thấp trên đầu

Từng giọt cà-phê ngọt đắng

Biết em nơi đâu bây giờ

Em ơi em ơi

Sáng nay ngồi khóc một mình

Từng giọt sầu rơi lặng lẽ

Biết ta xa nhau thật rồi...”

Gác lại tất cả, buổi chiều tới toà soạn, ngồi gõ cho đủ ngàn chữ lấp bên mảng chính trị bị đổ bài, để tối nay có thể về thăm em như thế này, em thích không? Chỉ vài tiếng nữa thôi sẽ về đến quê nhà em yên nghỉ, anh sẽ lại được bên em. Con tàu vút đi trong đêm yên lặng, qua những vạt rừng đen thẫm phía đường chân trời. Trong toa, dưới ánh đèn mờ nhạt, mọi người ngủ cả rồi, anh không tài nào chớp mắt được vì nỗi háo hức được gặp em. Một entry cho em, em nhé.

Anh gọi em là ngọn lửa, như trong lời ca khúc “Bức thư tình thứ ba” của Đỗ Bảo mà anh thích. Bởi vì, “Khi để mất em tháng ngày tối tăm, không còn có em đông về lạnh giá... Tình yêu của anh trong trái tim

này, vẫn dành về em nơi ấy. Em là ánh lửa, mang cho anh tất cả, mà chỉ khi em thiêu đốt anh, anh thật lòng mới hiểu”.

Có thể đến một ngày, một người phụ nữ đến thay em chăm sóc anh, nhưng em ạ, với anh, em mãi luôn là vợ.

Cô vợ hiền, xinh, bé nhỏ, biết yêu anh trọn cuộc đời mình...

Anh đang về bên em đây.

Sáng ngày mai, em ơi, Sài Gòn chắc vẫn còn đương lạnh...

Sài gòn, sáng 02/07/2009

Đào Nguyễn Tố Quyên

Yêu nhau xa mấy cũng về với nhau

Nhật ký tình yêu của Thạch Sa...

Ngày tháng năm...

Anh ạ, hôm nay em thấy Thiên trên phố một cách tình cờ. Em đi mua thuốc cho con Mèo bị ốm. Anh nhớ Thiên chứ, em đã từng kể với anh đấy thôi. Thiên là... gì nhỉ... là người đầu tiên và duy nhất em tắm tía suốt cấp 4. Thiên là “trường kì kháng chiến” mà “nhất định không thắng lợi” anh ạ. Em đã từng làm đủ mọi cách để Thiên chú ý tới mình như cắt phăng mái tóc dài để chơi một kiểu đờ mi mà bây giờ đang là mốt, cố tình mang guốc 7 phân để gia tăng chiều cao trong mắt ai đó, học như trâu cải thiện điểm số rồi nổi đình nổi đám trong trường để Thiên biết tới em. Vì em học dưới Thiên một lớp mà...Nhiều lắm anh ạ, Noel, lễ, tết, sinh nhật Thiên em đều đặn gửi quà cho Thiên, tặng bài hát trên quà tặng âm nhạc của trường nữa cơ. Duy có một điều em quên không làm, đó là không cho Thiên biết em là ai. Ngờ ngẩn thế đấy. Vì em chỉ cần nuôi dưỡng một tình cảm như là một động lực để phấn đấu, không mong muốn được đáp trả cho công sức yêu thương của mình. Đó có lẽ là rung động đầu đời của em.

Lại nói về chuyện ngày hôm nay, Thiên đụng mặt em ở tiệm thuốc. Vẫn là cái dáng dấp quen thuộc ấy, cao 1m82, nặng 70 kg, trên mặt có hai cái nốt ruồi, một cái trên phía phải trán, một cái ở phía xa đuôi mắt trái. Thiên mặc quần short kaki túi hộp và áo phông sọc đỏ. Vẫn là nụ cười kiêu bạc mà em đã từng mê mẩn... Em đặt cho Thiên là mặt trời, vì Thiên lúc nào cũng tỏa sáng, và như thấp lửa được cho người khác nữa...

Đột nhiên Thiên quay lại cười với em, làm em choáng hết cả đầu “A, có phải là Thạch Sa không?” Sốc tập hai. Sau một lúc ngỡ ngơ, em ậm ừ:

- Ủa, mình quen nhau sao?

- Anh biết em thôi, học giỏi nổi tiếng ở trường mà sao không biết được, trường T.V, lớp A đúng không?

- À...

- Năm nay em học năm mấy rồi?

- Da, năm bốn.

- A, quên giới thiệu, anh là...

...

Cứ thế đẩy anh ạ, cứ thế mà chúng em nói chuyện với nhau. Rồi Thiên hẹn em đi uống nước, em từ chối vì nghĩ anh sẽ không thích, nhưng Thiên cứ nài nỉ, em đành nói cho em thời gian suy nghĩ... Về nhà em vừa nhắn tin hỏi ý kiến anh, không thấy trả lời, em gọi vào máy... The number you have called is unavailable at the moment... Plz try again later... Em ngao ngán đập máy. Vậy mà em cứ tưởng tượng đến giọng nói ghen tuông của anh, vượt qua cả mấy trăm cây số cấm em không được đi chơi với Thiên... Em thở dài, type nhật kí... Giờ này là 12h đêm, anh còn đang ở đâu...?

Ngày tháng năm...

Thắm thoát đã đến buổi tối hẹn với Thiên, em mặc một chiếc quần lửng ngang gối, áo cộc tay. Đơn giản đến mức không cần phải nghĩ ngợi bất cứ điều gì...

Qua buổi nói chuyện, em biết được nhiều điều về Thiên mà trước đây em mù tịt. Cả nhà định cư nước ngoài, đang thúc giục Thiên sang bên đó để học hành đoàn tụ nhưng Thiên chưa muốn đi. Em cũng thắc mắc vì lí do gì mà Thiên ở lại, nhưng em tự tìm cho câu hỏi đó nhiều câu trả lời thích đáng như vì người yêu, hay chuyện học tập còn dang dở... nên thôi. Rồi thì Thiên đang theo một dự án của Úc tại thành phố. Rồi thì Thiên chưa có tình yêu nào vất vai.

Đêm về, em lại nhắn tin cho anh, rồi nhận được tin nhắn vô nghĩa từ số máy quen thuộc: “Em cho anh thời gian, giờ anh không biết phải đối mặt với S như thế nào. Cô ấy quá nhạy cảm...” Sau một hồi phân tích ngược xuôi, em bắn khoản liệu S có phải là em không, rồi tự mình lắc đầu quạ quạ trấn an không thể nào. Em đòi anh giải thích, “bạn anh mượn máy rồi nhắn nhầm số thôi...” Sao giọng anh nghe có vẻ buồn và gượng gạo? Sao bạn anh lại nhầm số của em? Sao... và ...sao...

Ngày tháng năm...

Lại thêm những ngày dài đợi chờ vô vị nữa, anh bảo vẫn chưa xong công tác nên chưa thể về, ngày càng ít tin nhắn cho em, có chăng thì là em nhớ anh em gọi, còn anh ậm ừ cho qua, nhắc lại vài câu cũ rích như một bài học thuộc. Nhớ giữ gìn sức khỏe. Ăn uống lành mạnh. Chúc em ngủ ngon... Sáo rỗng!

Anh không nhận ra tim em đang bị một vết trầy rồi...

Thiên lại đến chỗ em đi bát phở, hoa sữa đã nở rồi anh ạ, lại ngát hương thơm, nếu có anh ở đây, anh sẽ lại bịt mũi mà than thở “Sao tôi vô phúc yêu phải cô nàng có thính giác đáng sợ như thế này, (Vì anh không thích mùi hoa sữa) em lại cười hắc hắc đắc chí... vì vậy anh mới đặt tên cho em là Hôi sữa. Còn anh tự nhận mình là mặt trăng. Trong đêm tối mọi vật đều bị nhuộm màu đen, chỉ có mình mặt trăng là sáng nhất. Anh thật là mơ mộng...”

“Bạn trai Sa đâu?”- Thiên cắt ngang dòng suy nghĩ của em.

- Anh ấy đi công tác ở Tây Nguyên.
- Lâu chưa? hai tháng rồi.
- Sắp về chưa?
- Gần rồi.
- Anh chờ Sa đi chơi thế này anh ấy có ghen không đấy?
- ...Cũng không biết. Chắc là không!

Em trả lời bằng giọng nói lạnh băng nhất có thể, nhưng máu nóng lại dồn lên tim, nức nở vỡ òa. Em khóc hu hu như một đứa trẻ bị dọa lấy đi đồ chơi, người đi đường ai cũng trở mắt nhìn. Kệ họ, em cứ khóc... Thiên rồi rít xin lỗi em, tạt vào quán kem bên đường mua khăn giấy. Thiên chỉ biết ngồi nhìn em khóc thôi, mà đúng là em khóc dai thật. Khóc xong em còn kể hết cho Thiên nghe chuyện em cảm giác như thế nào. Lời khuyên mà Thiên dành cho em thì tự em cũng có thể khuyên mình. Sa chờ một thời gian nữa xem sao. Có Thiên luôn ở đây...

Nói với Thiên thì được gì, người em cần là anh cơ.

Nói vậy nhưng em vẫn cố.

Ngày tháng năm...

Biết bao nhiêu ngày dài đằng đẵng trôi qua với nỗi mong chờ thiết tha của em và sự thờ ơ khó hiểu của anh. Càng ngày anh càng cách xa em anh biết không? Xa cả về khoảng cách địa lý lẫn khoảng cách yêu thương. Em cô độc và lạc lõng, em cố tìm hiểu, cố gắng hỏi anh tại sao lại lửng lơ với em như vậy, nhưng anh lại không trả lời, chỉ ậm ừ với em: “Khi gặp lại em anh sẽ nói.” Câu nói này mang đến nỗi sợ hãi trong lòng em từng giây từng phút, ngay cả trong giấc mơ. Tự nhiên em không muốn gặp anh sớm như xưa nữa, em sợ anh bỏ rơi mình sau những câu giải thích... Em sợ lắm anh à...

Ngày tháng năm...

Tối nay em vừa đi Dimah với Thiên về. Giọng anh bình thản khi nghe em kể chuyện. Sao thế anh, nếu anh thấy khó chịu vì em đã đi chơi với người khác thì anh cứ nói, sao lại đứng đưng một cách khó hiểu đến đau lòng như vậy?

Lúc đi chơi, Thiên thấy em buồn buồn, nên gợi chuyện hỏi nhưng em không nói. Rồi Thiên đột nhiên kể về một chàng trai thích một cô bé mà không dám nói, suốt những năm học cấp 4, rồi cho đến mùa phượng nở cuối cùng, cậu vẫn lặng thinh, không biết làm sao để biểu lộ tình cảm của mình, chỉ biết đứng nhìn cô bé ở phía xa... Em ngờ rằng đó là Thiên. Rồi thì Thiên lại kể về cô bé ấy.

Thiên bảo có một tình cảm đơn phương cũng chẳng bao giờ nói ra được, với cô bé học cùng trường và dưới một lớp, học giỏi, để tóc chờ mi. Em vắn về mái tóc sư tử của mình, chắc không phải, em có còn chờ mi đâu từ khi quen anh.

Thiên lại kể cô bé ấy còn biết quay viết rất tài, đi đâu cũng cầm theo cây viết quay quay trong tay. Cái ống hút ngọ nguậy trong tay em ngừng lại hẳn. Anh có biết thói quen này của em không nhỉ?

Tan học cô ấy còn hay lang thang trên sân trường, chẳng biết để làm gì. (Em nhặt lá sakê viết thơ để gửi cho Thiên đấy)

Thời gian đó Thiên còn nhận được những chiếc lá sakê khô vàng có những dòng thơ vu vơ, chẳng hề đề tên người gửi. “Buồn cười thật, đôi lúc anh thầm mong những chiếc lá đó là của người ta...”

Em ngồi im thín thít nghe Thiên kể chuyện, không dám hó hé câu nào vì sợ bị phát hiện. Nếu là cách đây bốn năm thì em đã hét lên sung sướng. Rồi (lại) đột nhiên, Thiên nắm chặt tay em:

- Em biết cô bé đó mà phải không Sa?

Em hoảng hồn rụt tay lại, mặt đỏ lên “Ồ... không ...”

- Anh đã đợi bốn năm rồi, đến hôm gặp em ở hiệu thuốc mới dám lấy hết can đảm để làm quen. Anh biết những năm cấp bốn em có thích đơn phương ai đó nhưng hình như tình cảm không được đáp lại, rồi sau đó em quen với bạn trai bây giờ của em. Anh đã định bỏ cuộc, nhưng...

- Anh thôi đi!

- Thứ 5 tuần này anh kết thúc dự án và sẽ phải bay về bên kia, ba mẹ anh không an tâm khi anh ở đây một mình. Em hãy ngăn anh lại đi. Chỉ cần em nói một tiếng thôi, anh cần động lực, Sa à.

Em ngồi im lặng, đầu óc trống rỗng, em không suy nghĩ được gì cả.

Phải chi Em chưa quen Thiên...

Phải chi Em không yêu anh, anh à...

Phải chi em có anh bên cạnh, em sẽ mạnh mẽ hơn với quyết định của mình.

Phải chi...

- Em muốn về.

- Em cứ suy nghĩ, anh sẽ đợi. Thứ 5 này, nếu không..., 5h, anh bay.

Em thấy mệt mỏi quá anh à. Em không đủ sức viết nhật ký nữa.

Ngày tháng năm...

Anh bất ngờ xuất hiện mà không báo trước. Trông anh gầy hơn, hốc mắt sâu và thâm hơn. Anh đến nhà chờ em đi chơi, đến quán café quen thuộc có những bông hoa sữa mọc thành chùm. Em thích quán này bởi những bản nhạc cello dịu dàng, với hoa sữa, với trà sữa và với ông chủ quán quen mặt chúng mình.

- Anh biết không? Những ngày anh đi xa, em đến quán uống trà sữa một mình, ông chủ vẫn hỏi anh luôn.

- Sắp đến thu rồi anh à, sẽ có nhiều hoa sữa lắm đây. Em yêu hoa sữa lắm cơ, vì anh ví hoa sữa với bé Hôi sữa của anh mà.

- Anh đi công tác có vất vả lắm không, xem kìa, anh ốm đi vài mét đấy. Nhưng nhìn lại phong trần manly hơn đấy anh

- Sa! Em đừng nói nữa.

Tự nhiên nước mắt em chảy. Em biết sắp có điều gì xảy đến với mình. Anh ít khi gọi em là Sa ngoài cái tên Hôi sữa. Em đã cố vui vẻ, đã cố lấn át anh bằng cách nói liên tục, để anh không nói được những lời cay đắng ấy. Nhưng mà thôi, em biết rồi.

Chị Hằng ấy, chị ấy chắc là xinh lắm anh nhỉ. Tình yêu đầu tiên của anh mà. Sau bao nhiêu năm xa cách, cuối cùng hai người cũng gặp lại nhau ở Tây Nguyên. Anh nói với em rằng anh nhận ra vẫn chưa quên được chị ấy. Khi gặp lại người xưa, bóng hình của em trở nên mờ nhạt phải không anh?

Những ngày ở bên chị ấy anh thực sự vui vẻ, đến nỗi quên luôn cả em, và bắt đầu suy nghĩ về một sự thay đổi? Rồi trong một tối nhắn tin với chị ấy, anh đã vô tình (hay là cố ý) gửi nhầm tin nhắn cho em? Nghe em kể về Thiên, anh còn cảm thấy mừng vì em đã không cô đơn như anh tưởng? Đó là anh không biết đấy thôi...

Mà thôi, không nói nữa, em sẽ để anh ra đi, vì chưa bao giờ anh thuộc về em cả. Vì lúc nào bên em anh đều có một phần tâm tưởng không dành cho em. Anh đã không yêu em nhiều như anh nói, và càng không yêu em nhiều như em nghĩ. Phải không anh, mình chia tay? Hoa sữa rụng rơi bởi khi mùa còn chưa qua hết. Em biết vì chị ấy nên anh tự ví mình là mặt trăng...

Ngày tháng năm...

Em ra sân bay. Em cầm theo một chiếc lá sakê tặng Thiên. Trên lá sakê có dòng chữ “Thiên à, Sa đã là cô bé đó, vừa là cô bé gửi lá sakê cho Thiên, vừa là cô bé mà Thiên thầm để ý. Nhưng “đã” không có nghĩa là “đang” và “sẽ”. Chỉ là trong bốn năm về trước thôi, dù hoa sữa mùa này vẫn nở một mình trong vườn. Thiên đi mạnh khỏe nha.”

Trao món quà cho Thiên xong, em quay đi. Chuông điện thoại rung, em nhấc máy. “Hoa sữa hãy tiếp tục nở nhé, rồi Thiên sẽ trở về sớm thôi, rồi hoa sữa sẽ không còn cô đơn sớm thôi... dù thế nào đi nữa, Thiên cũng sẽ không bỏ cuộc.”

Em bước đi giữa đêm. Dòng người tấp nập. Ánh trăng xa mờ... Em không mong chờ ngày mai mặt trời chiếu sáng, cũng không mong chờ hoa sữa nở giữa đêm trăng. Cả mặt trăng và mặt trời đều quá xa. Hoa sữa sẽ vẫn dịu dàng, ngọt ngào, một mình nơi cuối phố...

Ba tháng sau..

Ngày tháng năm...

Kể từ ngày đó, em và anh không ai cố gắng níu kéo mối tình này. Lí do của anh thì em không muốn hiểu, em chỉ biết không thể cứ tự đắm vào vết thương đang nhức nhối của trái tim mình. Ngày tốt nghiệp, em nhận được một lá thư gửi từ Úc của Thiên:

“Sa à, 4 tháng qua anh đã suy nghĩ nhiều, anh có lá thư này muốn cho em đọc. Anh nghĩ với những người yêu nhau thì không có gì ngăn cản được họ biết rõ về nhau...Hãy đọc và quyết định theo trái tim mình em nhé, dù anh buồn đấy, nhưng anh sẽ vui...”

“Mình biết cậu để ý Sa đã lâu, nhưng cậu lại không biết rằng Sa cũng đã từng thích cậu. Có điều bây giờ Sa đang ở bên mình. Nhưng mình không thể ở bên Sa lâu hơn, hai tháng nữa mình phải sang Đức để xạ trị. Khối u căn bệnh của mình đang phát triển, và mình không biết tương lai sẽ như thế nào. Cậu hãy thử mạnh dạn đến với Sa. Hãy ở bên cô ấy thay mình... Hãy đưa cho cô ấy lá thư này khi thích hợp”

Hôi sữa của anh! Từ khi anh đi, hoa sữa vẫn nở phải không em, nhưng anh lại không cùng em đi dạo trên những con đường xưa, không cùng em đến quán café quen thuộc được... Giờ anh đang ở một nơi rất xa, xa đến nỗi không thể về thăm em được. Em hãy sống vui em nhé. Em cứ ngọt ngào như trà sữa, cứ bé bỏng và tinh khôi như hơi sữa của anh ngày nào. Anh luôn nguyện cầu cho em được hạnh phúc. Dù anh mong hoa sữa sẽ nở bung rực rỡ dưới ánh mặt trời, nhưng với anh, hoa sữa luôn đẹp nhất trong những đêm trăng.

Ngày tháng năm...

Đưa tay quạt nước mắt, em nở một nụ cười. Tầm vé máy bay trên tay phần phật trong gió. Anh à, hoa sữa vẫn nở êm đềm đầy thôi...

Những người yêu nhau, dù xa cách mấy, sẽ lại về với nhau thôi, phải không anh?

21. Phần 4: Chương 02

Nguyễn Lê

Phía cuối con đường có ai đó đợi em

Đau khổ nhất là khi người ta có thể nhìn thấy nhau, biết mình cần nhau, mà phải lẳng lặng chôn vùi yêu thương vì những duyên cố số phận sắp đặt an bài.

*

* *

Người ta bảo “Chờ đợi là niềm hạnh phúc tuyệt vọng nhất khi yêu.” Đợi để gìn giữ, sẽ chia và để biết rằng, trong cuộc đời này, luôn có một người dõi về phía một người, luôn có một người đi tìm kiếm một người...

Năm năm rồi Du không thay số điện thoại. Chỗ ở cũng thế, vẫn căn phòng nhỏ bé nằm trong một con phố ngợp bóng những hàng xà cừ xanh mượt lá. Du mòn mỏi chờ một người trở lại. Mòn mỏi cả cuộc với trái tim về một người đàn ông ngay từ đầu đã không thuộc về mình.

Du không bao giờ nghĩ sẽ gặp anh nhanh đến như thế. Đó là một ngày bắt đầu mùa mưa; ẩm ướt và se lạnh, một người bạn hẹn Du:

- Tối nay em rảnh không, đi uống nước cùng chị.

Du bắn khoăn cũng nhận lời. Giới thiệu, làm quen hững hờ, thế mà “phải lòng” nhau. Sau này anh thường cười trêu, tại Du theo anh nên anh mới bị “sa bẫy”. Nhưng Du không bức mình, cũng chẳng thấy anh đáng ghét, vì anh đã ở trong vòng tay Du, vòng tay anh bảo:

- Anh không chạy đâu, sẽ đứng im mãi đây.

Du cười, hiền lành và ngoan ngoãn, rúc vào anh như một con mèo. Khi ấy Du vừa tròn 21 tuổi. Và anh - một người đàn ông thành đạt 33 tuổi, đã có gia đình.

Du cũng không bao giờ nghĩ là mình sẽ thuộc về anh nhanh đến như thế. Vẫn một đêm ẩm ướt mùa mưa, trong căn phòng nhỏ bé nhức nhối mùi vôi vữa và hơi mốc của đồ đạc, Du run rẩy đón nhận anh. Du nghe thấy trong mình dòng yêu thương đang vỡ oà tràn vào góc ngách của mọi giác quan. Trong cơn say mê mãi, anh khẽ cắn vào tai Du thì thầm.

- Em đàn bà lắm em à, vẽ ngây thơ, trong trắng nơi ánh mắt em khiến cho bất cứ người đàn ông nào cũng muốn giữ gìn như sợ đánh vỡ mất đi.

Đàn bà khi vui thường hân hoan, niềm hạnh phúc long lanh trên ánh mắt bờ môi không có tấm màn nào che giấu được. Du không như những con gái khác, cho đi rồi hối hận hay trách cứ, Du mãn nguyện vì có anh và được là của anh. Sau cùng của những yêu thương, anh lặng lẽ rời xa, Du không giữ anh ở lại, vì Du biết anh không thuộc về mình. Cuộc sống của anh ở nơi có vợ và cô con gái ba tuổi. Tấm ảnh của Du bao giờ anh cũng cất sâu trong ví, phía sau hình của mái ấm nhỏ bé đó.

Dự án của anh kết thúc cách đây bốn năm. Du tiễn anh vào một ngày mùa đông giáp Tết, miền Bắc lạnh tê người. Đêm trước khi chia tay, anh gục trên bờ vai Du, nước mắt họ mặn chát lẫn trong môi hôn khắc khoải, day dứt.

- Anh đi rồi, em nhớ chăm sóc cho mình nhé! Em có trách anh tệ quá vì không dám sống hết mình với tình yêu của chúng ta không?

Du lặng lẽ lắc đầu. Du biết mình yêu con người có trách nhiệm với gia đình trong anh, yêu cả tình thương vô bờ anh dành cho con gái, những thấu hiểu về nỗi vất vả, thủy chung khi anh kể chuyện về vợ của mình. Du yêu cách anh chăm sóc vợ con, cách anh gọi điện về nhà với đầy lo toan, trần trọc. Yêu và tủi hờn đồng hành vì biết đắng cay và đau khổ sẽ đến, Du không thể rời xa anh. Du dụi đầu vào má anh, nói như thì thầm với chính mình:

- Em phải trả anh về cho chị ấy, gia đình nào cũng cần có bờ vai rộng của một người đàn ông. Người ta không thể tham lòng mà bầu vịu lấy những thứ mãi mãi không phải của mình.

Anh hôn từ từ lên mắt, lên môi, lên cổ, lên tóc, lên từng tế bào nhạy cảm trên cơ thể Du. Đó là lần cuối cùng, Du cong mình đón nhận tình yêu của một người đàn ông với cả hai thứ cảm xúc đối lập hạnh phúc và buồn tủi. Sân bay nhộn nháo cảnh chia tay ngày đó, anh ôm nghệt lấy Du. Đau khổ nhất là khi người ta có thể nhìn thấy nhau, biết mình cần nhau, mà phải lẳng lặng chôn vùi yêu thương vì những duyên có số phận sắp đặt an bài. Hơi ấm thân thương len lỏi vào lồng ngực nức lên từng hồi, phút giây đó Du thấy mình khảnh kiệt. Để rồi kể từ sau ngày ấy, chưa một lần họ gặp lại nhau. Kể từ ngày anh đi, Du chưa từng yêu một người đàn ông khác. Du vẫn là một người đàn bà trong trắng, yêu và chỉ thuộc về một người đàn ông.

Cho đến sáng hôm nay, tại góc của quán cafe này, quán cafe sáu năm về trước họ chạm mặt và chấp nhận khảnh kiệt để thuộc về nhau trong một tình yêu biết trước chỉ toàn khổ đau và dằn vặt. Anh ngồi đó, khuôn mặt xạm đen vì sương gió, rần rở và gân guốc; thoảng một chút mệt mỏi. Đôi mắt đen thăm thẳm khuất dưới hàng lông mày đậm nét nhìn Du long lanh. Mùa đông này lạnh hết như ngày họ xa nhau. Du vừa nhận được điện thoại của anh cách đây 30 phút. Cuộc điện thoại khiến Du ghen ngào không nói được lời nào, cổ lăm cô mới hỏi nh được đúng một câu:

- Bây giờ anh đang ở đâu?

Du cuống cuống bỏ mặc cơ quan mà chạy đến, chết trân nhìn cái dáng ngồi hiên lành của anh, nước mắt chảy tràn trên hai khoé mi suốt dọc đường để lại những vệt dài loang bờ má. Du vừa ngồi xuống, tay anh đặt lên tay Du, nóng bỏng và cồn cào. Bao nhiêu năm, Du thêm khát được đụng chạm vào người đàn ông này, thêm khát hoang dại cho những bến bờ tận cùng với anh; bao nhiêu năm Du giữ mình cẩn thận để xuất hiện trong cuộc gặp gỡ cô phải đợi chờ quá lâu này. Bây giờ không phải chờ đợi nữa, không phải đấu tranh và dằn vặt lòng nữa; anh mạnh bạo kéo tay Du chạy như bay về căn phòng nhỏ của họ. Ở đó, họ lại mê mải hoà lẫn vào nhau. Sau cuối của đam mê, sau cuối của những nhịp yêu thương gấp gáp và thoả mãn; Du khóc nức nở như đứa con gái lần đầu tiên trao đi cái quý giá nhất của cuộc đời. Anh hôn nhẹ lên má Du:

- Bao năm rồi, em vẫn quyến rũ như thế. Anh không thể quên ánh mắt em, không thể chịu nổi khi không nhìn thấy mình trong đó. Em hãy nói là em yêu anh, nói đi em.

Gối đầu trên vai anh, bắt giác Du giật mình:

- Bao giờ anh sẽ đi?

Anh lặng yên không nói. Im lặng có nghĩa là kết cục ấy lại xảy ra. Du nghĩ đến những năm tháng tiếp theo của cuộc đời mình, và thấy cổ họng nghẹn đắng. Sống tiếp, sẽ đợi chờ một người, sẽ tiếp tục mòn mỏi, hi vọng nghĩ đến tương lai? Nhưng bản thân mình Du sẽ sống thế nào? Cần phải làm gì để vượt lên những ám ảnh đeo đẳng đó? Du theo đuổi bóng dáng của một người, liệu còn có ai đó đợi chờ cô phía cuối con đường kia không?

Ba tháng sau cuộc gặp gỡ bất ngờ và ngắn ngủi của Du và anh, một buổi sáng, Du nhận được điện thoại của một người phụ nữ. Người đàn bà có chất giọng nhẹ nhàng, cất những lời mỏng manh khó nhọc nhưng khiến Du khuyu ngả:

- Du phải không? Chị là vợ của anh Nam. Anh Nam... mất rồi em à.

Du không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa; chỉ thấy tiếng gió, tiếng cười khàn đục của anh ào ào đập vào bờ thành lồng ngực mình.

- Anh Nam phát hiện ra mình bị ung thư gan từ 6 tháng nay, nhưng không cho ai biết. Lần anh ấy lặng lẽ ra Hà nội gặp em trở về, bệnh trở nặng nên không giấu được. Những ngày cuối, anh ấy kể cho chị về em.

Du nghe thấy tiếng người khóc nức lên ở đầu dây bên kia, tiếng vỡ tan của những tế bào tan ra trong dòng xoáy mãnh liệt rút kiệt sinh lực của cô. Du không cảm nhận được nước mắt mình có chảy hay không, chỉ có những dòng thác của sợ hãi, đau đớn đổ ập lên bờ vai khiến Du ôm ngực khuyu xuống.

- Không! Anh? Anh à! Làm sao như thế được!

Bây giờ Du mới hiểu, tại sao bao nhiêu năm nay Du có đủ can đảm, nghị lực đợi chờ. Còn đợi chờ là còn hi vọng, còn tin tưởng. Du chợt nhớ những lời nói nghẹn lại của anh:

- Cuộc đời anh có lỗi với cả hai người đàn bà thương yêu anh nhất. Anh xin lỗi em. Xin lỗi vì để em mòn mỏi quá lâu thế này. Đến một lúc nào đó, em à, em hãy tin tưởng nhé! Ở nơi nào rất xa, anh sẽ chờ em, để trả lại tuổi trẻ, tình yêu và niềm tin trong trái tim em. Anh hứa với em. Nhưng từ giờ đến khi gặp lại, hứa với anh là em phải mở lòng để yêu thương, để sống hạnh phúc. Em hứa chứ?

Du khẽ gật đầu, mắt rưng rưng nước. Bờ môi mềm của anh như còn đang phủ cả cơ thể của Du mà sao khoe miệng Du đắng ngắt.

Cuối cùng chúng ta cũng mất anh ấy rồi...

Tròn một tuần anh mất, Du mới có mặt trước mộ anh, những thảm cỏ xanh thẫm để lại trong mắt Du một vạt buồn hoang lạnh, cô độc. Yêu thương giờ nằm xa tầm với của con người, anh im lặng nằm đó, Du đứng đây mà không có nổi một mối liên hệ mong manh nào. Người phụ nữ nhỏ bé đứng bên Du, khuôn mặt u sầu, mệt mỏi nhìn vào khoảng mênh mông không có vẻ trách cứ, oán thán. “Cuối cùng chúng ta cũng mất anh ấy rồi. Người không ở lại thì mọi điều chẳng có nghĩa lý gì.”

Du châm lửa, những trang nhật ký bén thứ ánh sáng vàng vọt, nhợt nhạt chuyển sang màu tàn tro bay trong gió. Kỉ niệm không đốt được, thiêu cháy tâm hồn Du. Người đàn bà góa bụa ở tuổi 35 lặng lẽ rời đi. Chỉ lúc bấy giờ Du mới đổ khuyu xuống mộ anh và nức nở khóc.

Du bỏ lại chiều Sài Gòn và nằng hoang hoả ngược tàu trở ra Hà Nội, về căn nhà nhỏ bé dưới gốc cây xà cừ rợp lá. Một tuần, sống trong những kỉ niệm khôn cùng, Du thu xếp đạc, chuẩn bị cho hành trình dài của cuộc sống mới. Từ Hà Nội, Du ngược mãi lên Cao Bằng, ở đó có một cơ quan thường trú của tờ báo Du đang làm, chưa ai nhận đảm đương vị trí quản lý. Lần đầu tiên, sau gần 5 năm yêu một người, Du nghĩ về sự thay đổi. Trong cuộc đời một con người, thay đổi cũng là để đợi chờ. Nhưng là đợi chờ để đi đến gần nhau hơn. Mỗi ngày tới, mỗi giờ tới, Du biết là mình sẽ gần anh hơn nữa.

Du đi về phía anh, phía ánh sáng của một tình yêu không bao giờ tắt.

Blog Mdleechen

Khi tình yêu chạm tới linh hồn

Hạnh phúc là sự bình yên trong tâm hồn

*

* *

Em yêu dấu!

Tối hôm qua, ngồi ăn cơm với hai con, anh cố tình không nhắc hôm nay là ngày giỗ của em, để xem chúng nó có nhớ đến mẹ của nó hay không?

Đọc báo bây giờ, thấy bọn trẻ được bố mẹ cưng chiều, và chúng nó dần dần hư hỏng, ăn chơi đua đòi, anh cảm thấy càng phải lo cho hai đứa con của mình hơn em ạ, nhất là em đã vĩnh viễn bỏ bố con anh ra đi chín năm trước đây sau tai nạn nghiệt ngã khi em tan sở về nhà để chuẩn bị bữa cơm chiều cho ba bố con anh như thường lệ.

Anh đã ngã gục tại phòng xác khi nhìn thấy hình hài của em tan nát hết vì những chiếc bánh xe tải container phóng nhanh vượt ẩu... Bé Na lúc đó 9 tuổi, còn cu Bin của chúng mình chỉ chưa đầy 3 tuổi, đang ngóng nghịu tập nói.

Em bỏ bố con anh ra đi trong lúc gia đình mình đang trên tột đỉnh của sự hạnh phúc và bình yên, mặc dù hai vợ chồng mình vẫn phải chật chiu từng đồng để dinh dưỡng tốt cho hai con. Miếng thịt, miếng cá ngày đó quá đắt đỏ so với thu nhập của hai đứa mình, nhớ không em? Nhưng cho con rồi, em lần nào cũng nhường tiếp cho anh: “Ông xã ăn nhiều vào để mà có sức yêu thương và lo cho vợ con...”. Nghĩ mà thương em quá mình ơi!

Bé Na tuyệt vời và là một đứa con gái yêu của chúng mình em à. Đám tang em xong, bà nội thương hai cháu cô út nên đành lòng bán đứt mảnh đất của ông bà để lên Sài Gòn sống với bố con anh. Những ngày tháng mất em, anh không thể nào tin đó là sự thật, và anh đã rất hụt hẫng, có lỗi với mẹ và hai con. Anh uống rượu suốt ngày, mất cả lý trí, và rồi cũng mất luôn việc làm... Anh đúng là một thằng đàn ông yếu đuối trong những ngày tháng đau thương này, nhưng biết làm sao khác hơn được hở em?

Một đêm, anh về nhà thật say, và la hét như một thằng khùng. Mẹ cũng chẳng thể cản anh lại được. Anh lúc đó u tối, chẳng có gì để mất cả... Rồi em biết sao không? Bé Na run sợ, ôm chặt và quỳ dưới chân anh trong nước mắt: “Bố ơi, bố không thương hai chị em con sao? Bố không thương bà nội sao? Bố ơi...”

Một thằng say, và một thằng khùng trong anh lúc đó, đã chột tỉnh, tỉnh hẳn em ạ - như một phép màu! Anh quỳ xuống ôm con thật chặt, hai bố con khóc thật nhiều. Lúc đó anh mới nghĩ được điều quý nhất mà anh đang còn có được là hai đứa con ngoan của anh và em...

Bây giờ, em có biết anh sợ nhất điều gì không? Anh sợ nhìn thấy con khóc lắm em à. Anh đã đối diện với Na, và anh không muốn chứng kiến con mình sẽ phải khóc nữa. Một lần nó khóc tức tưởi vì mất mẹ sau khi anh và em vừa làm sinh nhật tròn 9 tuổi cho con trước đó một tuần. Lần thứ hai, và cũng là lần cuối cùng anh hứa với em sẽ không để con chúng ta khóc nữa đâu. Lần đó, nó khóc vì van xin anh lúc anh điên điên khùng khùng vì mất em...

Rồi anh cũng đã tỉnh, và xin được việc làm. Anh bỏ nhậu luôn, tan sở làm là anh nhanh chóng về nhà với các con. Anh đi học thêm buổi tối, rồi công việc cũng được thăng tiến. Dành dụm và cuối cùng anh cũng mua được một căn nhà nhỏ, thoát khỏi cái cảnh ở nhà thuê. Mẹ và các con mừng lắm. Hôm dọn qua nhà mới, lòng anh xốn xang vì nghĩ đến em thật nhiều. Anh cố nén cảm xúc của mình, nhưng rồi cả ba bố con đều vỡ oà, trào nước mắt, và ôm chầm lấy nhau khi bé Na nói với anh: “Nhà mình đẹp quá, ước gì có mẹ bây giờ hở Bố...”

Đêm hôm đó, anh trằn trọc mãi không ngủ được... Giá mà có em với ba bố con anh trong căn nhà mới này, chắc chắn đêm hôm đó sẽ là một đêm tuyệt vời nhất cho hai vợ chồng mình, phải không em? Anh đau đớn quá, tại sao em không được hưởng những điều hạnh phúc mà em rất xứng đáng được hưởng trên cõi đời này? Em đã đi cùng anh từ trong tận cùng của cái khổ sở nhất. Em đã hy sinh cho anh và các con rất nhiều. Lúc thằng đàn ông của anh may mắn, có thể xây nhà đẹp cho vợ cho con, thì anh mãi mãi không còn có em bằng xương bằng thịt nữa

Anh vẫn tin rằng có một cõi thiên đường, và em đang sống ở nơi đó, hàng ngày em vẫn thấy bố con anh đang rất hạnh phúc. Hai đứa con mình rất ngoan và học giỏi em à. Lúc dọn nhà, bé Na “tranh cãi” với anh về vị trí trang trọng nhất để đặt những tấm hình của em. Giải pháp cuối cùng là: phòng Na cũng có, phòng Bin cũng có. Còn anh, anh đặt em trên bàn làm việc của anh. Chiếc xe đạp chín năm về trước của vợ tan nát, anh vẫn giữ nguyên, và đặt nó ở một góc phòng khách để hình bóng của em mãi luôn hiện diện trong ngôi nhà này...

Sáng nay là ngày giỗ em, anh không nhắc hai con như đã nói. Anh cố tình thức dậy thật trễ để xem mọi việc như thế nào. Em biết không, 9 giờ anh thức dậy, bàn thờ của em đã ngập tràn hoa quả rồi. Anh xuống bếp, thì thấy cụ Bin đang phụ chị Na nấu nướng. Anh giả vờ không biết chuyện gì, hỏi hôm nay sao các con làm gì mà trịnh trọng dữ vậy? Em biết tại nó nói với anh gì không: “Bố có plan của bố, tại con cũng có plan của tại con cho ngày giỗ mẹ chứ!”.

Anh vui và hạnh phúc lắm khi nghe các con nói. Plan của anh thì mấy năm trước em cũng biết rồi, cùng các con ra thăm mộ, rồi trồng thêm một số hoa mà em thích lúc còn sống...

Vợ yêu ơi!

Có một niềm vui lớn mà anh muốn nói với em, nhưng anh cũng rất buồn: vài hôm nữa bé Na con mình đi

du học rồi em à. Con mình xin được học bổng bán phần sau khi thi tuyển. Anh biết em vui lắm khi nhận tin này, nhưng em biết không, nhà có ba bố con mà thôi, mẹ cũng đã bệnh nặng rồi ra đi hai năm sau ngày em mất. Na đi học xa rồi, chỉ còn anh và cu Bin, anh không biết mình sẽ như thế nào nữa khi trong lòng anh sẽ phải chất chồng thêm một nỗi nhớ...

Nhìn con gái càng lớn càng giống mẹ, từ dáng vóc cho đến những cư xử chừng chạc trước tuổi của Na, anh thương con quá, khi nó đã thay anh, thay em và thay bà nội để chăm sóc cho cu Bin từ lúc nội qua đời. Anh càng thăng tiến trong công việc thì lại phải liên tục mang nặng lịch công tác xa nhà. Mỗi lần đi xa, anh lo lắng lắm, gọi điện cho hai con suốt. Nhưng rồi lần nào về đến nhà, cũng có hai đứa con ngoan ôm chầm lấy bố, bao nhiêu mệt nhọc của anh đều tan biến. Bin khoe những điểm 10 với bố tíu tít, còn bé Na thì giục anh đi tắm để ăn cơm. Đối với anh, những bữa cơm mà Na nấu rồi ba bố con cùng ăn tuyệt lắm em à. Anh ăn mà cảm nhận giống như em vẫn đã và đang nấu cho anh ăn vậy... Na thật sự là bản sao của mẹ nó ngày nào, anh hạnh phúc lắm khi có được điều an ủi này, em có biết không?

Cu Bin của mình cũng ngoan lắm em yêu. Thấm thoát vậy mà thằng nhóc của mình cũng đã lên lớp 6 rồi. Anh cho Bin sinh hoạt ở nhà văn hoá thiếu nhi gần nhà từ lúc nó sáu tuổi, sau một lần dẫn Na và Bin đến chơi, Bin mê lắm. Tháng trước, phòng tranh thiếu nhi của chúng nó có tổ chức bán tranh gây quỹ từ thiện. Bin nhà mình bán được ba bức trong số mười bức tranh tham dự. Em có biết không, đó là ba bức tranh mà anh quý nhất, nhưng khi con hỏi ý kiến anh để tham gia chương trình này, anh đồng ý, và cũng không ngờ người mua đã đồng cảm với Bin: một tấm vẽ về ba bố con, một tấm con họa lại chân dung của em, và một tấm Bin vẽ chị Na đang làm bếp. Tuy ba bức tranh đó đã không còn là vật sở hữu ở nhà mình nữa, nhưng anh rất vui vì con mình biết sống có ích, và có một trái tim nhân hậu biết chia sẻ với những người khốn khó xung quanh. Anh tin rằng Na và Bin sẽ còn tiếp tục vẽ được những điều tốt đẹp và tuyệt vời hơn nữa trong cuộc đời của hai con, phải không em?

Cuộc sống của bố con anh hiện rất ổn định và an bình, nhưng nhiều đêm, anh thao thức mãi bởi nỗi nhớ em vẫn da diết và không thể nào nguôi ngoai được... Cái cảm giác đau nhói trong lồng ngực vẫn như ngày tang tóc đó khi anh vuốt mắt em lần cuối biệt ly vĩnh viễn vợ chồng...

22. Phần 5: Chương 01

Phần 5: Cầu hôn lần nữa

Blogger SaKuRa

Cầu hôn lần nữa

Dù có đi cả cuộc đời trên cát bụi, cũng hãy tin hạnh phúc ở cuối con đường.

*

* *

Tôi gặp người con trai đó vào một ngày nắng mới trên vùng đất cao nguyên lộng gió. Thị trấn nhỏ bé của tôi không nhiều người lắm, chủ yếu là người khắp nơi đến nhưng hầu hết thì không xa lạ một ai, anh ta xuất hiện với vai trò người chủ mới của mảnh đất cà phê kế bên mảnh đất của tôi khiến tôi đặt biệt chú ý. Hôm ấy là ngày tôi lên thăm rẫy của mình sau một tuần mưa dài tầm tã, tôi nhìn một người mới lạ lắm, một chàng trai trẻ, và anh ta đang cúi đầu quan sát vùng cà phê bên cạnh, tôi hỏi người coi rẫy của tôi:

- Anh ta là ai thế?

- Người chủ mới đó anh, anh ta trông coi mảnh đất đó, trông anh ta không giống một người làm vườn cho lắm, nhưng cái cách anh ta chăm sóc cà phê chứng tỏ anh ta cũng có kiến thức, và hình như anh ta đang muốn làm thay đổi mảnh đất đó của mình.

Quả là một người đáng để làm quen, và cả ngày hôm ấy tôi ở lại rầy nói chuyện với anh ta, cậu con trai có dáng người khá cao, gương mặt hơi khắc khổ, tuy không mập mạp cho lắm nhưng nhìn có phong cách, anh ta không phải là ông chủ, chỉ là lên đây chăm sóc café giúp cho ông chủ của mình, ông chủ đi nước ngoài và giao cho anh ta một năm, tôi hơi ngạc nhiên:

- Anh bảo anh chưa từng trồng café, vậy sao chú anh có thể tin tưởng giao cho anh chừng này hecta? Cậu con trai mỉm cười.
- Nhưng tôi biết cách làm vườn đấy, chưa chắc là thua anh đâu, hơn nữa tôi tốt nghiệp đại học nông lâm mà, mà chú tôi cũng giàu có lắm, nếu vụ này thua lỗ thì cũng không sao cả.
- Sao anh không ở thành phố tìm một công việc hay hơn, lên vùng đất nắng gió này làm gì, nơi đây không thích hợp cho một cậu công tử như anh.
- Anh bảo tôi công tử à, nhìn tôi đây này, tôi chẳng giống ai cả, trông tôi tàn tạ thế này đây, gầy xác xơ, với lại việc gì cũng có lí do của nó anh ạ!
- Ủi nhĩ, tôi quên mất, thế anh lên đây vì cái gì nào, mộng làm giàu à, tỉ phú café à. Tôi vừa nói vừa cười ranh mãnh
- Không, vì một người con gái, và vì tôi yêu cô ấy.

Và đây là câu chuyện mà anh con trai kể cho tôi nghe:

“Đó là một người con gái đẹp, cô ấy đẹp lắm, lại hiền hậu nữa. Nhưng cô ấy đã có chồng, hai người yêu nhau từ thời sinh viên, trong mắt mọi người đó là một cặp hoàn hảo. Khi ra trường, cô gái đi dạy, anh kia về làm cho công ty một người quen, giao dịch mua bán café ở thành phố, chả liên quan đến những ganh ta đã học nhưng hái được khá nhiều tiền và họ cưới nhau. Thời gian đầu là khoảng thời gian hạnh phúc của cả hai. Nhưng cái nghề giao dịch mà, nó sinh ra biết bao nhiêu thứ khác, nhậu nhẹt, tiệc tùng rồi rồi hơi ăn chơi, trai gái, rồi cá độ. Tiền làm anh ta thay đổi con người nhanh như chớp, khi có bất kì cuộc vui nào, nhất là đá bóng, sẵn tiền là anh ta lại lao vào như thiêu như đốt, thắng thì đem tiền tung hô, thua thì anh ta chả giống ai cả, điên rồ, hần học, suốt ngày gặm gừ, anh ta chẳng còn thiết tha gì với cô vợ của mình. Và cuộc sống của hai người bắt đầu lâm vào bế tắc, bao nhiêu lần cô ấy khóc lóc, van xin, bao nhiêu lần hứa hẹn, chuộc lỗi nhưng rồi anh ta vẫn thế, đam mê nghiệp ngập một cách mê muội, tình yêu của cô không thể lay chuyển được anh, cuộc sống trở nên khủng hoảng, cô gái gầy sọp đi, rồi cho đến một ngày, cô viết giấy ly hôn...”

- Khoan đã, thế còn anh, anh có liên quan gì đến họ nào. Tôi ngắt lời anh ta giữa chừng.
- Tôi ư, tôi không có mặt trong câu chuyện đó, nhưng tôi yêu cô ấy, yêu rất nhiều, và khi cô ấy quyết định ly hôn, cũng là lúc tôi muốn cầu hôn cô ấy. Cô ấy bảo tôi, cho cô ấy thời gian chia tay người chồng nghiệp ngập đó, cô ấy sẽ đồng ý lấy tôi.
- Chà cũng khó hiểu đấy, sao anh lại yêu cô ta chứ? Cô ta cũng thế, sao lại nhận lời cầu hôn của anh nhanh chóng như thế nhỉ? Nhưng rồi sao nữa, sao anh không về cầu hôn cô ta đi, sao lại lên đây, trốn chạy à, hối hận rồi à?
- Không, nhưng anh nhìn tôi đây, tôi chẳng có gì cả, tôi tay trắng, làm sao tôi có thể mang hạnh phúc cho cô ấy, bù đắp cho cô ấy những ngày đau khổ đã qua. Cũng may ông chủ của tôi phải đi nước ngoài một năm, giao cho tôi mảnh đất café này, coi như cho tôi những gì tôi kiếm được, một năm sau tôi sẽ về lại thành phố và mong rằng cô ấy sẽ nhận lời cầu hôn của tôi.

Quả thật nghĩ đi nghĩ lại tôi cũng chả hiểu ra cái gì cả. Nhưng rồi câu chuyện của anh ta cũng dừng lại ở đó, anh ta không nói gì thêm, mà thật ra cũng chẳng còn gì để nói, tôi cũng im lặng, nhìn vào mắt anh ta, ở đó có cái gì đó trầm trở, nuối tiếc nhưng cũng đầy hi vọng, tôi thầm nghĩ chàng trai này cũng là một kẻ mê muội không kém.

Những ngày sau đó chúng tôi nói chuyện về rầy, về café, về mùa thu hoạch, về giá cả thị trường... rồi câu chuyện tình của anh cũng đi dần vào lãng quên, nhưng cũng có lúc tôi nhìn thấy anh cầm những lá thư mà anh bảo là của cô gái ấy gửi lên, anh đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, nhưng tôi thì không quan tâm đến việc đó lắm, tôi chỉ ậm ừ cho qua chuyện

Cái nắng cái gió cao nguyên đã làm con người anh ta thay đổi nhiều so với hồi mới đến. Anh trở nên vạm vỡ và rắn chắc hơn, bản lĩnh hơn, nhưng cũng trầm ngâm hơn và tôi cũng không biết trong tim anh còn người phụ nữ kia không, chỉ thấy anh hay ngồi một mình và đốt cả bao thuốc lá...

Anh ta ở đây cũng đúng một năm, sau hai mùa thu hoạch café, rồi anh ta đến gặp tôi từ biệt về thành phố, biết trước nhưng tôi cũng ngỡ ngàng, tôi tiếc cái gì đó ở anh, có lẽ là mất đi một người bạn làm vườn hay ho, hay là tôi vẫn chưa được rõ đoạn kết câu chuyện tình của anh mà anh đã đi mất. Anh ta đến nhà tôi vào một buổi chiều muộn, lần này tôi thấy khuôn mặt anh sáng rỡ, có lẽ được về nhà hay sao mà anh phấn khích thế, tôi gửi cho anh một ít quà nhưng anh không nhận, bởi lâu nay tôi chưa có cơ hội xuống thành phố và đặt biệt là cái sự tò mò trong tôi muốn nhìn mặt cô bồ của anh ta.

Chuyến xe khách dừng lại ở bến lúc 5h chiều, sau một chuyến đi dài mệt mỏi tôi bước xuống xe mà người còn lơ lửng, anh gọi taxi và nói một địa chỉ nào đó. Ngồi yên vị trên xe, tôi hỏi anh:

- Anh bạn, chúng ta đang đi đâu đây, nhà anh à?
- Không, nhà cô ấy, tôi muốn gặp cô ấy ngay bây giờ, và tôi chắc anh cũng thế.

Tôi giật mình:

- Này này, anh liều nhỉ, lẽ cô ấy không có ở nhà, lẽ anh chồng cô ta đang đứng khoanh tay trước cửa thì sao... Anh đừng có đùa nhé, tôi không đỡ giúp anh được đâu, về nhà anh trước đi, rồi tính sau anh bạn ạ.

Anh ta cười hóm hỉnh, nháy mắt:

- Không sao đâu, chúng ta cứ đến đó, tôi sẽ bảo đảm cho anh.

Quả thật tôi thấy trong người hơi lo, có gì hay ho khi đi gặp một người phụ nữ như thế nhỉ, nhất là ở nhà vợ chồng cô ta, một anh chồng nghiện ngập, hung hăng, mình lại là một người đi theo nữa chứ. Đang nghĩ miên man vài tình huống vớ vẩn, chiếc taxi phanh lại, anh ta bước xuống trước. Dù muốn dù không thì tôi cũng phải bước xuống, chứ không lẽ ngồi lì trên xe, chui khỏi xe cũng là lúc tôi nhìn thấy người phụ nữ ấy từ trong nhà bước ra, tôi cũng ngỡ ngàng, ờ thì cũng xinh, cũng hiền, nhưng có phải là tuyệt sắc giai nhân gì đâu, có gì đâu mà anh bạn này phải chết mê chết mệt. Mắt tôi vẫn không rời cô nàng, chậm chậm từ trong nhà bước ra, khoé mắt cô bắt đầu hoe hoe, dừng lại trước anh bạn tôi cũng là lúc nước mắt cô trào ra, ôm chầm lấy anh, cô ghi chặt và khóc tức tưởi.

Tôi đứng yên một chỗ, mắt tôi lúc này không nhìn cô ta nữa mà bắt đầu nhìn xung quanh, xem còn có ai nhìn thấy cảnh này nữa không biết. Cô gái buông chàng trai ra, mỉm cười vội vã nhưng hạnh phúc, quệt nước mắt, cuối đầu chào tôi và xách vali của anh ta vào nhà.

Lúc này hình như anh ta mới nhớ ra là tôi đang ở bên cạnh thì phải:

- Vào nhà đi anh
- Này, có sao không, thế tên chồng nghiện ngập của cô ta đâu rồi, có ở nhà không đấy
- Chồng cô ấy ư? à ha là tôi đây này.
- Anh có điên không, hai người chưa kết hôn mà, mà chắc chi...
- Không, tôi là chồng cô ấy đây, là người chồng nghiện ngập cách đây một năm, và rồi cái ngày mà cô ấy quyết định li hôn, cầm tờ giấy trên tay và nhìn vào khuôn mặt đau đớn của người tôi từng yêu thương, áp ủ suốt quãng đời sinh viên, tôi biết mình sắp mất đi thứ quý giá nhất trong cuộc đời, tôi đã gục đổ ngay dưới chân cô ấy. Tôi quyết định từ bỏ tất cả, chỉ mong giữ lại thứ cuối cùng, tôi lên cao nguyên làm vườn là để tránh xa mọi thứ, để tìm lại chính mình, tôi muốn bắt đầu lại từ đầu và bây giờ tôi về đây để CẦU HÔN cô ấy một lần nữa...

Anh sẽ lại lừa em nhé!

Đủ đầy và ngọt lành cho hôm nay,

Tự dưng lần sờ đến cái file cũ rình rích...

Ngày nhiều nắng của lâu lâu, ngày nhiều gió của xa xa; bàng bạc...

Một lúc em ngẩn ngơ, một lát em vẫn vơ..

Chờ y

*

* *

1. Lý trí của anh bảo phải yêu em...

Nam Khánh ôm Thục Vy thật chặt trong cái gió hun hút của đợt gió mùa bổ sung, lạnh quay quắt... 5 phút, 10 phút... có lẽ là chưa đủ cho cả thời gian xa cách như thế. Với những người đang yêu, một ngày có lẽ là quá dài... Nhưng Thục Vy và Nam Khánh lại chẳng như thế, cũng có thể cái “quả bụp bụp” kia quên không đập thốn thức nhịp nhàng để gọi điện, sms, chat chit hay email 20/24. Họ có thể không biết gì về những chuỗi ngày của nhau, “nhưng vẫn” và “rồi lại” trở về âm áp bên nhau trong những ngày gió như thế này.

Nam Khánh đang theo những dự án kiến trúc của anh, khu resort miền Trung đang thi công với biết bao bộn bề và mọi thứ mới chỉ bắt đầu với chàng kiến trúc sư trẻ. Bản thiết kế, vật liệu, tính toán cho cả list vấn đề nảy sinh... Anh gây đi, một mối và cố nguy trang bằng một gương mặt khá nhất có thể, nhưng mùi nước hoa bạc hà vẫn thật quyến rũ...

Hai người hiểu nhau chưa nhiều, có chẳng là qua những bản profile tự thảo đối chéo, cả hai đều chân thật và thẳng thắn. Anh trẻ, tháo vát và năng động, biết nhìn xa và bản lĩnh... Anh đã qua thời “thanh niên sôi nổi” với những cô nàng áo váy lụa là, mắt ướt những nhèo, và cũng không tích vào ô “hàng nội” như nội tướng, nội trợ để tìm một nửa cho tương lai “ngôi nhà và những đứa trẻ”... anh cần hơn thế. Nam Khánh hài lòng với sự năng động, nhiều “ngoại” của Thục Vy: cô hoạt động trong lĩnh vực truyền thông, nhân viên Pr mũi nhọn của một công ty khá lớn, ngoại ngữ vài ba thứ tiếng, “ngoại giao” rộng và tốt, “ngoại cảm” cũng không tệ... Lý trí mà nói, tất cả những điều ấy sẽ cần cho anh, khi anh sắp là một doanh nhân, đầy tiềm năng... “Bên nhau chúng mình sẽ làm được thật nhiều” là câu anh hay nói với Thục Vy, tương lai một doanh nhân trẻ với một cô nàng của - công - chúng, với anh là sự ghép đôi đầy... lý trí thay vì cảm hứng. Anh lý trí rất tốt, anh cũng đã chuẩn bị cho mình những phẩm chất, cần - phải - có của một doanh nhân trên thương trường... là phải, là phải...

Lý trí mà nói, bên nhau Nam Khánh và Thục Vy sẽ làm được rất nhiều...

2. Yêu em vì đó chính là em

Thục Vy lướt đôi bàn tay trắng nhỏ, miệt mài trên phím piano ở Little Osis. Một cốc nâu nóng gần cửa sổ có giàn tigôn hồng âm áp leo kín, Thục Vy hít hà hương café, cho hơi nóng xông đầy lên mái tóc và gương mặt vừa đi ngoài gió về. Hơi ấm chưa đủ, đôi bàn tay cô vẫn tê tái vì cái lạnh gió mùa này, cô tìm phím dương cầm để sưởi ấm thêm... một cách dịu dàng. Hôm nay cô vẫn chơi Canon in D major. Hôm nay là một ngày gió, Thục Vy cần âm áp, cần café một mình và cũng cần được thả hồn sau những chiến dịch Pr mệt mỏi vắt kiệt... Thục Vy sống nghệ sĩ, cô đam mê và say sưa với nghệ thuật, từ âm nhạc, hội họa, đến điện ảnh... Thoát cái cô ở viện bảo tàng lúi cuội với bút giấy ghi chép, thoát cái lại ở một show ca nhạc nào đó, linh kinh với máy ảnh và ghi âm... Đam mê, nhiệt tình là những điều đã “nuôi” một sinh viên báo chí thành một Thục Vy như hôm nay...

- Anh thấy bản piano vừa rồi thế nào?”

- Em chơi piano trông sang lắm, em ngồi cạnh đàn màu nâu gỗ sẽ tuyệt hơn đấy!”

Thất vọng, là điều cô thường nhận được khi nói chuyện với Nam Khánh về nghệ thuật. Anh coi nghệ thuật là cái mua vui, thưởng thức trong khi Thục Vy đâu có cần một tâm hồn tinh tế cảm thụ, cô cần vài nhận xét vô tư của một kẻ ngoại đạo, để thấy cái ngô ngố đáng yêu hay thậm chí: “anh thấy hay dù chẳng hiểu gì cả...” cũng được. Mắt anh đã từng “tròn dẹt” khi thấy cô nàng của mình đứng đưa, rung lắc theo những điệu latin ở bar hôm nọ, mắt nhắm nghiền, tay đánh nhịp, mái đầu mới nhuộm ánh cam với những lọn tóc chia đưa theo nhịp. Cô đang ở một thế giới khác. Thục Vy thuộc tuýp người “vài phút huy hoàng rồi chột tắt...” với mối tình nghệ sĩ đắm đuối và thánh thiện, họ say nhau qua những bức ảnh, những bản nhạc hút hồn hay chỉ vì điệu bộ là lạ, cử chỉ ấn tượng.

Dắt tay dứt khoát lôi Thực Vy ra khỏi một khối không gian bùng bùng khói thuốc, cả thuốc lá cả thuốc lã của trà đá vỉa hè gần nhà thờ lớn, lần đó anh đã phát cáu. Anh không thích cô nàng của mình ra đó con cà con kê với mấy tay nhiếp ảnh, nói lằng nhằng về vài cái triển lãm và cuộc thi ảnh...

- Chỗ của em không phải ở đó em à! Những tay đàn ông râu tóc lã chĩa, sặc khói thuốc, sống phốt đời... thật không ổn chút nào!

Em thích mặc đồ bụi bặm vì em thấy thoải mái! Em thích đung đưa cùng những điệu latin! Em thích tự đứng mò dầy đi chợ hoa từ lúc 3 giờ! Em thích ngồi vỉa hè buồn chuyện! Em thích ngồi cà kê chân gà nướng lòng đường với các chiến hữu...Em thích, em muốn... Thực Vy nhiều lúc đã muốn hét lên những làn điệu bất tận đó... Và để chờ một điều gì đó tựa như: “Anh yêu em vì em là chính

Những hình ảnh và những điều “em thích, em muốn” đó... trôi ào ạt qua giai điệu của bản Canon, trong sáng, thánh thiện nhưng đượm buồn. Thực Vy kết thúc với những nốt cao ngắt, gần cuối dây phím đàn...ngón tay trắng nhỏ vương phải một mẫu giấy be bé:

- Em hãy chơi bản Serenade được không?

Thực Vy ngáp ngừng, nhìn quanh, vị khách nào đang muốn nghe bài này nhỉ? Mùa đông hai năm trước, Thực Vy chơi bản này cho một người rất yêu nó. Cô chơi miên man rồi bị ngắt quãng bởi anh bồi bàn

- Xin lỗi, có người muốn gặp chị ở bàn số 27!

Thực Vy do dự, nhưng rồi cũng sửa lại sống áo măng tô dài màu vàng nâu, vuốt lại những lọn tóc vẫn rối vì gió, cô tiến ra bàn số 27.

3. Và rồi ta hứa sẽ quay trở lại...

- Cảm ơn em đã chơi bản Serenade!

Lê Anh khác nhiều với anh năm ngoái, hai năm cao học ở Ireland làm anh chín chắn và phong trần hơn. Mái tóc vẫn vậy, “chỉ chu trong sự lộn xộn”, vẫn đôi mắt nâu dịu dàng, phong cách không thể nhầm với ai. Anh ngồi bên cốc Cappuccino như ngày xưa, vẫn máy ảnh, lens để sắp xếp cho vài phóng sự ảnh.

- Anh về lâu chưa?

Thực Vy nói hồn nhiên như chính cô vẫn vậy, đủ “xã giao” để che giấu cái rùng mình, đầu óc như chạy một slide ảnh về “ngày này năm xưa...” Cô đã thật hạnh phúc trong thế giới nghệ sĩ với anh, phiêu du và ấm nóng...

“Và ta đâu biết, tháng ngày đã trôi ta về đôi nơi, em giờ lớn hơn lúc còn đôi mươi, anh thời đã xa những ngày rong chơi...”. Chất giọng khàn của Hồ Ngọc Hà và giọng dịu nhẹ của Quang Dũng trong bài “Ngày tháng còn đó”... đã làm thật tốt chức năng là phá đi cái im lặng, bản thân, run run của cuộc gặp gỡ mùa đông...

- Đợt này anh có về công ty làm luôn không? Hay định xả hơi một chút? Mà site sắp có triển lãm Moving đó, anh biết chưa? Đợt anh lên báo mà không khoe cho anh em biết nhá, khao đi! Chị Hạnh Liên vẫn về tranh đều chứ anh

Thực Vy tấn công anh bằng hàng loạt câu hỏi để lấp liếm đi trái tim đang nóng dần lên khi nhớ về anh. Cô đã lưu lại thật nhiều khoảnh khắc về anh, lúc nào cũng đẹp, cũng lãng tử và thật cuốn hút...Anh nói chuyện anh với Hạnh Liên đã hết, vì “không hợp nhau”- lí do muôn thưở cho tuyệt đại đa số. Ngày anh đi xa, Thực Vy đã khóc rất nhiều, hiểu lầm, khoảng cách, cả sự tự ái trẻ con khiến cô và Lê Anh dùng dằng trước cả bụi tơ vò. Cô tự ái vì khi ấy, cách cảm nhau của hai người chỉ là: “nếu anh cư em thì em tính sao?” và “nếu em rảnh, chúng ta là một đôi nhé!”

Nghĩ lại mà Thực Vy định cười phá lên, cho bỏ những ngày ngây thơ, bập bễ đánh vần hai chữ tình yêu, tất nhiên có bao giờ cô coi đó là một lời tỏ tình? Nhưng con tim vẫn có cái lí lẽ của nó để rung lên nhẹ nhàng mỗi khi gặp anh, xem những bức ảnh anh chụp hay đọc vài bài báo của anh, dù cô vẫn tự dặn mình: “anh ở một thế giới phù hoa khác”... Những nhớ nhung, cồn cào và những giọt nước mắt cứ đến... nhẹ nhàng như cách một trái tim 20 non trẻ lần đầu biết yêu...

Cuộc nói chuyện tình cờ vui vẻ, như những người thân ở xa lâu ngày không gặp, rất đồng nghiệp và bằng hữu. Một anh chín chắn và đàn ông hơn, một cô vẫn ầm ập và tươi trẻ... Với Lê Anh, cô được là một Thực Vy một nghệ sĩ phiêu du, phóng khoáng. Được nói chuyện nghề nghiệp, chuyện đời với anh thật sự làm cô lớn hơn nhiều, anh như cây Bao Báp cổ thụ, che nắng cho bóng một cô bé ôm quyển sách dưới tán cây...

Nhưng anh có biết trái tim 20 cần gì không nhỉ? Kem? Kẹo bông? Xem phim? Hay shopping? Thích, yêu và chinh phục, bông đùa, bán dưa bở và... lãng quên... có thể đó là những điều anh đã từng và đã làm nhiều. Nhưng với Thực Vy, cái cảm giác bay bổng, thăng hoa với anh như xoá nhoà tất cả... Cách nhìn đời “chua chát” của anh, những mối tình chớp nhoáng, một cuộc sống không ràng buộc nhiều, tự do về thời gian và không gian...

Anh cười dịu dàng và đàn ông hơn ngày xưa, giọng nói cũng ầm ập và “đáng tin” hơn...

- Vy à, em rảnh không? Anh sẽ lại cưa em nhé!

- Em đã có một người...

- Vậy khi nào em không còn ai, và em muốn tìm một bờ vai, anh sẽ đến và nghe bản Serenade!

Ba tuần nay, Nam Khánh và Thực Vy giận nhau, lại những vắn điệu cũ kiếu “em phải, em cần, em hãy” và “anh chỉ muốn”. Nam Khánh muốn cô luôn xinh tươi, điệu dàng, chsiêu thị với anh và ít bù khú bạn bè, ít làm liveshow karaoke “lưu diễn” khắp Hà Thành... Muốn cô từ bỏ cái ước mơ học electronic guitar hoặc bộ gõ để chuyên tâm vào cái nhạc cụ sang trọng - piano, muốn cô cất xuống đáy tủ những chiếc áo kí giả màu xanh rêu bụi bặm, balo và mũ lưỡi trai. Muốn cô ở bên anh mỗi khi anh cần, nói “nhớ anh, mong anh và yêu anh nhiều rất là nhiều” như cách các em gái vẫn hayment trên blog của người yêu...

Lê Anh đang tíu tít với triển lãm và những bộ ảnh thời sự đẹp long lanh, và chắc không quên cái hẹn với Thực Vy theo ngữ điệu “khi nào em rảnh”... Thực Vy thấy trước anh, mình ổn, trái tim mình ổn, khoẻ mạnh và đập nhịp nhàng chứ không còn lên xuống thất thường, nhiều đoạn Dj như ngày xưa nữa... Cô đã trưởng thành, tỉnh táo hơn, hay lạnh lùng hơn? Hay ít ra là không muốn bị thất vọng nhiều hơn.

Nam Khánh yêu cô vì lý trí của anh bảo thế, còn Lê Anh hứa sẽ cưa cô theo cách anh vẫn hay chia động từ ở thì tương lai. Là Nam Khánh, anh sẽ hỏi cô thật nhiều với những câu hỏi “truy bức” rằng “em có nhớ? có yêu? có buồn? vì thiếu anh không?” Mà chẳng biết chiều nay cô đã trúng cơn mưa to, tối nay rất muốn trà đá vỉa hè với một người thì người đó lại chẳng thể là anh vì “đó không phải là chỗ của em”.

Lê Anh yêu cô bằng con mắt nghệ sĩ, còn sau làn khói phiêu lãng đó, anh sẽ yêu cô bằng gì đây? Nếu không là nghệ sĩ nữa, anh có yêu cô như cách của một người anh trai nhắc nhở, chăm chút cô từng tí một, như cách của một người bạn sẽ chia, kể cả cái cảm xúc rung rinh đầu đời ngày xưa không? Như cả cách một ông bố, bảo vệ cô luôn luôn, và hơn hết là làm một người yêu như cách... tất cả những điều trên cộng lại?

Một chút ấn tượng về sự trong sáng, tươi trẻ, một chút tình nghệ sĩ có đủ cho anh yêu cô - như cách cô muốn?

4. Nếu thuộc về nhau em sẽ trở lại...

Thực Vy đăng kí theo học một khoá về nhiếp ảnh, kĩ thuật cao hơn, những dự án tình nguyện đã lên trang và thực hiện, cô hẹn hò bạn bè sau những vụ thoái thác dài kì: “mình kẹt quá”. Trở lại với những thói quen đáng yêu đi chợ hoa sớm, về cắm tỉ mỉ ở phòng khách và phòng bếp cho mẹ, dạy tiếng anh cho con bé em, títt mít cuối tuần với chiến hữu ở những liveshow và chân gà nướng, Thực Vy thấy “bình yên không ngờ”.

Một mình và sống cho riêng mình. Nếu điền từ “ích kỉ” vào những ngày tháng này để thấy thanh thản, để yêu chính mình và từng cảm xúc của mình thì cũng thật hạnh phúc.

Hai tháng nay, Thực Vy bình yên với những cảm xúc ngủ yên ngoan ngoan và những ngày tháng sống thực sự cho cô, cho những đam mê và yêu thương.

Và nếu thuộc về nhau, Thực Vy - Nam Khánh, hay Lê Anh, cô cũng trở lại, một Thực Vy như cô muốn. Có lẽ với tình yêu không cần cái lý trí để bên nhau, cũng không vì cần một bờ vai để bên nhau... Thực Vy đã biết cách để “tìm mềm” - đó là bình yên và chờ đợi... “bình yên một thoáng cho tim mềm... bình yên ta chờ nghe”...

23. Phần 5: Chương 02

Blogger Tree – Chiii

Chuyện tình hoa hồng trắng

Cái gì đã qua, để tang nó. Chỉ là, để tang thôi.

*

* *

Tôi và em, hai con người khác xa nhau về hoàn cảnh và tính cách. Em tự do sống trong căn nhà mà chẳng bữa ăn nào được đầy đủ mọi thành viên. Cha mẹ tôi đều làm nghề giáo, sống nhẹ nhàng và nho nhã. Tôi thích những chốn bình yên, thích cafe Trịnh trầm ngâm hoài cổ. Em thích những nơi đông đảo quần chúng, thích quán cafe Rock đầy khói thuốc lá đến mùi nồng hoi, nhạc mở to chan chất và lắc lư trong cuồng say điệu nhạc. Tôi và em, hai thế giới khác nhau, ấy mà li gặp nhau, lại yêu nhau, chỉ bởi vì loài hoa hồng trắng.

Tình cờ chúng tôi gặp nhau trong đám cưới một người bạn. Cô nàng cầm hoa cưới đã vứt đi một bó hoa hồng trắng qua mặt chúng tôi - những người bạn của cô dâu chú rể đến sớm để giúp chuẩn bị. Tôi nhặt lại bó hoa cũng là lúc chạm vào tay một cô gái. Cô gái ấy mỉm cười. “Hoa đẹp thế này mà bỏ đi? Đúng là chỉ còn có hai người là có lòng yêu cái đẹp!”. Tôi phì cười sau khi nghe em nói vậy.

Sau đám cưới đó, em chủ động cho tôi số điện thoại. Ba tháng sau đám cưới đó, em chủ động ngỏ lời yêu tôi. Sáu tháng sau đám cưới đó, em tặng cho tôi một bó hoa hồng màu trắng.

- Màu trắng là tượng trưng cho sự thanh khiết em à!

- Còn em thích màu trắng vì em thích sự đơn giản. Mà anh có biết, sự đơn giản nhất trên đời này là gì không?

Tôi lắc đầu nhẹ. Em dựa mạnh vào lòng tôi. “Là cái chết”. Tôi bảo em nói bậy. Em cười nguyệt miệng “Vì màu trắng tượng trưng cho sự tang tóc!”.

Mẹ tôi đề nghị dẫn em về nhà. Bà luôn có ý nghĩ rằng, là con gái thì phải biết chơi một loại nhạc cụ. Vì thế, em gái tôi được học vĩ cầm từ khi mới năm tuổi. Tôi mang nổi bản khoản này cho em. Em mỉm cười “Em chơi guitar phiêu lăm anh à”. Trời ơi! Đấy đâu phải là loại nhạc cụ mà mẹ tôi định nghĩa rằng con gái cần biết chơi. Nhưng em không để tâm đến điều đó, em nhảy phốc lên bục, đeo cây guitar vào và đưa tay nhanh mạnh vào những sợi dây đàn, người nhảy lên hừng hực. Tôi ra ngoài, chờ em. 15 phút sau, em ra ngoài, giờ bao thuốc lên mời tôi. Tôi cau gặt phắt đi “con gái thì không được hút thuốc! Mẹ anh ghét con gái hút thuốc lá!”. Em rít một hơi dài “đó là style của em rồi. Tại sao con trai được hút thuốc còn con gái thì không?”.

Tôi bỏ đi. Em không cản lại. Em quay vào và những tiếng nhạc chan chứa lại vang lên. Đúng như bạn bè tôi vẫn ngăn cản, thế giới của em và tôi không thể nào hoà hợp. Cho dù là tôi có cố gắng hết sức, thì em vẫn sẽ gạt phăng đi, bởi vì những gì tồn tại trong từ điển cuộc sống của em là bất biến, là duy nhất và cho dù tôi có chen ngang vào cuộc sống của em, thì sẽ không có một gì thuộc về tôi lọt vào cuốn từ điển ấy.

Tôi viết nhật ký, về em, về những cảm xúc của tôi. Và những dòng chữ nhòe đi bởi những giọt nước mắt. Một thằng con trai 24 tuổi mà khóc vì một đứa con gái không nữ tính, không dịu dàng. Mẹ tôi sẽ chẳng thể chấp nhận được điều đó. Nhưng rồi trời xui đất khiến thế nào, tôi lại vô tình để rơi cuốn sổ nhật ký của mình ở bậu cửa sổ giữa cầu thang tầng hai và ba. Mẹ đọc được. Trưa hôm đó, mẹ khuyên tôi rằng mẹ hiểu trong thời hiện đại, chuyện một cô gái đam mê Rock là chuyện bình thường, thậm chí còn thể hiện cái tôi của cô gái ấy. Chỉ là nên khuyên cô gái bỏ thuốc lá, bởi vì hút thuốc có hại cho sức khỏe. Việc ấy mẹ sẽ giúp, chỉ cần tôi đưa em về gặp mẹ.

Tôi vui sướng chạy đi tìm em. Phòng tập hát im ỉm buồn rầu sau chiếc khoá to tướng. Đến quán cafe Rock, thấy thông báo đóng cửa. Chạy xe ngược đường về nhà em, chị giúp việc mở cửa “Cô ấy đi rồi. Sang Mỹ. Cô ấy gửi cho cậu cái này”.

“Anh à xin lỗi vì đi mà không nói lời nào với anh. Em gửi lại cho anh bản nhạc mà em thích nhất. Em hy vọng anh cũng sẽ thích nó. Những giai điệu ở folk nhẹ nhàng anh ạ. Promise me, when you see, a white rose you’ll think of me. I love you so, Never let go, I will be your ghost of a rose”.

Kèm theo lá thư là chiếc đĩa hát. Tôi đưa chiếc đĩa vào chiếc headphone, hình ảnh những bó hoa hồng trắng muốt hiện ra. Trong trắng lắm, dịu dàng lắm mà sao tôi thấy buồn đến vậy? Sau tiếng guitar nhẹ nhàng dạo đầu, giọng hát trong trẻo của em cất lên theo nhịp. Sao giọng hát buồn đến thế hả em? “Đơn giản nhất là cái chết” tôi bất chợt thấy sợ hãi khi nhớ lại câu nói đó của em.

Tôi vội vã đến nhà em lần nữa, chiếc headphone nằm gọn trong túi áo khoác, suốt cả dọc đường đến nhà em, không một giây phút nào là tôi không nghe bài hát đó của em. May mắn tôi gặp được mẹ em ở cổng nhà, sau khi biết tôi là người mà con gái bà yêu, mẹ em đã cho tôi số điện thoại của em. Tôi vội vã gọi sang, đầu bên kia, em nhận ra giọng tôi, không đợi tôi nói gì, em cất tiếng hát “Promise me, when you see, a white rose you’ll think of me. I love you so, Never let go, I will be your ghost of a rose”. Rồi em nhè nhẹ “Anh hứa với em nhé!”. Ừ, anh hứa. Rồi em cúp máy, không để cho tôi kịp nói thêm bất cứ điều gì.

Từ đó, đều đặn mỗi chủ nhật, tôi nhận được một bó hoa hồng trắng đẹp vô cùng trước cửa nhà. Những bó hoa không biết ai gửi. Không một tấm thiệp nào kèm theo.

Cho đến một ngày, vào ngày kỷ niệm mà em đã tỏ tình với tôi, bó hoa hồng trắng ấy đã kèm theo một tấm thiệp với dòng chữ “Promise me, when you see, a white rose you’ll think of me. I love you so, Never let go, I will be your ghost of a rose”. Em, tôi biết đó là em. Tôi gọi điện sang Mỹ, chỉ có những tiếng tí dài vang lên. Tôi sang nhà em, họ nói rằng ngôi nhà này đã bị bán đi được một tuần. Họ nói những câu nói rời rạc “nước Mỹ”, “ô tô”, “màu trắng”, “bão”, “núi và biển”, “đường vòng”. Từ hôm đó, tôi không còn nhận được bó hoa màu trắng nào mỗi chủ nhật nữa.

Tôi search khắp các trang tìm kiếm xem ở nước Mỹ có tai nạn nào ô tô nào ở khu vực đó vào hôm cuối cùng em gửi hoa cho tôi hay không. Tôi nhờ bạn bè du học bên đó và những mối quan hệ của họ để hỏi về tin tức của em. Tôi gọi điện thoại sang đại sứ quán Việt Nam tại Mỹ, tất cả những câu trả lời đều không làm cho tôi hài lòng.

Mẹ khuyên tôi đừng buồn nữa. Mẹ, bố và em gái cố gắng làm mọi việc để cho tôi bớt buồn đi. Nhưng tôi không thể. Ngày ngày, công việc mà tôi dành thời gian nhất là tìm thông tin về em. Càng tìm càng bế tắc. Nhưng mẹ nói rằng, không có tin nghĩa là không có tin dữ, điều đó làm cho tôi bình tĩnh hơn.

Đến một hôm, có một cậu bé chạc tuổi em gái tôi đến tìm nó, cậu bé có mang theo chiếc đàn guitar. Nhìn cây đàn mà tôi nhớ em đến da diết, đến độ chảy rục lòng. Tôi nhờ cậu bé đó dạy guitar cho mình. Tôi học chăm chỉ, cần mẫn như một chú kiến. Tôi học đánh tất cả những bản nhạc mà trước đây em đã chơi, đặc biệt là Ghost of a Rose. Nhưng dù cố gắng thế nào, tôi vẫn không chơi hay như em được, tôi nghe đi nghe lại bài hát trong chiếc đĩa em để lại bất kỳ lúc nào tôi có thời gian rảnh rỗi. Tôi để nó làm nhạc chuông điện thoại, để nó làm nhạc báo thức mỗi sáng, chỉ vì tôi muốn nghe giọng hát của em, chỉ vì tôi yêu em vô cùng.

Em gái tôi suốt ngày bị nghe bài hát đó, đâm ra cũng yêu nó như tôi. Em đề nghị tôi sẽ đánh đàn guitar, còn em thì hát. Tôi đồng ý. Với sự giúp đỡ của cậu bé bạn em gái, chúng tôi thu âm và đưa bài hát này lên trang nhật ký của hai anh em. Trang nhật ký được trang trí bằng những bông hoa hồng trắng muốt đến độ tỉnh khô.

...

Tôi đóng trang nhật ký mạng lại. Tôi thôi không nghe Ghost of a Rose em gửi lại. Nhưng đâu đó, bất chợt đi qua cửa hàng hoa, hay đi dạo qua ở trên khu rừng cách nhà hơn 50km, khi nhìn thấy những bông hoa hồng trắng, tôi vẫn nghĩ đến em, như đã từng hứa. Bất chợt, tôi vẫn thấy em thoáng qua trong phút chốc, vẫn thấy nhè nhẹ ở đâu đó câu nói “Promise me, when you see, a white rose you’ll think of me. I love you so, Never let go, I will be your ghost of a rose”. Rồi tiếng đàn guitar lại vang lên, lướt nhẹ nhàng lắm, như

gió, như hơi thở của em, như tiếng lòng của tôi, cả những nỗi niềm mà muôn đời nữa vẫn chưa giải thích nổi.

Ngay khi tôi quyết định chỉ dành tình yêu cho hoa hồng trắng tự đáy lòng mà không biểu lộ ra nữa, thì bất ngờ em trở về. Với một bộ váy màu trắng tinh khôi, đôi vòng nguyệt quế tết bằng hoa hồng bạch và nụ cười mãn nguyện.

Mẹ xuất hiện, nói với tôi rằng em bị ung thư phổi từ bé, em bị quan cuộc sống nên càng tập tành hút thuốc. Nhưng rồi, tình yêu Rock và tình yêu của tôi đã làm em biết rằng mình cần có nghị lực để chữa bệnh, và em sang Mỹ, chống chọi với bệnh tật và kỳ lạ rằng, em đã vượt qua nó, để trở về bên tôi. Chính mẹ tôi là người khuyên em đi, là người thay em tặng hoa hồng trắng cho tôi vào mỗi chủ nhật, 1 người cùng em tôi giúp tôi yêu đàn guitar hơn, giúp tôi trải qua những ngày không có em bên cạnh.

...

Đám cưới của chúng tôi trải đầy hoa hồng trắng. Và nụ cười của ai cũng tinh khiết và trong veo như màu hoa ấy.

Trần Cường

Em, anh và đêm mùa xuân

Mùa xuân - mùa khởi đầu của một năm, như buổi sáng khởi đầu của một ngày mới với nhiều hy vọng, niềm vui và hạnh phúc...

*

* *

Em...

Chiều Sài Gòn không nắng, thay vào đó là cơn gió lạnh của những ngày giáp Tết. Ngoài kia, người Sài Gòn đang thích thú với cái lạnh mùa đông, nhưng riêng em, mùa đông Sài Gòn càng làm em thêm nhớ anh... Trước đây anh thường bảo em Sài Gòn không có mùa đông, nhưng hôm nay giữa trời Sài Gòn, cái lạnh của mùa đông miền Bắc tràn về làm em nhớ anh quay quắt. Nhớ những chiều nhạt nắng mình đạp xe lang thang trên đường Thanh Niên sau giờ tan trường. Nhớ những đêm mình lang thang dưới hương hoa sữa thoang thoảng ngày sang thu. Nhớ hàng bằng lăng rợp một màu tím kỷ niệm mỗi chiều anh đón em đi làm về ngang qua đường Hoàng Quốc Việt. Nhớ những góc phố đêm đông mình đi qua, anh choàng cho em chiếc áo gió rộng thùng thình vì sợ em cảm lạnh... Khoảnh khắc ấy em thấy mình hạnh phúc nhường nào.

Anh! Anh có nhớ những kỷ niệm ngọt ngào đó không? Em nhớ quán cà phê Phố Nhỏ mỗi cuối tuần mình ngồi bên nhau chia sẻ chuyện đời. Đôi bàn tay cùng áp vào tách trà ruyền nhau hơi ấm. Chúng mình gần như xích lại gần nhau hơn. Gần thêm...Gần thêm nữa... Nhớ, nhớ lắm hơi ấm một bàn tay!

“Nỗi nhớ dâng đầy trong em.

Gương mặt anh nụ cười anh, vòng ngực ấm.

Tấu trong tim đông đặc.

Nỗi nhớ dâng đầy, dâng đầy.

Ôi chẳng có dòng sông mà biển nào ngăn cách.

Mà sao? Mà sao? Em không thể tới bên anh...”

Anh...

Một mùa Xuân nữa đang chậm chậm về. Xuân bước trên bậc thềm mỗi ngôi nhà. Xuân về trên mỗi con đường, góc phố thân quen. Xuân đang bừng lên trong từng cánh hoa buổi sớm. Xuân về trên mắt, môi, trên ánh nhìn rạng rỡ lunh linh hạnh phúc của mỗi người... Mùa xuân - mùa của sự khởi đầu, mùa của yêu thương, nhưng đôi khi cũng là mùa nhớ...

Nhiều mùa Xuân đến rồi qua đi lặng lẽ chỉ để lại trong Anh nỗi nhớ khát khao và chờ mong hạnh phúc. Sự hiện hữu của nàng Xuân chỉ là những cung bậc buồn đi qua cuộc đời anh khi thiếu vắng nụ cười trong sáng của em. Sự chia xa đã xóa mờ hình dáng của mùa Xuân trong anh, để nỗi buồn hòa nguyện vào những cơn mưa Xuân, theo từng cơn gió lạnh trôi về miền nhớ khôn nguôi...

“Tình xưa giờ như chiếc lá bay đi phương nào, tan tác muôn nơi.

Chợt nhớ ngày ấy, khi em qua phố một chiều.

Trao cho ta ấm nụ hôn đại, và vòng tay khao khát mong manh.

Chiều nay mình ta lang thang trên phố nhạt nhòa.

Sương giăng trắng niềm mong chờ.

Chợt chiều đông lạnh quá đến bờ vờ...”

Em...

Đã nhiều lần em muốn quên anh, quên Hà Nội, quên tất cả những gì thuộc về ngày xưa, nhưng rồi em không thể mãi lừa dối những cảm xúc và tình cảm của mình. Càng muốn quên anh, em càng nhớ anh và Hà Nội nhiều hơn. Nỗi nhớ thương bật lên thành tiếng như muốn làm vỡ tung cả không gian vắng lặng tê lòng. Hà Nội ơi, đợi em...

Một ngày đầu Xuân không nắng Hà Nội, hành trang trên vai là nỗi nhớ khắc khoải. Ra đi rồi trở về, cuộc đời có phải là một chuỗi của những hợp tan, tan hợp? Cũng vài mùa xuân qua rồi anh nhỉ, em lặng lẽ ra đi và lặng lẽ trở về trong cơn bão nỗi nhớ. Nếu ngày trước em dừng quá trễ con và cố chấp liệu bây giờ chúng ta có thành đôi?

Nhiều đêm em tự dẫn dắt mình và nghiệm ra một điều: Có những khi ta quay lưng bỏ lại phía sau tất cả tưởng rằng nhẹ bẫng nhưng rồi sau đó nhiều năm, ta vẫn bị dẫn dắt bởi những cơn mơ về một quá khứ đã xa, xót xa tiếc nuối những gì đã vụt mất. Có nhiều lý do để em biện minh cho sự ra đi của mình. Rằng em chỉ là hạt cát bé nhỏ không có nghĩa gì trong thế giới của anh. Rằng em vụng về, xấu xí như một nét vẽ không hoàn hảo trong cả một bức tranh đẹp của cuộc đời anh. Em không đủ tự tin về bản thân mình để nắm lấy hạnh phúc. Em loay hoay đau khổ với ngoại hình bé nhỏ và thân phận của cô bé nhà quê làm sao có thể hạnh phúc với chàng hoàng tử đất Hà Thành...

“Cô rất quý cháu, nhưng cháu hãy hiểu cho cô, người mẹ nào cũng mong con mình có một tương lai tươi sáng. Cháu không thể đến với con trai cô được. Nó còn có cả một sự nghiệp ở phía trước...Cô chú đã dự định cho K đi tu nghiệp thêm ở nước ngoài cùng với con gái một người bạn thân...”. Những lời nói của mẹ anh làm em đau, đau lắm! Em thấy mình như vật cản trên con đường đầy hoa hồng anh đi. Em quyết định buông tay anh trong một buổi chiều mùa đông đầy nước mắt. Để rồi bây giờ tìm mình đau nhói khi biết rằng anh quan trọng biết chừng nào đối với em. Mỗi người đều có sự lựa chọn cho riêng mình, và mỗi lựa chọn có thể làm thay đổi cả số phận, cuộc đời, cũng như em chọn quyết định xa anh khi em nghĩ nó có thể giúp em thoát khỏi mặc cảm về thân phận mình...

“Từ một điểm ở ngoài một đường thẳng, ta chỉ có thể vẽ được một đường thẳng song song với đường thẳng đó và chỉ một mà thôi. Và khi hai đường thẳng song song, chúng chẳng có cách nào gặp nhau được dù muốn hay không muốn. Cũng như em và anh, mãi mãi chỉ có thể đi bên cạnh cuộc đời của nhau như những người bạn chứ không thể nào gặp nhau ở giao điểm tình yêu. Chúng ta khác nhau nhiều quá, từ ngoại hình đến hoàn cảnh gia đình. Hãy để em đi ra khỏi cuộc đời anh. Anh sẽ tìm được một người con gái xứng đáng hơn em...”

Anh...

Chiều cuối năm anh lang thang trên con phố vắng. Con đường im lìm như đang giấc ngủ say. Từng hàng cây khẳng khiu trong gió lạnh. Gió cuốn đi những chiếc lá rơi về cuối đường. Anh chợt nhớ đến câu chuyện tình của cây và lá. Nhờ có gió mà cây và lá mãi bên nhau cũng có những cơn gió vô tình đã mang lá đi rất xa... Giá như anh có thể là cơn gió mùa Xuân để đưa em trở về bên anh. Giữa con phố vắng mênh mông này, giọng ca trầm buồn của Quang Dũng vang lên từ quán cà phê góc phố làm cho nỗi nhớ em trong anh thêm cồn cào... “Vì mình xa nhau nên em không biết Xuân về đây thôi...”. Bất chợt anh thầm gọi tên em và

tự hỏi mình: Nơi ấy mùa Xuân về chưa em? Có lẽ đôi khi trong vòng xoáy cuộc đời và trong sự ru ngủ của thời gian, anh tưởng mình đã quên được ánh mắt, nụ cười thơ ngây của em. Nhưng đó chỉ là sự lừa dối của chính trái tim anh. Trong sâu thẳm tâm hồn mình, anh luôn mong chờ một ngày nào đó em sẽ đem mùa Xuân về bên anh, cho dù chút hy vọng sót lại không còn...

Bước chân buồn đưa anh trở về quán cà phê kỷ niệm, nơi đã chứng kiến sự bắt đầu cũng như sự chia xa của hai chúng ta. Anh xoa hai bàn tay mình vào nhau để xua đi cái lạnh giá của đêm và mong tìm lại chút hơi ấm của em ngày xưa...

Từng giọt cà phê.

Rơi vào nỗi nhớ...

Ngắm vào anh.

Những giọt buồn miên man...

Em - Giọt cà phê buổi sớm.

Chảy trong anh.

Suốt cả một đời...

Anh chưa bao giờ hối hận khi đã yêu em. Trong tình yêu không có sự phán xét đúng hay sai, chỉ có con tim mách bảo rằng mình yêu rất chân thành. Tình yêu của anh dành cho em theo thời gian càng phủ thêm nỗi thương, niềm nhớ, cho dù anh phải luôn sống trong sự chờ đợi, hy vọng, nhưng anh vẫn tin rằng rồi mùa Xuân sẽ lại trở về bên chúng mình. Vì với anh, em mãi mãi là... mùa Xuân!

Và đêm mùa Xuân...

Phố lên đèn.

Sương giăng ngổ vằng...

Trong quán cà phê Phố Nhỏ có hai người khách cô đơn.

Anh chìm đắm qua làn khói thuốc.

Chị lặng lẽ xoa tay chạm vào tách trà như tìm chút kỷ niệm còn sót

Anh vuốt nhẹ chiếc áo gió đã phai màu theo thời gian tưởng chừng như đang ôm ấp bờ vai mỏng manh ngày ấy.

Chị ngồi ở một góc tối hun hút, trong ánh đèn vàng nhạt nhòa những hình ảnh yêu thương ngày cũ cứ hiện về như mới hôm qua... Chị thấy mắt mình cay cay...

Họ ngồi ở quán rất lâu để thả hồn mình đi về miền ký ức.

Quán vắng...

Buồn tênh...

Đêm trôi...

Hai tâm hồn lưu lạc cũng đang trôi...

Không biết, họ có trôi về nhau?

24. Phần 5: Chương 03

Lâm Hồng

Anh! Em đã về đây

I

Một câu chuyện giản dị: Ở nước Mĩ năm 1972, một đôi trai gái yêu nhau. Chàng trai phạm tội, vào tù với lời nhủ “ngày anh về, nếu em tha thứ cho anh thì hãy buộc lên cây Sồi già duy nhất ở quảng trường một dải ruy băng vàng”. Cô gái ở lại và bắt vô âm tín. Ba năm sau, ngày ra tù, chàng trai dường như đã quên mất lời hẹn ước năm nao và nhớ về người con gái anh yêu lại càng không - vì chàng nghĩ, cô gái ấy đã quên anh rồi... Nhưng, cuối cùng người ta đã thấy một chàng trai khóc nức nở dưới một gốc cây Sồi vàng rực bởi bạt ngàn những dải ruy băng...

Đây, chỉ có thể thôi! Giản dị như trăm nghìn các câu chuyện tình yêu khác mà chúng ta vẫn thường bắt gặp ở đâu đây nhưng không hiểu sao, câu chuyện này lại có sức ám ảnh với chị đến vậy, một sức ám ảnh huyền bí, huyền bí đến nỗi chị tưởng như mình đã từng sống trong vương quốc của câu chuyện ấy...

Nhớ ngày nào xem bộ phim Hàn Quốc - bộ phim ấy mang tên gì thì chị không nhớ, nhưng có một điều chị nhớ rất rõ... Khi kết thúc phim, cả màn hình bỗng vàng rực bởi những dải ruy băng bạt ngàn bay trong gió - một cô gái mang “trái tim của mùa thu” đứng giữa những dải ruy băng ấy đợi một chàng trai... Người xem chỉ ồ lên vì vẻ đẹp lãng mạn của nó; riêng chị, chị biết rằng, đằng sau mỗi dải ruy băng còn là cả một tình yêu...

Buổi sáng nơi vùng cao thật đẹp, sương trắng lãng một màu trắng trắng, phía bên kia, tiếng sáo của ai đó ngân vi vu...Bên chiếc bàn nhỏ, li café hoà tan tỏa hương thơm quyến rũ, chị ngồi đó thả hồn theo tiếng sáo. Chị lên đây theo dự án cấp phát điện vùng cao của công ty. Lẽ ra, xong dự án là chị đã về, nhưng chị lại xin ở lại. Nhiều người thường nửa đùa, nửa thật:

- “Hải Âu ở đây, cái chức giám đốc kinh doanh gửi lại cho chồng tương lai à?”. Những lúc như thế, chị chỉ cười rồi lãng sang chuyện khác.

Thế là đã ba năm rồi, nhanh thật. Ba năm qua, chị chưa một lần về lại thủ đô. Nhớ Hà Nội thế! Ba năm qua, chị cũng không nhận một dòng tin nào, không nhận một cuộc điện nào của anh, mặc anh ba năm chờ đợi, ba năm gửi tin đi trong vô vọng... Chị chưa bao giờ nghĩ sẽ tha thứ cho anh.

Cô bạn thân thường thủ thỉ: “Còn giận là con yêu”. Ừ, thì chị có chối đâu, chị vẫn yêu anh đấy. Yêu đấy nhưng sẽ không tha thứ, mà cũng chính vì yêu nên chị không thể tha thứ. Cứ mỗi lần nhớ tới, vết thương lòng chưa một lần lành miệng lại ứa máu, nhói đau. Mặc ba năm qua anh bao lời giải thích, mặc ba năm qua bao lời anh xin lỗi... Chị vẫn không trở về, không tha thứ...

Kể từ “một đêm đau” trong mùa hè năm ấy, chị cảm thấy vô cùng hoang mang, chán nản, mất niềm tin... Chị trốn khỏi công ty một tháng, nhiều đêm lang thang vô định trên đường, rồi về nơi ẩn náu an toàn của chị trong căn hộ giữa lòng Hà Nội.

Không một sự giúp đỡ. Không một lời khuyên bảo. Không cả sự ủng hộ nhiệt tình của con bạn thân. Thậm chí, chị cũng không còn muốn quay lại với công việc. Chị đã phải chứng kiến tận mắt cảnh phản bội của Thắng, người mà chị nghĩ, mình sẽ tôn thờ cho đến tận cuối đời. Vì thế, chị ra đi và ở lại đây - trên vùng núi cao này. Và thật may, điều đó cũng có tác dụng phần nào.

Chị rời mắt khỏi khoảng không, nhìn về phía chiếc điện thoại đang reo inh ỏi - có tin nhắn mới

“Anh biết rằng em đang uống café nhé. Trời lạnh, em nhớ mặc đủ ấm nha. Yêu và nhớ”.

Chị mỉm cười. Đã thật lâu rồi, anh không còn nhắn những dòng tin như xin lỗi, như mong chị trở về. Chỉ là những lời động viên, an ủi, chỉ là những dòng tin dặn chị thế này, thế kia... Vẫn in như những chuyến công tác xa ngày xưa của chị, như chưa từng có chuyện hai người giận nhau, chưa từng có chuyện chị ra đi, mặc anh ba năm qua ra sao, thế nào, chị không cần quan tâm, không cần biết. Đã bao lần chị muốn gửi một dòng tin gì đó lại cho anh, muốn nhắn cho anh biết chị nhớ anh đến nhường nào và nhớ đến ra sao... Nhưng, lòng tự cao không cho phép chị làm thế.

Anh đã phản bội chị - dù đó là lí do gì như bao lần anh giải thích đi nữa - thì anh cũng không đáng được tha thứ, không đáng được nhận một dòng tin nào từ chị. Cúp điện thoại, chị lật băng quơ mấy trang dự án.

Cánh cửa phòng bật mở và Vũ Hùng, một trong những người điều hành đầu của dự án bước vào. Theo sau anh là một phụ nữ, dáng vẻ cứng nhắc trong bộ quần áo nâu đen sang trọng. Có chuyện gì nhỉ?

Chị đứng dậy, cúi đầu chào. Hùng khẽ cười, nhìn về phía người phụ nữ nọ.

- Sanatha, đây là bà Kininawa - Phó chủ tịch tập đoàn. Bà Kininawa muốn bàn cụ thể hơn với cô về phương án cấp phát điện và kế hoạch cho dự án đầu năm 2009. - Tất nhiên anh ta nói bằng tiếng Anh.

Hơi bất ngờ, nhưng chị vẫn giữ được thái độ bình tĩnh. Tự tin bắt tay và chào bằng bằng mấy câu tiếng Nhật - thứ ngôn ngữ mà dù cần cù luyện tập trong suốt mấy năm qua chị vẫn không sao nói cho lưu loát. Và, chỉ có mấy câu chào thể thôi, chị vẫn quay về với thứ tiếng trung thành của mình - English.

Cả buổi ngày hôm ấy, chị không rời văn phòng một phút. Cuộc “bàn cụ thể hơn” ấy kéo dài từ sáng cho đến tận chiều tối. Xong, cũng là lúc chị và Vũ Hùng lên ô tô đưa bà ấy về lại Sài Gòn để 9h tối bà bay về Nhật.

Quay về, hai người ngồi lại một quán café ven hồ. Ánh đèn sáng lấp lánh bên những chùm nho giả cùng khúc nhạc My love khiến chị cảm thấy vô cùng thoải mái. Chiếc ghế đá bên hồ, một cô gái đang ngồi đan khăn. Giữa cái thành phố không có mùa đông này mà lại có cô gái ngồi đan khăn. Kỳ lạ chưa? Chắc cô này là người xứ Bắc, hay có người yêu xứ Bắc nên đan khăn gửi tặng. Và chị nhớ, nhớ mùa đông năm nào cũng vẫn thường đan tặng khăn cho anh. Người ta nói, yêu nhau là không được tặng khăn, nhưng chị cho rằng đan khăn cho người mình yêu là mang lại hơi ấm cho người ấy. Còn anh thì thường trêu, cười: “Anh quàng chiếc khăn này là cả đời anh bị em thâm tóm”. Ôi, chị nhớ Hà Nội, thêm biết bào chút mùa đông Hà Nội, thêm biết bao ánh mắt âu yếm, và nụ cười tinh nghịch của anh... Biết rằng, anh còn còn quàng chiếc khăn chị tặng.

- Hải Âu này, em đã suy nghĩ về lời anh đề nghị chưa?

Chị giật mình thoát ra khỏi ý nghĩ, ngơ ngác.

- Gì ạ, anh?

- Anh nói rằng, em đã suy nghĩ gì về chuyện anh nói với em chưa?

Im lặng.

Ba năm qua, Vũ Hùng luôn luôn đi bên cạnh chị, song hành cùng bao niềm vui, nỗi buồn, thành công, thất bại với chị. Những lúc chị cảm thấy mình gần như thất bại trong bất cứ việc gì thì anh ấy ở bên, động viên, an ủi, tế nhị giúp đỡ mà vẫn không làm tổn thương đến cái lòng tự cao thái quá của chị. Chị sẽ không thể nào yêu được nơi này, nếu như nơi này không có anh.

Nhớ ngày đầu tiên triển khai dự án, dự án của chị đưa ra không chính xác, con số không chuẩn và không khớp. Chị bị cấp trên mắng, cấp dưới hậm hực. Vì chị mà cả phòng phải họp lên họp xuống hết ngày không xong. Bước ra khỏi văn phòng là chị oà khóc, chị khóc nức nở như một đứa trẻ.

Tủi thân, buồn chán, không một lời động viên, không một lời an ủi... Chị thấy mình thật là cô độc. Đúng lúc đó, anh bước tới, ngượng ngịu và bối rối đưa tay áo đồng phục trắng muốt của công ty về phía chị: “Tôi không tìm được khăn giấy, thì thôi, cho mượn tạm áo đồng phục vậy”.

Và thế là hai người trở thành bạn. Đi đâu anh cũng có chị, và hẳn có chuyện gì chị cũng gọi anh. Chỉ có điều, trong trái tim chị, anh mãi chỉ như một người bạn, một người anh. Chỉ vậy thôi, vì trái tim đâu thể chứa hai người. Hướng hồ, trái tim chị đâu còn thuộc quyền sở hữu của chị nữa.

Ngày liên hoan chia tay những đồng nghiệp, mọi người về lại công ty, chị ở lại. Anh về Hà Nội, chị không về. Chuyện của chị, anh hiểu. Vì thế, anh chẳng khuyên chị lời nào, chỉ hứa sẽ thường xuyên lên th

Những ngày đầu ở lại nơi đây, những cuộc điện thoại và những dòng tin nhắn của anh là thứ chị mong chờ nhất. Nó làm người con gái mềm yếu nhưng lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ như chị ấm lòng giữa chốn rừng núi xa xăm này. Ấy vậy mà, ba năm qua, anh vẫn chờ ở chị một câu trả lời...

Xoay tròn li café trong tay, chị không dám nhìn vào mắt anh - đôi mắt vẫn thường nhìn chị với tất cả sự yêu thương, trân trọng, vỗ về.. Đôi mắt làm ấm tim chị trong bao mùa đông lạnh giá.

- Hải Âu, hay cho anh và cũng là cho em cơ hội. Ba năm qua, chưa đủ dài để em quên một chuyện tình, nhưng cũng đủ lâu để em hiểu anh yêu em đến nhường nào. Hải Âu...

Anh nắm lấy bàn tay chị siết chặt, chị để nguyên tay mình trong tay anh.

Chị nhận lời là bạn gái của anh, nhưng chị muốn anh dừng vội công bố. Hãy cho chị thời gian, chị muốn gói gém những kỷ niệm cũ thật chặt. Anh nghiêm mặt.

- Anh không thể chịu đựng thêm em nữa!

Chị ngơ ngác...

- Sao em cứ bắt anh càng ngày càng yêu em hơn vậy nhỉ? - Và anh phì cười, ôm lấy chị, thủ thủ - Hãy gói ghém những kỷ niệm ấy thật chặt, em nhé. Trái tim em đã chứa 2/3 dung lượng về chuyện đó rồi, nếu vẫn có những thứ em không muốn quên thì chỉ nên chứa thêm 1/6 nữa thôi, 1/6 còn lại để dành cho anh.

Chị khóc, những giọt nước mắt hạnh phúc lăn tròn trên má. Anh cuống quýt tìm khăn giấy. Không có. Anh nhăn nhó: "Cho mượn tay áo này!". Chị đợi chị ngẩng lên, anh liền đặt vào môi chị nụ hôn, dịu ngọt.

Anh muốn chị trở lại thành phố làm việc. Chị ngỡ ngàng như vừa nghe một tin thật kinh khủng. Anh nhìn chị, ánh mắt chột buồn.

Chị chưa có ý định sẽ quay lại thành phố dù nhớ Hà Nội lắm, nhớ góc nhỏ liêu xiêu những quán cóc ven hồ lắm, nhớ con phố Nguyễn Du nồng nàn hoa sữa lắm... và nhớ anh lắm, Thắng ạ... Nhưng, chị không muốn về, chị sợ những ký ức ngủ vùi sống dậy. Sợ tình yêu chị dành cho Thắng bao ngày qua nén chặt lại vùng lên...

Chị nhìn Vũ Hùng, và chỉ thế thôi, nước mắt chị lại rơi rồi. Anh không nói, kéo chị vào lòng ôm thật chặt. Anh hiểu chị chưa thực sự có thể cùng anh xây dựng một tổ ấm. Anh hiểu đôi mắt kia vẫn dõi theo nơi nào, cánh chim Hải Âu kia vẫn hướng về một phía. Nhưng anh đang cố gắng vun đắp, cố gắng giữ gìn, anh hi vọng hạt tình trong lòng chị sẽ nảy mầm, và hạt tình ấy sẽ là của anh...

II

Chị vẫn thường xuyên đan khăn, dù anh chẳng quàng khăn được - anh bị dị ứng với khăn len, cừ quàng là ngứa cổ. Nhưng chiếc khăn len đan cẩn thận được xếp vào một góc tủ. Những chiếc khăn màu trắng - nâu xinh xắn như mang cả nỗi lòng của chị - màu mà ngày còn yêu Thắng chị vẫn thường bướng bỉnh: "Rất hợp với anh!", để cho anh chàng nhăn nhó phải quàng. Màu của bao nỗi nhớ và kỷ niệm...

Đêm vùng núi, cây cối ngủ im lìm. Vừa nghe điện thoại với những lời yêu thương dằn dò của Hùng, chị mỉm cười: Có thể đây là hạnh phúc của chị. Chị nghĩ đến chuyện sẽ về lại Hà Nội. Chị không chắc sẽ làm việc tại đó nữa, nhưng chị nghĩ nên về lại Hà Nội. Thật lâu rồi còn gì... Nhớ Hà Nội lắm thôi.

Hai giờ sáng, tiếng chuông điện thoại reo làm chị tỉnh giấc. Bình thường chị không mở điện thoại, nhưng chắc rằng hôm qua chị đã quên không tắt.

"Anh đang ngủ, bỗng tỉnh giấc. Và tự nhiên, anh thấy nhớ em quá. Đêm nay lại là một đêm anh thức trắng, nhưng anh vẫn muốn lòng thấy em được bình yên".

Chị ôm chiếc điện thoại vào lòng, hôn lên những dòng chữ. Em nhớ anh, Thắng ạ.

Chị nhớ, nhớ ngày nào còn là một cô nhóc, chị đã đánh anh xưng mặt chỉ vì anh muốn nghe một câu chuyện. Chị đã kể cho anh nghe chuyện "Ba giai đoạn", và cái anh nhận được là tiếng quát "Kể hay không là chuyện của tôi chứ chuyện của bạn à?" kèm theo cú đấm giáng trời.

Nhớ nét mặt anh lúc đấy, không tức giận, thản nhiên nhưng im lặng...

Chị hơi hoảng hồn, khẽ khàng hỏi lại "Giận à?".

Anh quay lại, giáng một quả trời đánh xuống... đêm bông, quát "Giận hay không là chuyện của tôi chứ chuyện của bạn à?" rồi toét miệng cười...

Chị đã "chết lặng 15 giây" với nụ cười ấy.

Sau này, mỗi khi có chuyện gì xảy ra với chị là anh luôn có mặt giúp đỡ. Hôm đi học thêm, buổi tối về, trời bỗng đổ mưa to. Chiếc áo mưa để trong giỏ xe thì đứa nào đó vô duyên đã lấy mất rồi. Anh xuất hiện, dúi cho chị chiếc áo mưa rồi chẳng chờ chị phản ứng chạy ra trời mưa, mất hút. Khi chị bị mất thăng nhọc đi đường trên, anh tới “giải cứu” và mấy thằng chạy mất dép. Rồi lúc xe chị bị đứt xích, anh cũng ở bên, giúp chị sửa xe, sau đó chở chị về mà chẳng để ý tới “cây trắng” của mình nhem nhốc dầu xe.

Chị cảm động lắm, yêu anh lúc nào chẳng biết. Mãi sau này ra trường, đi làm... Chị mới biết mình bị gạt. Hoá ra ngày đó, chính anh là “hung thủ” bày trò. Lấy áo mưa của chị là anh, mấy lữ trên chị là bạn của anh, chị bị đứt xích xe cũng là do anh làm... Anh cười, thanh minh:

- Hồi đó “tán” em khó quá, anh chả còn cách nào. Lấy áo mưa đưa cho em, đi được một đoạn anh lấy áo mưa của em ra mặc. Mấy thằng bạn trên em, anh cấm không được gặp em lần hai, thế mà chúng nó vẫn cứ để lộ. Còn chuyện cái xích xe, anh phải mất 5000 ra nhờ bác thợ sửa xe dạy cách tháo xích rồi lắp lại đấy... Anh hồng cả cây trắng con gì...hì hì.

Thấy anh khổ sở, chị vừa bực, vừa giận lại vừa thương, vừa yêu... Chị đã yêu anh đến nhường nào... Vậy mà anh... Chị khóc.

Ba năm qua, khoảng thời gian ấy, chị nhận được bao lời xin lỗi và thanh minh của anh. Chị biết rằng đó chỉ là một sự hiểu lầm, rằng người đó thâm thương anh nhưng không được đáp lại. Hôm ấy là đêm cuối cùng cô ấy ở lại Việt Nam, cô ấy muốn được anh ôm một lần... Chỉ có thể thôi, nhưng chị cứ bắt lòng không được tha thứ cho anh. Dù trái tim thì đã tha thứ từ rất lâu rồi.

Nỗi nhớ anh trong chị như một mặt hồ nước bỗng tràn con đê ngăn. Hồi ức mang những nhớ nhung trào lên, mãnh liệt.

Lễ Noel, chị lại đan thêm một chiếc khăn cho vào tủ. Quà tặng Hùng là một chiếc cà vạt. Anh cười hạnh phúc:

- Em mua cà vạt để giữ anh cả đời đây!

Tự dưng chị lại nhớ đến lời Thắng nói “Quàng khăn em tặng là cả đời này anh bị em thâm tóm”. Chẳng biết mùa Noel này, anh ấy đã quàng khăn ai tặng.

Đêm Noel, bên nhà thờ của một xóm đạo nhỏ bé vùng cao, tiếng chuông ngân và tiếng Thánh vang dội. Hà Nội ơi, Noel an lành nhé.

Lúc chia tay, Hùng nắm chặt bàn tay chị, khẽ nói.

- Trong chương trình đi nước ngoài học lần này, Thắng đã đăng ký đi đấy. Thứ hai tuần tới là cậu ấy bay.

Thơm nhẹ lên má chị, anh khẽ nói: Anh yêu em nhiều lắm, Hải Âu ạ.

Rồi vội vã đi về phía cuối đường.

Đêm ấy, chị đã nhấc máy gọi điện cho Thắng, chị nín thở để nghe tiếng của anh. Gần bốn năm rồi, nhớ quá. Bốn năm rồi, chưa chưa một lần chịu nghe anh nói. Thắng ơi...

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”

Chị hực hắng. Không liên lạc được. Chị bấm lại mấy lần, và vẫn vậy.

Nhìn những chiếc khăn xếp ngay ngắn trong tủ, chị đã khóc.

Gọi điện đặt vé về Hà Nội. Sáng hôm sau, chị sẽ về Hà Nội. Biết rằng sẽ có lỗi với Hùng, biết rằng như thế là thật tệ với anh ấy. Nhưng, chị không muốn đổi gát mãi trái tim mình.

Sáng sớm, đang ị ạch xách chiếc ba lô to đùng thì Hùng xuất hiện. Anh không nói, lẳng lẳng mang ba lô vào xe cho chị, lẳng lẳng mở cửa xe, lẳng lẳng chở chị ra sân bay.

- Anh...

Chị ngập ngừng, không thốt lên lời.

Anh nhìn chị, cười thật khẽ.

- Đừng nói gì hết, nếu không anh sẽ giận đấy.

Chị im lặng, anh bỗng cười bẹo má chị một cái thật nhanh.

- Cảm ơn em vì em đã cố yêu anh. Cảm ơn em vì đã cho cả hai ta cơ hội. Anh tin rằng em sẽ hạnh phúc, vì em là của Thắng. Anh cũng tin mình sẽ hạnh phúc khi không cố níu kéo em, vì em không phải là của anh. Hãy làm theo những gì con tim mình mách bảo, em nhé. Đừng hỏi anh vì sao anh làm thế, vì anh sẽ chẳng lí giải được đâu.

Chị lại khóc, nhưng lần này anh đưa khăn giấy cho chị.

- Anh không cho em mượn áo nữa đâu. Cười lên anh xem nào. Sau chuyện này, cả hai sẽ càng trân trọng nhau hơn. Thắng yêu em lắm đấy.

Máy bay cất cánh, bỏ lại tất cả chị về với Hà Nội của mình, về với Thắng của em...

Hà Nội đây rồi. Ôi, nhớ quá. Chị muốn uống thật nhiều, uống thật nhanh bầu không khí vây quanh mình, cả những bụi bặm của Hà Thành đây nhưng nhớ...

“Một hộp chocolate cho anh, Thắng nhé.”

Đây rồi, ngôi trường Kinh Tế bao kỷ niệm, đây rồi, con đường từng hẳn biết bao kỷ niệm giữa chị và anh, và đây nữa... nơi anh bày đặt mấy đứa bạn ghẹo đùa... Chị đã bỏ quên chúng trong ký ức, chị đã bắt chúng ngủ vùi, để hôm nay chúng bừng dậy, trách móc...

Toà cao ốc đây rồi. Căn phòng Thắng làm việc kia rồi. Bao nhiêu năm giận hơn yêu thương là đây... Chúng đang ủa về, đốt cháy trái tim chị...

Chiếc thang máy chạy từ từ, ôi, nhanh lên, mà không, chậm lại... “Anh có bất ngờ khi em về không Thắng?”. Chị thấy tim mình cứ đập tình thịnh. Nó đập nhanh gấp 10 lần bác sĩ cho phép. Chứa ả, nó như reo lên, nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Alo. Ừ, cậu đi may mắn nhé. Tạm biệt.

Hùng lên máy bay, anh mới là người đăng ký lớp học ở nước ngoài lần này. Anh biết trái tim người con gái anh yêu thuộc về người khác.. Và chẳng có điều gì xứng đáng hơn với cô ấy là cô ấy được hạnh phúc. Dù rất yêu nhưng anh không muốn tình yêu ấy thành nước mắt. Anh đã gọi cho Thắng, đã nhắn với Thắng rằng, nếu Thắng làm Hải Âu khóc và buồn, anh sẽ quay về và lần này sẽ mang Hải Âu đi... Anh chỉ có đủ dũng cảm để nhắn cho Hải Âu - người con gái anh yêu lời chúc hạnh phúc.

Thắng ngồi trầm ngâm ngắm chiếc chuông gió buộc dải ruy băng vàng ngày nào Hải Âu treo tặng. Chiều nay, chiều nay xong công việc anh sẽ tới với Hải Âu. Mặc kệ em sẽ không tha thứ cho anh, mặc kệ em căm ghét hay ruồng bỏ anh, anh cũng sẽ phải nói cho em biết, anh yêu và nhớ em đến nhường nào.

Chị nhẹ nhàng gõ cửa phòng, tiếng Thắng bên trong trầm ấm.

- Cứ vào đi.

Chị mở cửa, trước con mắt ngạc nhiên tốt độ của thắng, có người ôm hộp chocolate cười:

- Anh! Em đã về đây!

25. Phần 5: Chương 04 End

Blogger Cá Rô

Nắm chặt tay anh để mình không lạc mất nhau

Hạnh phúc đơn giản chỉ là sự tồn tại của mình được ai đó nhận ra, tình cờ bắt gặp và... Giữ lấy!

*

* *

Nếu... mình thích nhau?

- Nếu mình thích nhau, đơn giản em sẽ thích tất cả những gì thuộc về anh, thích những lần ta vô tình gặp nhau trên phố, thích cách ta im lặng bước đi bên nhau, thích anh quay sang nói với em “mưa rồi!” như ngày đầu tiên em gặp anh. Đơn giản vậy thôi, nếu mình thích nhau... Tôi trả lời anh nụ cười khẽ nở trên môi.

Mùa Đông năm 22 tuổi,

Tôi đến thành phố của những cây cầu đi bộ có dây leo đỏ rực vào một ngày mưa lạnh, bầu trời chỉ toàn một màu xám ngắt, gió thỉnh thoảng ào đến, dù không đủ mạnh nhưng cũng khiến cho mưa mùa đông thêm nặng hạt. Người hướng dẫn giúp tôi mang bớt hành lý lên phòng, ký túc xá của lưu học sinh nằm bên cạnh một sân bóng đá khá rộng, có một cái ban công nhỏ ở phía sau nhìn thẳng ra sân bóng. Tôi đứng trên ban công hít thật sâu thứ không khí mát lạnh, một cuộc sống hoàn toàn mới bắt đầu.

Trời đã ngừng mưa nhưng bên ngoài vẫn xám xịt ảm đạm, tôi tranh thủ xách cặp lên phòng quản lý lưu học sinh để hoàn tất thủ tục nhập học và nhận sách vở. Ôm đống sách vở đồ sộ vừa được phát đi xuống dưới lầu để về ký túc xá, cảnh này nếu ở Việt Nam khối người tưởng mình đang đi buôn lậu sách, tôi cười cười nghĩ.

- Mưa rồi! - Chàng thanh niên có khuôn mặt thanh tú đứng trước hiên quay sang nhướn miệng cười.

Tôi nhìn anh ta, hơi e ngại trước khi mở miệng đáp lại... “Vâng!”

Đó là lần đầu tiên tôi gặp anh, ở nơi cách Việt Nam mấy nghìn Km, nơi mùa đông có mưa rơi thật lạnh, một người xa lạ đã gửi đến tôi một nụ cười, đẹp như mùa thu toả nắng.

Chiều đã buông xuống thành phố nhộn nhịp này, cuộc sống như thêm một lần trở dậy, dòng người đi bộ tràn trên phố, các toà cao ốc sáng trưng với những sắc màu riêng biệt như khẳng định thêm sự phồn hoa của thành phố. Tôi hoà mình vào dòng người hối hả, rẽ trái, rồi lại rẽ phải... trong lòng đã bắt đầu cảm nhận được nỗi buồn vô hình mang tên đơn độc

“Lâm Vi!” có tiếng ai đó khẽ gọi tên tôi. Không, có lẽ là ai đó đang gọi một người giống tên tôi. Nực cười làm sao khi lại có người gọi tên tôi trong thành phố xa lạ này chứ.

“Vũ Lâm Vi!”

Có tiếng bước chân vọng lại từ phía sau... tôi giật mình quay lại. Tên tôi đúng là Vũ Lâm Vi, chàng trai tôi vô tình gặp ở trước hiên sáng nay bước tới nhướn miệng cười. Tôi nhận ra anh ta, bởi đơn giản anh ta có một nụ cười đẹp. Nghiêng đầu nhìn anh ta khó hiểu, một loạt câu hỏi lướt qua trong đầu tôi. Tại sao anh ta biết tên tôi là Vũ Lâm Vi, trong khi rõ ràng hôm nay là ngày đầu tiên tôi đặt chân đến thành phố này, và tôi còn đang sẵn sàng đặt tên cho nó - Thành phố này là “thành phố đơn độc”.

- Mọi việc ổn cả rồi chứ?

- Ý anh là sao? Sao anh lại biết tên tôi? Tôi bất ngờ quay sang anh ta như chất vấn.

- Có gì không đúng nếu tôi nhớ tên học sinh của tôi?

- Ý anh là sao? Tôi ngạc nhiên nhắc lại câu hỏi.

- Tên em là Vũ Lâm Vi, quốc tịch Việt Nam. Đơn giản tôi là người đã trực tiếp xử lý hồ sơ của em gửi sang bên này và cũng sẽ là thầy giáo dạy tiếng Hán của em. Sáng nay tôi đã nhận ra em ở dưới lầu của phòng lưu học sinh. Anh nhìn tôi như sẵn sàng chờ đợi câu hỏi tiếp theo.

- Thầy ...Tôi ngập ngừng nói

- Cứ gọi tôi là Khánh Dương. Anh ta nhét cái ô vào tay tôi rồi vội vàng bước lên chiếc bus vừa mới đi tới. “Em về đi! trời mưa rồi đấy!”

Tôi lúng túng không biết phải nói gì, có những hạt nước mong manh rơi xuống mỗi lúc một mau, tôi mở chiếc ô đang cầm trong tay và bước về nhà.

Tôi và anh đã quen nhau như thế...

Anh trẻ, thẳng thắn và chu đáo. Anh thích gọi tôi là “cô bạn nhỏ”. Anh nghiêm khắc và tận tâm, anh nhìn mặt khi tôi thỉnh thoảng thấy cuộc sống này cứ chông chênh.

Anh dịu dàng, anh hay nhoẻn miệng cười, anh luôn nắm lấy tay tôi mỗi lần chúng tôi cùng nhau chen chân trên bus.

Anh hay im lặng mỗi lần chúng tôi bước đi bên nhau, anh im lặng, tôi im lặng, cả hai chúng tôi đều im lặng. Đó phải chăng là những khoảng im lặng yên bình...

hai năm...Tôi đã quen với việc mỗi chiều đứng trên ban công kí túc xá nhìn anh chơi bóng, quen ánh mắt anh lo lắng kiếm tìm, quen cả nụ cười mà tôi nói rằng như mùa thu toả nắng. Quen người khác cứ nghĩ rằng chúng tôi là một đôi, quen tin nhắn cuối cùng trong ngày anh gửi cho tôi “Cô bạn nhỏ hãy ngủ ngoan!” và quen có anh.

Mùa hè năm tôi 24 tuổi, bình minh đã lên mang sức sống cho một ngày sôi động, những cây cầu đi bộ vẫn ngập tràn dây leo màu đỏ du miên. Anh tiễn tôi ra sân bay, đôi mắt thoáng u buồn, anh im lặng.

- Em phải đi rồi! Tôi nhìn anh

- Chúc em may mắn! Anh không nhìn vào mắt tôi nói.

Tôi bước đi, bỏ lại thành phố náo nhiệt phồn hoa, nơi những ngày mưa sẽ là kỉ niệm, có một giọt nước mắt nhẹ lăn dài trên má... làm nhoè đi kí ức về những cây cầu đỏ du miên.

- Lâm Vi! Nếu...mình thích nhau? - Anh đứng đó nhìn tôi.

- Nếu mình thích nhau, đơn giản em sẽ thích tất cả những thuộc về anh, thích những lần ta vô tình gặp nhau trên phố, thích cách ta im lặng bước đi bên nhau, thích anh quay sang nói với em “mưa rồi!” như ngày đầu tiên em gặp anh. Đơn giản vậy thôi, nếu mình thích nhau... Tôi trả lời anh nụ cười khẽ nở trên môi.

Tôi quay lưng bước đi, nói với anh lời tạm biệt.

Tiếng chuông điện thoại vang lên trong phòng chờ máy bay cất cánh.

- Em đây!

- Nếu ta thích nhau, đơn giản anh thích em đứng nhìn anh mỗi chiều anh chơi bóng, thích sự ngốc nghếch vụng về của em, thích được im lặng đi bên em, thích nắm tay em mỗi lần ta lên bus vì anh không muốn lạc mất em.... Anh xin lỗi vì bây giờ mới nói rằng: “Anh Yêu Em...”

Tháng hai mưa xuân, vừa trở về công ty sau chuyến đi công tác dài một tuần, trông tôi cứ bơ phờ như quân thất trận vậy. Một núi công việc đang chờ tôi xử lý, thật là ngao ngán!

Mở cái hòm thư đã một tuần không check, tìm tôi bỗng loạn nhịp trước lá thư được gửi tới từ hòm thư điện tử của Khánh Dương. Đã hơn nửa năm trôi qua, tôi sống trong những hoài niệm về anh, tôi nhớ anh. Nhưng tôi không đủ dũng cảm để giữ liên lạc với anh, không đủ dũng cảm để bước qua cái rào cản mà người ta gọi là tình yêu không biên giới.

Tôi vội vàng gấp máy tính sau khi đọc xong mail của anh, chạy nhanh xuống cổng công ty bắt taxi đến trường ĐH X. Khánh Dương nói rằng anh đã đến Việt Nam làm thầy giáo dạy Tiếng Hán theo một chương trình hợp tác giáo dục giữa trường anh và ĐH X. Anh nói đó là vì tôi.

Những kí ức mà tôi nghĩ rằng mình sẽ quên đi bỗng chốc lại ùa về, tôi đi dọc hành lang giảng đường của khoa Quốc tế trường ĐH X, chân tôi dừng lại bên căn phòng phía cuối hành lang, anh đứng đó, say sưa với bài giảng của mình, nụ cười vẫn nở trên môi.

Tiếng chuông báo hết giờ vang lên chói tai, xé toang sự tĩnh lặng khi tôi đứng nhìn anh, mọi người ùa ra khỏi lớp, tôi bối rối quay lưng bước đi.

- Lâm Vi! Giọng nói quen thuộc đang gọi tên tôi

Tôi ngáp ngừng quay người lại, Khánh Dương đứng đ nhìn tôi nhoẻn miệng cười.

- Anh khoẻ chứ?

- Em thế nào?

Cả tôi và anh đều buột miệng hỏi... Chúng tôi im lặng nhìn nhau. Nơi hành lang vắng lặng, tôi im lặng, anh cũng im lặng...

Khánh Dương bước đến, nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi

- “Cô bạn nhỏ!” - Anh sẽ nắm tay em để em không một lần nào nữa lạc mất khỏi anh.

Tôi oà khóc như một đứa trẻ, quàng tay ôm lấy anh. Đó là lần đầu tiên tôi ôm anh, và cũng là lần đầu tiên tôi biết mình sẽ không bao giờ rời xa anh.

Mùa xuân năm đó, Khánh Dương đứng trước mặt bố mẹ tôi, lễ phép bằng thứ tiếng Việt còn lơ lớ:

“Xin hai bác cho phép cháu được cưới Lâm Vi làm vợ!”

...

- Nếu mình thích nhau, đơn giản em sẽ thích tất cả những gì thuộc về anh, thích những lần ta vô tình gặp nhau trên phố, thích cách ta im lặng bước đi bên nhau, thích anh quay sang nói với em “mưa rồi!” như ngày đầu tiên em gặp anh. Đơn giản vậy thôi, nếu mình thích nhau... Tôi trả lời anh nụ cười khê nở trên môi.

Nếu ta thích nhau, đơn giản anh thích em đứng nhìn anh mỗi chiều anh chơi bóng, thích sự ngốc nghếch vụng về của em, thích được im lặng đi bên em, thích nắm tay em mỗi lần ta lên bus vì anh không muốn lạc mất em...

Blog Mintaro

Những vòng quay trái đất

Một buổi chiều mưa,

Nằm ở nhà mà chị lo lắng vô cùng. Anh đã ngồi b chị cả ngày mà dường như không để ý hồn chị đang lơ lửng ở tận phương trời nào. Chị cũng chẳng biết nên vui hay buồn vì chuyện này nữa... Chị tự trách mình sao không cẩn thận mà lo sức khỏe để rồi giờ bị ốm. Thế là lỡ hẹn với người ta rồi.

...

Chị gặp người ta vào một buổi chiều mưa khi đang lang thang trên mạng. Bỗng nhiên có một cái nick lạ mặt vào nick chị làm quen:

- Chào chị.

- ?

- Xin lỗi vì đã đường đột, tôi tình cờ gặp nick của chị trên mạng, trong lần chiment vào một câu chuyện...

Chị giật mình nhớ lại ngày hôm ấy, cũng là một buổi chiều mưa buồn như thế này. Chị cũng lang thang trên mạng như thế này và vô tình đọc một câu chuyện về hạnh phúc. Chị thấy xúc động vô cùng, và dăment “... đã lập gia đình với yêu mình hơn mình yêu người ta, đã có baby năm nay vào học tiểu học, nhìn bề ngoài ai cũng bảo mình hạnh phúc có chồng thương yêu hai con ngoan, kinh tế đầy đủ thế mà tôi vẫn thường hỏi Hạnh phúc là gì mà mình không cảm nhận được suốt ngày suy tư đi tìm những thứ mà mình không có ở nơi xa lắc lơ.. Thật là buồn cười nhỉ hay là nhiều lúc mình nghĩ đó là thứ tình yêu... hay là một thứ nào khác. Như vậy đó có phải là hạnh phúc mà mình đang có không?...”

Đang miên man nghĩ lại những gì mình đã lỡ viết, chị bỗng thấy cái nick lạ lùng kia tiếp tục:

- Chị còn đó không? Đừng vội bỏ đi chị ơi. Thật ra tôi thấy hoàn cảnh của chị có gì đó giống tôi nên tôi muốn làm quen. Chỉ đơn giản như thế thôi.

- Vâng tôi hiểu!

Và câu chuyện của hai người bắt đầu từ buổi chiều mưa như thế. Thời gian và những vòng quay của trái đất trôi qua đem theo những câu chuyện của hai người. Thằng hoặc, chị ngạc nhiên khi thấy người ta rất hiểu chị. Người ta biết cả những sở thích nhỏ nhặt của chị, cả loài hoa dại trên những đồng cỏ mà chị đều muốn ngắm nhìn trong những độ xuân về. Hay đôi khi chỉ là một bài hát mà chị thích nghe, một món ăn mà chị thích hay một quán cóc ven hồ mà chị thường lui tới. Chị bảo người ta điều này, người ta bảo với chị là người ta chỉ dựa vào những niềm vui của vợ người ta mà đoán ra thôi, chứ chẳng có tài bói toán gì cả. Chị chợt buồn tự hỏi sao chồng chị - anh không thể hiểu chị như một ph người ta. Những lúc như thế chị thường tắt nick, cắt ngang câu chuyện và lại lang thang trong quán quen. Người ta cũng không vì sự vô ý này của chị mà khó chịu, chị cảm thấy vui vì sao lại có người dễ tính đến như vậy.

Chị cảm thấy thích nói chuyện với người ta nhiều hơn. Chị tâm sự với người ta về cuộc sống của chị, về người chồng chị. Có lẽ anh yêu chị, chị đoán thế, nhưng chị không biết mình có yêu anh không, chị nghĩ anh không hiểu con người chị. Cuộc sống gia đình lặng lẽ trôi theo ngày tháng với những nỗi trăn trở nghĩ suy về hạnh phúc của chị. Nhiều lúc chị chỉ mong anh có thể tặng chị một món quà vào ngày sinh nhật hay đưa chị đi chơi một ngày cuối tuần. Chị tâm sự với người ta như vậy. Người ta chỉ cười và cảm ơn chị đã cho người ta một lời khuyên. Chị không hiểu lắm, nhưng rồi lại quên đi câu chuyện này, thật nhanh như một cơn gió thoảng.

Người ta ta cũng nói là thích trò chuyện với chị. Người ta cũng có một gia đình bình yên như chị. Nhưng dường như người ta không nhận được nhiều tình cảm từ người vợ đang chung sống. Chị đoán thế. Người ta không nói gì chỉ gửi cho chị hình mặt cười nhả nhỏ. Người ta than phiền là chẳng bao giờ được ngồi nói chuyện với vợ lâu như thế này cả, dù người ta muốn như thế lắm. Cũng chẳng hiểu tại sao nữa, nhưng người ta bảo là quen được chị, được nói chuyện, được than phiền, được sẻ chia như thế này là người ta mãn nguyện lắm rồi.

Sinh nhật năm ấy, anh đi công tác xa nhà. Chị nhận được quà của ai đó gửi qua bưu điện mà không đề tên. Chị đoán là của người ta. Khi chị hỏi, người ta không nói gì mà chat hỏi lại chị:

- Sao chị không nghĩ là của chồng chị?

Chị cười và bảo là không thể có, từ khi lấy nhau tới giờ bao giờ anh tặng quà sinh nhật cho chị đâu

- Vậy thì cứ coi như nó là của tôi đi, chúc chị sinh nhật vui vẻ.

Câu chuyện của chị với người ta lại tiếp tục đi theo những vòng quay của trái đất. Chị chỉ ngạc nhiên một điều là anh không muốn cho chị số điện thoại hay là bất kì một thông tin cụ thể nào hơn là một cái nick chat, một người đàn ông thật tuyệt vời và xa lạ. Chỉ đơn giản là như thế thôi. Đã nhiều lần chị hẹn gặp người ta nhưng đều nhận được một lời từ chối khéo. Chị thấy buồn vì điều này, rồi chị chợt giật mình khi nhận không thể thiếu được người ta trong cuộc sống bộn bề này. Khi chị nói điều này với người ta, người ta im lặng rất lâu và nói rằng chị cũng đã trở thành một phần trong người ta, một phần không thể đánh mất. Và người ta, lần đầu tiên chủ động hẹn gặp chị.

...

Lại là một buổi chiều mưa, chị ngồi trong phòng mà không khỏi lo lắng. Chị bị ốm không thể đi đến quán quen, nơi mà chị hẹn với người ta. Chị bồn chồn nghĩ ngợi.

Bất chợt chị nhìn sang anh. Anh đã xin nghỉ làm ngày hôm nay để ở nhà chăm sóc cho chị. Chị bỗng gật mình khi nghĩ tới buổi gặp, nghĩ tới người ta và nghĩ tới anh. Chị nhận ra một điều mà đã từ lâu chị không để ý là anh đang ở bên chị. Anh xuất hiện bên chị từ lâu lắm rồi mà sao chị không thấy. Từ sâu thẳm trái tim của chị có một chút gì nao nao. Chị chưa một lần nghĩ là mình đang làm gì, đang đối xử với anh như thế nào. Nhưng rồi chị lại tự biện hộ cho mình rằng anh không hiểu chị không yêu chị nhiều như anh nói, không thể nào so sánh với người ta. Nhưng một con người khác trong chị lại nổi lên, trách móc chị, nhắc nhở chị về vai trò của một người vợ mà anh lúc nào cũng yêu thương. Lần đầu tiên chị cảm thấy đau đầu vì những tranh cãi ngay trong con người chị. Và chị lại thiếp đi...

Khi chị tỉnh dậy, trời đã tối. Thế là lỡ hẹn rồi. Không biết giờ này người ta đã về chưa. Sự lo lắng lại hiện lên trên khuôn mặt chị...

- Hình như em có vẻ bồn chồn
- Dạ không... - chị giật mình khi nghe anh hỏi
- Hôm nay em có hẹn phải không?
- Nhưng,anh...- lần này chị thật sự bất ngờ, hay là anh đã biết chuyện đó rồi?
- Để anh đưa em đi!

Anh chở chị đến quán quen.

Không có ai cả.

Chị cảm thấy buồn và tiếc nuối. Nhưng dường như chị không còn muốn gặp người ta nhiều như trước nữa. Chị cảm thấy điều này,nhưng chị cũng không hiểu tại sao lại như thế. Bỗng nhiên cô phục vụ đến trước mặt hai vợ chồng chị, đưa cho chị một phong thư. Chị nhìn anh, anh không nói gì, quay mặt đi. Chị mở phong thư ra, một cảm giác quen thuộc mà chị không lý được...

Chị chợt cảm thấy muốn khóc vô cùng. Một phần vì giận người ta, nhưng nhiều hơn là giận chính mình. Thì ra bên chị còn có một người chồng, một người bạn đời mà chị đã bỏ quên tự bao giờ. Chính người ta đã thức tỉnh chị. Chị muốn khóc, muốn gào thét cho vơi đi nỗi buồn. Nhưng chị kiềm chế bản thân. Chị lấy giấy bút ra, viết một vài dòng gửi cho người ta.

...

Tối hôm ấy, chị đã thức cả đêm kể cho chồng chị nghe câu chuyện giữa chị và người ta. Chị cũng kể về bức thư của người ta, và bức thư của chị. Rằng chị hiểu mình đã sai, chị mong anh tha thứ, chị muốn bắt đầu yêu anh nhiều như anh đã và đang yêu chị. Chị muốn gục vào anh mà khóc!

- Không lẽ em không còn muốn gặp anh ta?
- Thật ra thì có anh ạ.nhưng em thấy có lẽ không còn cần thiết nữa. Chắc chắn là em không thể quên được anh ta, nhưng không sao, vì em đã có anh. Mới lại người ta cũng đâu muốn gặp em.
- Nhưng anh ta cũng rất muốn gặp em mà.
- Làm sao anh biết?

Anh không trả lời chị. Anh rút từ trong túi áo ra một tờ giấy. Chị nhận ra đó chính là tờ giấy mà chị vừa gửi cô phục vụ cho người ta. Chị cảm thấy lạ lùng và không hiểu. Anh mỉm cười...

- Chẳng lẽ em đã quên mất nét chữ của anh rồi sao?

Chị vội vàng mở phong thư của người ta ra. Thì ra cái cảm giác quen thuộc đó... chị bỗng nhớ lại toàn bộ câu chuyện với người ta, về buổi gặp gỡ mà chị cứ cho là tình cờ, về những sở thích, về món quà sinh nhật, về những câu chuyện... Chị chợt hiểu ra tất cả. Và chị gục vào anh mà khóc. Anh cũng khóc!

Trời đã sáng.Trái đất lại bắt đầu một vòng quay mới, đẹp hơn, rạng rỡ hơn, nhưng nó sẽ vẫn chỉ quay trên một hình elip mà nó đã chọn từ khi nó hình thành.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-se-lai-cua-em-nhe>